

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach ako správny súd (ďalej len „súd“) v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Končeka a členov senátu JUDr. Evy Baranovej a JUDr. Valérie Mihalčinovej v právnej veci žalobcu: LABAŠ s.r.o., Textilná 1, Košice, práv. zast.: ..., proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/O 128/99/2017 zo dňa 30.10.2017. takto

r o z h o d o l :

- I. Žalobu z a m i e t a .
- II. Účastníkom právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

1. Žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohto rozsudku zmenil rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj č. P/0454/08/16 zo dňa 31.01.2017, ktorým bola podľa ust. § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov žalobcovi uložená peňažná pokuta vo výške 500,- eur, slovom: päťsto eur, pre porušenie ustanovení § 14a ods. 1 vyššie citovaného zákona o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, a to tak, že podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967

Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) napadnuté rozhodnutie vo výrokovej časti mení tak, že znenie: „...pre porušenie povinnosti predávajúceho podľa § 14a ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“), v zmysle ktorého je predávajúci povinný označiť výrobok predajnou cenou a jednotkovou cenou, keď sa v čase kontroly dňa 26.10.2016, vykonanej v prevádzkarni Potraviny FRESH, Železiarská 80, Košice - Šaca, v ponuke na predaj nachádzalo 7 druhov výrobkov, ktoré neboli označené predajnou cenou a 5 druhov výrobkov, ktoré neboli označené predajnou a jednotkovou cenou a keď sa v čase kontroly dňa 27.10.2016, vykonanej v prevádzkarni Supermarket FRESH, Hraničná 2C, Košice, v ponuke na predaj nachádzalo 6 druhov výrobkov, ktoré neboli označené predajnou cenou;“ nahrádza znením: „...pre porušenie povinnosti predávajúceho podľa § 14a ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“), v zmysle ktorého je predávajúci povinný označiť výrobok predajnou cenou a jednotkovou cenou, keď v čase kontroly dňa 26.10.2016, vykonanej v prevádzkarni Potraviny FRESH, Železiarská 80, Košice - Šaca, v ponuke na predaj nachádzalo 7 druhov výrobkov, ktoré neboli označené predajnou cenou (Tyčinka Mars 47 g, Tyčinka LION Nestlé 42 g, Sušienky Chipicao biscuits 50 g, Želé TUTTI FRUTTI 15 g, Lizátko Chupa Chups 29 g, Drops Chupa Chups crazy dips 14 g, Bryndzové oblátky slané TINA 50 g) a 5 druhov výrobkov, ktoré neboli označené predajnou a jednotkovou cenou (Čokoláda Milka Choco&Biscut 300 ml, Dezert Toffifee 125 g, Maslové praclíky z lístkového cesta Dr. Gerard French Pasateries 158 g, Oblátky s kakaovým krémom Naty Waters Cocoa 180 g, Celozrnné Ceresky Nature Mne 180 g) a keď sa v čase kontroly dňa vykonanej v prevádzkarni Supermarket FRESH, Hraničná 2C, Košice, v ponuke na predaj nachádzalo 6 druhov výrobkov, ktoré neboli označené predajnou cenou (Viedenské párky pre deti 300 g BUBO UZENINY, Papierové vreckovky ADESSO balenie po 10 ks, Sada kúpeľňovej predložky ERNESTO, Jablková šťava ZDRAVO 100%, 0,75 l, MAUBY strong nápoj 0,33 l, Kukuričky lahodné EFKO 180 g);“. Ostatná časť výroku vrátane uloženej sankcie ostáva bez zmeny. V odôvodnení žalovaného rozhodnutia žalovaný argumentoval nasledovne: „Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej len „SOI“) so sídlom v Košiciach pre Košický kraj rozhodnutím uložil účastníkovi konania - LABAŠ s.r.o. - peňažnú pokutu vo výške 500,- €, pre porušenie ustanovení § 14a ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“). Inšpektormi SOI bolo pri kontrole vykonanej dňa 26.10.2016 v prevádzkarni Supermarket FRESH, Železiarská 80, Košice - Šaca a pri kontrole vykonanej dňa 27.10.2016 v prevádzkarni Supermarket FRESH, Hraničná 2C, Košice, zistené porušenie povinnosti označiť výrobok predajnou cenou a jednotkovou cenou. Proti rozhodnutiu o uložení pokuty podal účastník konania v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Podľa § 59 ods. 1 Správneho poriadku: „Odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni.“ Podľa ods. 2 uvedeného ust. „Ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.“ Preskúmaním napadnutého rozhodnutia č. P/0454/08/16 zo dňa 31.01.2017, ako aj konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, odvolací orgán zistil dôvod na jeho zmenu a z dôvodu presnosti a určitosti správneho rozhodnutia zmenil výrok I. stupňového správneho rozhodnutia. Uvedená zmena nemá žiadny vplyv na právne účinky napadnutého rozhodnutia, nie je dôvodom prehodnotenia výšky uloženej

pokuty. Dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia odvolací orgán nezistil. Povinnosťou predávajúceho je označiť výrobok predajnou cenou a jednotkovou cenou; čo účastník konania porušil. Dňa 26.10.2016 bola inšpektormi SOI vykonaná kontrola v prevádzkarni Supermarket FRESH, Železiarenská 80, Košice - Šaca a dňa 27.10.2016 bola kontrola vykonaná v prevádzkarni Supermarket FRESH, Hraničná 2C, Košice. Vykonanými kontrolami bolo zistené, že účastník konania nezabezpečil dodržanie povinnosti predávajúceho podľa § 14a ods. 1 zákona, v zmysle ktorého je predávajúci povinný označiť výrobok predajnou cenou a jednotkovou cenou, keď sa v čase kontroly dňa 26.10.2016, vykonanej v prevádzkarni Supermarket FRESH, Železiarenská 80, Košice - Šaca, v ponuke na predaj nachádzalo 7 druhov výrobkov, ktoré neboli označené predajnou cenou (Tyčinka Mars 47 g, Tyčinka LION Nestlé 42 g, Sušienky Chipicao biscuits 50 g, Želé TUTTI FRUTTI 15 g, Lizátka Chupa Chups 29 g, Drops Chupa Chups crazy dips 14 g, Bryndzové oblátky slané TINA 50 g) a 5 druhov výrobkov, ktoré neboli označené predajnou cenou a jednotkovou cenou (Čokoláda Milka Choco&Biscuit 300 ml, Dezert Tořičee 125 g, Maslové praclíky z lístkového cesta Dr. Gerard French Pasateries 158 g, Oblátky s kakaovým krémom Naty Waters Cocoa 180 g, Celozrnné Ceresky Nature line 180 g) a keď sa v čase kontroly dňa 27.10.2016, vykonanej v prevádzkarni Supermarket FRESH, Hraničná 2C, Košice, v ponuke na predaj nachádzalo 6 druhov výrobkov, ktoré neboli označené predajnou cenou (Viedenské párky pre deti 300 g BUBO UZENINY, Papierové vreckovky ADESSO balenie po 10 ks, Sada kúpeľňovej predložky ERNESTO, Jablková šťava ZDRAVO 100%, 0,75 l, MAUBY strong nápoj 0,33 l, Kukuričky lahodné EFKO 180 g). Za zistené nedostatky účastník konania, ako predávajúci, v zmysle § 2 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa v plnom rozsahu zodpovedá. Podľa § 14a ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa; „Predávajúci je povinný označiť výrobok predajnou cenou a jednotkovou cenou. Jednotková cena nemusí byť vyznačená, ak je zhodná s predajnou cenou.“ V podanom odvolaní účastník konania poukazuje na Vyjadrenie k oznámeniu o začatí správneho konania, kde namieta konštatovania správneho orgánu uvedené v oznámení o začatí konania, nakoľko takto opísané skutky sa nemuseli stať. oznámenie považuje za neurčité a nezrozumiteľné v časti špecifikácie druhov tovarov, poukazoval na neobjektívne a nedostatočne zistený skutkový stav a vyslovuje názor, že správny orgán jeho vyjadrenie k oznámeniu o začatí správneho konania nebral do úvahy a vydal napadnuté rozhodnutie. Účastník konania ďalej namieta nesprávne právne posúdenie veci, nedostatočne a neobjektívne zistený a zadokumentovaný stav, nevykonanie dôkazných prostriedkov, neurčitost' odôvodnenia rozhodnutia, nedodržanie súčinnosti v správnom konaní, poukazuje na porušenie práva účastníka konania na obhajobu a riadny proces, práva byť prítomný pri dokazovaní veci, porušenie práva klásť svedkom otázku a práva byť vypočutý a uvádza, že nemal právne možnosti, ako konanie a rozhodnutie ovplyvniť, ako v konaní obhajovať svoje záujmy na základe práv, priznaných správnym poriadkom a zákonnými predpismi, nakoľko správny orgán tieto práva nerešpektoval, porušoval ich a neumožnil ich efektívne vykonávanie a preto považuje rozhodnutie za nezákonné. Účastník konania tiež namieta, že výrok napadnutého rozhodnutia neobsahuje uvedenie času, kedy malo dôjsť ku spáchaniu správneho deliktu, keď neobsahuje uvedenie času v podobe „času kontroly dňa ...“, čo spôsobuje podozrenie, že skutok môže byť zamenený s iným skutkom a následne táto skutočnosť spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Účastník konania ďalej vo svojom odvolaní poukazuje na nesprávne právne posúdenie veci, keď správny orgán zaradil pod porušenie ustanovenia § 14a ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa aj neinformovanie spotrebiteľa o cene predávaného výrobku alebo poskytovanej služby a zreteľne označiť výrobok alebo službu cenou alebo

informáciu o cene vhodne sprístupniť, ako aj, že správny orgán v niektorých prípadoch zistil nedostatok v neoznačení výrobkov predajnou a jednotkovou cenou a nezdokumentoval či v uvedených druhoch tovarov, ktoré neboli označené predajnou cenou, neboli označené aj jednotkovou cenou. Účastník konania tiež namieta nedostatočnosť odôvodnenia, ktoré podľa názoru účastníka konania neuvádza, ktoré skutočnosti boli podkladom pre vydanie rozhodnutia. Účastník konania tiež poukazuje na rozpor samotného odôvodnenia. V podanom odvolaní účastník konania poukazuje na potrebu jasného, presného a zrozumiteľného vyjadrenia právnych povinností účastníka konania, ako aj správneho orgánu, ktorý nedokázal vinu v takom rozsahu, aby sa jeho rozhodnutie nejavilo ako predčasné, pričom posledné kritérium dokazovania ovláda požiadavka zachovania procesných práv účastníkov konania o správnom delikte a k námietke účastníka konania, že správny orgán neakceptovaním procesných práv účastníka konania, ktoré nemohol uplatniť v konaní pred správnym orgánom, porušil jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy. Účastník konania tiež namieta porušenie jeho procesných práv ako aj to, že len konštatovanie správneho orgánu o nenamietaní skutkového stavu prítomným zamestnancom nezabavuje správny orgán nespochybniteľného skutkového stavu. Účastník konania tiež uvádza, že nebol riadne oboznámený a nemal vedomosť o nedostatkoch v označovaní cenami s presnou špecifikáciou výrobkov, nakoľko predmetné inšpekčné záznamy správny orgán riadne nepredložil účastníkovi konania ako dôkazné prostriedky, nevykonával ich, a tiež namieta to, že si nemohol uplatniť právo na podanie námietok, nakoľko správny orgán nezabezpečil, aby sa účastník konania mohol oboznámiť s uloženým opatrením. Účastník konania namieta aj nenariadenie ústneho pojednávania a použitie inšpekčných záznamov ako citovaných, ako aj namieta, že absentuje zistenie a odôvodnenie možnosti ceny inak vhodne sprístupniť, či namieta, že absentuje zistenie, že výrobky nemali byť označené aj jednotkovými cenami. Účastník konania uvádza, že inšpekčný záznam nie je neotrasiteľným dôkazom a tiež namieta, že správne orgány ho dostatočne informačne nevyťažili. Záverečným bodom účastník konania opätovne uvádza, porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu, poukazuje na procesné pochybenia správneho orgánu od prvého úkonu aj počas celého správneho konania, poukazuje na čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, pričom poukazuje na to, že nebol dodržaný princíp ústnosti a ústne pojednávanie by prispelo k dostatočnému objektívnemu objasneniu veci. Účastník konania tiež namieta, že o vykonaní dokazovania nebola spísaná zápisnica, účastník konania sa nemohol ústne vyjadriť, nemohol klásť otázky svedkom, pričom sa ústneho pojednávania nevzdal, pričom poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, podľa ktorého je správny orgán povinný procesné práva obvineného z priestupku plne rešpektovať a nie až vtedy, keď sa ich plnenia dožaduje, a tiež poukazuje na odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy č. (91) 1 o správnych sankciách. Účastník konania tiež uvádza, že tvrdenia pracovníkov správneho orgánu musia spĺňať najvyšší stupeň objektívnosti, objasnenosti a nespochybniteľnosti, čo podľa jeho názoru absentuje. Účastník konania tiež poukazuje na čl. II odporúčania Výboru ministrov Rady Európy č. (80) 2 o správnej úvahe, podľa ktorého správne orgány pri výkone správnej úvahy nesledujú iný účel než ten, na ktorý im zákon zveril právomoc, k čomu účastník konania uvádza, že správny orgán nepostupoval v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkom konania. Požiadavku nariadenia ústneho pojednávania účastník konania odôvodňuje nálezom ÚS SR č. sp. zn. III ÚS 231/2010-38. Účastník konania uvádza, že nenariadením ústneho pojednávania si nemohol uplatniť základné práva na spravodlivý proces, predložiť argumentáciu na podporu svojich stanovísk, vznášať námietky a návrhy, predkladať dôkazy, vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, klásť svedkom otázky, využívať právnu pomoc, alebo uplatniť opravné prostriedky

aj keď sa o to dožadoval vo vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania, čím bol účastník konania postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície. Účastník konania tiež uvádza, že mu správny orgán neposkytol pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpel ujmu. Vzhľadom na uvedené žiada o zrušenie rozhodnutia v celom rozsahu. K tomu odvolací orgán uvádza, že preskúmal podkladový materiál v predmetnej veci v celom rozsahu a dospel k záveru, že protiprávny skutkový stav bol zo strany SOI spoľahlivo preukázaný a následne správne právne posúdený. Pre posúdenie celého prípadu je rozhodujúce, že vyššie popísaným konaním účastníka konania došlo k porušeniu práv spotrebiteľa čím bol znížený rozsah práv spotrebiteľa, ktoré mu garantuje zákon o ochrane spotrebiteľa. Odvolací orgán, k námietke účastníka konania uvedenej v podanom odvolaní, kde poukazuje na Vyjadrenie k oznámeniu o začatí správneho konania, kde namietal konštatovania správneho orgánu uvedené v oznámení o začatí konania, nakoľko takto opísané skutky sa nemuseli stať, oznámenie považuje za neurčité a nezrozumiteľné v časti špecifikácie druhov tovarov, poukazyval na neobjektívne a nedostatočne zistený skutkový stav a vyslovuje názor, že správny orgán jeho vyjadrenie k oznámeniu o začatí správneho konania nebral do úvahy a vydal napadnuté rozhodnutie, odvolací správny orgán uvádza, že po preskúmaní Oznámenia o začatí konania, nemá za preukázané tvrdenia účastníka konania nakoľko po preskúmaní predmetného Oznámenia o začatí správneho konania má odvolací správny orgán za to, že toto spĺňa všetky zákonom stanovené náležitosti a vo vzťahu k tvrdeniu, že prvostupňový správny orgán nebral do úvahy Vyjadrenie účastníka konania k oznámeniu o začatí správneho konania, odvolací správny orgán uvádza, že prvostupňový správny orgán sa s námietkami uvedenými vo Vyjadrení k oznámeniu o začatí konania náležite vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a to konkrétne na strane 3 predmetného rozhodnutia. Čo sa týka námietok účastníka konania, že výrok napadnutého rozhodnutia neobsahuje uvedenie času, kedy malo dôjsť ku spáchaniu správneho deliktu, keď neobsahuje uvedenie času v podobe „času kontroly dňa čo spôsobuje podozrenie, že skutok môže byť zamenený s iným skutkom a následne táto skutočnosť spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, odvolací správny orgán uvádza, že odvolací orgán vylučuje tvrdenie, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je nepreskúmateľná pre zameniteľnosť skutku s iným skutkom. Odvolací orgán sa nestotožňuje s názorom účastníka konania, nakoľko z prvostupňového rozhodnutia je zrejmé, aké povinnosti boli účastníkom konania porušené a na základe akých zákonných ustanovení je účastníkovi konania uložená povinnosť, spolu s lehotou na plnenie, čo sú jediné náležitosti výroku rozhodnutia podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku. Účastník konania od začiatku správneho konania nemal pochybnosť, o akých skutkoch je vedené správne konanie. Rovnako odvolací orgán uvádza, že čas kontroly bol vo výroku rozhodnutia jednoznačne určený dátumom 26.10.2016 v kontrolovanej prevádzkarni Supermarket FRESH, Železiarská 80, Košice - Šaca a dňa 27.10.2016 kontrola vykonaná v prevádzkarni Supermarket FRESH, Hraničná 2C, Košice, pričom z inšpekčného záznamu vyplýva aj uvedenie presného času kontroly, ktorá bola vykonaná dňa 26.10.2016 o 9:10 hod. a dňa 27.10.2016 09:20 hod. K samotnému vymedzeniu času spáchania iného správneho deliktu odvolací orgán uvádza, že uvedený atribút výroku rozhodnutia je splnený, ak je vo výroku uvedený dátum vykonanej kontroly, v čase ktorej bolo zistené porušenie zákona, s čím sa stotožňujú aj samotné sudy, keď napr. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 6Sžo/34/2013 zo dňa 22.02.2013 potvrdil dostatočnosť výrokovej časti preskúmaného rozhodnutia žalovaného, ktorý čas spáchania iného správneho deliktu vymedzil v rozhodnutí dňom vykonania kontroly. Podľa názoru príslušného krajského súdu výroková časť napadnutého rozhodnutia, v spojitosti s ostatnými náležitosťami, bola

formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným, pričom Najvyšší súd SR uvedený právny záver svojím rozsudkom potvrdil. Dostatočnosť výrokovej časti rozhodnutia v otázke vymedzenia času spáchania deliktu dňom vykonania kontroly bola potvrdená Najvyšším súdom SR aj v rozsudku sp. zn. 6Sžo/33/2014, v ktorom súd uviedol: „Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný vo výroku jasne opísal porušenia právnych povinností, kladených žalobcovi za vinu, ktoré boli zistené kontrolou dozorujúceho orgánu v presne určených dňoch a v presne určených prevádzkarňach žalobcu. Takto špecifikovaný výrok dostatočne identifikuje porušenia právnych povinností žalobcu tak, aby nemohli byť zameniteľné s iným a v budúcnosti nenastali okolnosti z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Napokon samotný žalobca v administratívnom konaní vzhľadom k charakteru jeho obrany nemal pochybnosti o nedostatku alebo nesprávnej špecifikácii skutkov (času, priestoru, spotrebiteľských zmlúv a pod.), ktorými sa mal dopustiť porušenia právnych povinností, kladených mu dozorujúcim orgánom za vinu. V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že pokiaľ aj orgány inšpekcie v administratívnom konaní o zisťovaní a sankcionovaní správneho deliktu postupujú analógia legis podľa trestnoprávnej úpravy, to i neznamená, že trestnoprávnu úpravu aplikujú doslovne, pretože pre ich postup a rozhodovanie je základným hmotnoprávnym predpisom zákon o ochrane spotrebiteľa a procesným Správny poriadok.¹ Odvolací orgán ďalej uvádza, že kontrola Slovenskou obchodnou inšpekciou spočíva v porovnaní kontrolou zisteného skutkového stavu so stavom predpísaným. Na základe podkladov bola v čase kontroly v kontrolovanej prevádzkarni účastníka konania riadne vykonávaná prevádzková činnosť, čo považuje odvolací orgán za podstatné pre zistenie a zdokumentovanie skutkového stavu. Čo sa týka námietky účastníka konania, v zmysle ktorej poukazuje na nesprávne právne posúdenie vecí, keď správny orgán zaradil pod porušenie ustanovenia § 14a ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa aj neinformovanie spotrebiteľa o cene predávaného výrobku alebo poskytovanej služby a zreteľne označiť výrobok alebo službu cenou alebo informáciu o cene vhodne sprístupniť, ako aj že správny orgán v niektorých prípadoch zistil nedostatok v neoznačení výrobkov predajnou a jednotkovou cenou a nezadokumentoval či v uvedených druhoch tovarov, ktoré neboli označené predajnou cenou neboli označené aj jednotkovou cenou, odvolací správny orgán uvádza, že sa nestotožňuje s námietkou účastníka konania nakoľko neuvedením jednotkovej ceny alebo/a/aj predajnej ceny je porušením spadajúcim pod § 14a ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, tak ako to kvalifikoval správny orgán prvého stupňa. Zároveň odvolací správny orgán poukazuje na to, že z inšpekčných záznamov je jasné a zrejmé, pri ktorých výrobkoch sa účastník konania dopustil porušenia a teda z Inšpekčného záznamu zo dňa 26.10.2016 je zrejmé, že 5 druhov výrobkov nebolo označených predajnou a jednotkovou cenou a 7 druhov výrobkov nebolo označených predajnou cenou. Z inšpekčného záznamu zo dňa 27.10.2016 vyplýva, že 6 druhov výrobkov nebolo označené predajnou cenou. Z uvedeného je teda zrejmé, že účastník konania si nespĺnil povinnosť v zmysle ustanovenia § 14a ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, z ktorého jasne vyplýva povinnosť predávajúceho označiť výrobok predajnou cenou a jednotkovou cenou, pričom jednotková cena nemusí byť vyznačená ak je zhodná s predajnou cenou. K námietkam účastníka konania ohľadom nedostatočného odôvodnenia, ktoré podľa názoru účastníka konania neuvádza, ktoré skutočnosti boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, odvolací správny orgán uvádza, že z odôvodnenia Rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že hlavným podkladom rozhodnutia bola kontrola vykonaná inšpektormi SOI dňa 26.10.2016 a kontrola vykonaná dňa 27.10.2016, tak

ako je to uvedené v samotnom odôvodnení rozhodnutia. Výstup z kontroly tvoria Inšpekčné záznamy, ktoré mal k dispozícii aj samotný účastník konania. Hmotným dôkazom sú práve Inšpekčné záznamy, ktoré potvrdili porušenie zákona o ochrane spotrebiteľa, konkrétne § 14a ods. 1, tým, že predávajúci si nespĺnil svoju zákonom stanovenú povinnosť označiť výrobky jednotkovou či predajnou cenou a v niektorých prípadoch si nespĺnil povinnosť označiť výrobky oboma požadovanými cenovými údajmi a s týmto konštatovaním súhlasili aj zamestnanci účastníka konania - samotní vedúci kontrolovaných prevádzkarní, ktorí sami vlastnoručne doplnili poznámku, ktorou uvedené zistenia nepopierajú ani ich žiadnym spôsobom nenamietajú, napriek skutočnosti, že boli osobne prítomní pri vykonaní kontrol, pri ktorých boli súčinní, ale iba uvádzajú (obaja zhodne), že budú informovať vedenie spoločnosti. Odvolací orgán považuje ďalej za potrebné uviesť, že podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku „V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.“ Citované zákonné ustanovenie teda nestanovuje správneho orgánu povinnosť uviesť v odôvodnení rozhodnutia podklady vo forme ich zoznamu (podľa názvu). Relevantné je uviesť skutočnosti, ktoré boli pre rozhodnutie správneho orgánu podkladom. Správny poriadok v danom smere rieši materiálnu stránku veci, keď samotné podklady, z ktorých dané skutočnosti vychádzajú sú obsiahnuté v príslušnom spisovom materiáli, do ktorého má účastník konania možnosť v priebehu správneho konania nazrieť. Odvolaciemu orgánu však v tomto ohľade nedá nespomenúť, že prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí popísal postup správneho orgánu vychádzajúci z jednotlivých podkladov z chronologického hľadiska, keď bolo uvedené najskôr zistenie správneho orgánu vychádzajúce z inšpekčných záznamov zo dňa 26.10.2016 a zo dňa 27.10.2016, následne začatie správneho konania dňa 10.01.2017, vyjadrenie účastníka konania k začatiu konania zo dňa 17.01.2017. Na základe uvedeného má odvolací orgán za to, že prvostupňový správny orgán presne uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie a samotné podklady pre rozhodnutie sú súčasťou spisovej dokumentácie, čo je v súlade so zákonom. V prípade, ak mal účastník konania v priebehu konania záujem oboznámiť sa s jednotlivými podkladmi, mohol využiť svoje právo na nazretia do spisu podľa ust. § 23 ods. 1 Správneho poriadku, podľa ktorého, „Účastníci konania a ich zástupcovia a zúčastnené osoby majú právo nazeráť do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní alebo dostať informáciu zo spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní iným spôsobom.“, pričom však účastník konania svoje právo do vydania rozhodnutia nevyužil. Čo sa týka námietky účastníka konania kde poukazuje na rozpor samotného odôvodnenia, odvolací orgán uvádza, že rozpor v účastníkom konania uvádzaných skutočnostiach nezistil, nakoľko konštatovanie skutočnosti, že v kontrolovannej prevádzkarni je spotrebiteľ informovaný o predajných a jednotkových cenách ponúkaných výrobkov prostredníctvom cenoviek neodporuje tomu, že všetok ponúkaný tovar nebol cenovými informáciami riadne označený v súlade so zákonom. Odvolací orgán taktiež nevidí rozpor v konštatovaní zistenej skutočnosti, že v čase kontroly je spotrebiteľ informovaný o predajných a jednotkových cenách ponúkaných výrobkov prostredníctvom cenoviek umiestených priamo pri tovare s konštatovaním zisteného skutkového stavu, že u konkrétnych druhoch výrobkov táto povinnosť splnená nebola, za čo je v konečnom dôsledku účastník konania sankcionovaný. Odvolací správny orgán sa preto nestotožňuje s tvrdením účastníka konania, že na tomto základe je rozhodnutie nejednoznačné, nezrozumiteľné ako aj uvádza, že konštatovanie akým spôsobom je v danej prevádzkarni spotrebiteľ informovaný o

cenách a následné konštatovanie skutočnosti, že nie všetky výrobky sú takto riadne označené nemá za následok vady rozhodnutia. K námietke účastníka konania, kde poukazuje na potrebu jasného, presného a zrozumiteľného vyjadrenia právnych povinností účastníka konania, ako aj správneho orgánu, ktorý nedokázal vinu v takom rozsahu, aby sa jeho rozhodnutie nejavilo ako predčasné, pričom posledné kritérium dokazovania ovláda požiadavka zachovania procesných práv účastníkov konania o správnom delikte a k námietke účastníka konania, že správny orgán neakceptovaním procesných práv účastníka konania, ktoré nemohol uplatniť v konaní pred správnym orgánom, porušil jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy odvolací správny orgán uvádza, že účastník konania je povinný po celý čas výkonu svojej podnikateľskej činnosti dodržiavať všetky právne predpisy vzťahujúce sa na ochranu spotrebiteľa, vrátane zákona o ochrane spotrebiteľa. Odvolací orgán poukazuje na to, že účastník konania zodpovedá za zistené nedostatky na základe princípu objektívnej zodpovednosti, t. j. bez ohľadu na zavinenie alebo iné okolnosti danej veci; zodpovedá za protiprávny výsledok. Pre konštatovanie porušenia povinnosti je rozhodujúci skutkový stav zistený inšpektormi SOI počas výkonu kontroly. Uvedený správny delikt patrí medzi ohrozovacie delikty, a preto nie je nevyhnutné, aby došlo k poruchovému následku; stačí, že takýto protiprávny následok reálne hrozí. K námietke účastníka konania týkajúcej sa porušenia jeho procesných práv odvolací orgán uvádza, že zo strany správneho orgánu nedošlo k uvedeným porušeniam procesných práv účastníka konania a v tejto súvislosti poukazuje na zásadu jednotnosti, v zmysle ktorej mohol účastník konania podávať vyjadrenia, návrhy, námietky a navrhovať a predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení počas celého správneho konania. Účastníkovi konania bola daná možnosť vyjadriť sa k dôvodom konania popísaným v oznámení o začatí správneho konania v súlade s § 32 ods. 2 Správneho poriadku, čo vyplýva už zo samotného poučenia, ktoré je súčasťou tohto oznámenia. Podľa cit. ustanovenia zákona „Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.“ Účastník konania po celý čas konania nepožiadaval správny orgán napr. o zaslanie kópie inšpekčného záznamu, resp. podkladov pre rozhodnutie, pričom zo spisového materiálu vyplýva skutočnosť, že účastník konania napáda len procesnoprávne postupy s cieľom zrušenia rozhodnutia bez aktívnej snahy o súčinnosť. V prípade, ak mal účastník konania v priebehu konania záujem reálny oboznámiť sa s jednotlivými podkladmi, mohol využiť napr. svoje právo na nazretia do spisu podľa ust. § 23 ods. 1 Správneho poriadku, podľa ktorého „Účastníci konania a ich zástupcovia a zúčastnené osoby majú právo nazeráť do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní alebo dostať informáciu zo spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní iným spôsobom.“, pričom účastník konania svoje právo na vydanie rozhodnutia nevyužil. K námietke účastníka konania ohľadom nenariadenia ústneho pojednávania a k použitiu inšpekčných záznamov ako citovaných, odvolací správny orgán uvádza, že pokiaľ ide o poukázanie účastníka konania na potrebu ústneho pojednania veci s odkazom na nález Ústavného súdu SR č. 231/2010, odvolací orgán poukazuje na Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 134/2014-19, kde „podľa názoru ústavného súdu v danom prípade neuskutočnenie ústneho pojednávania v konaní pred radou (správnym orgánom) nespôsobuje ujmu požiadavkám podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočívajúcim v zachovaní princípu ústnosti, verejnosti a prítomnosti na prerokovaní veci. Správny orgán, akým bola v tomto konkrétnom prípade rada ako orgán výkonnej moci štátu, totiž nespĺňal a nespĺňa atribúty nestranného a nezávislého súdu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Verejné prerokovanie trestného obvinenia, resp. uskutočnenie ústneho pojednávania pred

takýmto orgánom, preto nemôže naplniť čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý zaručuje takéto prerokovanie pred nestranným a nezávislým súdom (arguementum a simili PL. ÚS 12/97)“. Odvolací orgán v súvislosti s konštatovaním o porušení procesného práva vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia k spôsobu jeho zistenia a nasledujúc uvádza, že vo Vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania žiadosť o nariadenie ústneho konania účastníka konania nenavrhol, ale rovno žiadal len o zastavenie konania. Odvolací orgán na druhej strane zvážil, či by nariadenie ústneho pojednávania bolo bývalo prispelo k objasneniu veci. Podľa názoru odvolacieho orgánu by však ani nariadenie ústneho pojednávania nezmenilo skutkový stav zistený v čase kontroly vykonanej inšpektormi SOI, v priebehu ktorej inšpektori SOI zistili porušenie § 14a ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, a za ktorý účastník konania zodpovedá objektívne. Uvedené skutočnosti potvrdzuje aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4Sžo/262/2015 zo dňa 01.12.2016, keď „...správny orgán sa má riadiť správnym poriadkom, a teda nariadiť ústne pojednávanie len v prípade, ak tak ustanovuje osobitný predpis alebo v prípade, ak to vyžaduje povaha vecí. Preto v preskúvanom prípade rozhodnutiami a postupom správnych orgánov nebola žalobcovi odmietnutá spravodlivosť (denegatio iustitiae). Najvyšší súd zdôrazňuje, že v konaní o správnych deliktach sa v plnom rozsahu uplatňuje zásada písomnosti konania...“. Odvolací orgán má za to, že účastník konania mal možnosť navrhnúť dôkazy, či inak hájiť svoje práva. Účastník konania v reakcii na Oznámenie o začatí správneho konania zaslal svoje Vyjadrenie. Správny orgán sa vysporiadal s obsahom vyjadrenia v odôvodnení svojho rozhodnutia a po preskúmaní odvolací orgán konštatuje, že sa správny orgán s uvedeným Vyjadrením vysporiadal dostatočne. Odvolací orgán má za to, že námietky uvádzané účastníkom konania už boli zodpovedané a vyvrátené v odôvodnení rozhodnutia vydaného prvostupňovým správnym orgánom. Správny orgán, najmä v súvislosti s námietkou účastníka konania „...až po doručení napadnutého rozhodnutia sa do dispozičnej sféry účastníka konania dostali inšpekčné záznamy z vykonaných kontrol.“ uvádza, že v prípade pochybností o odovzdaní inšpekčného záznamu a z toho vzniknutých škôd si môže svoje právo účastník konania uplatňovať voči svojim zamestnancom v pracovnoprávných sporoch, ktoré však nemajú vplyv na predmetné správne konanie. Odvolací orgán uvádza, že zamestnanec účastníka konania bol s obsahom inšpekčného záznamu oboznámený, pričom samotný zamestnanec ako vysvetlivku do inšpekčného záznamu zo dňa 26.10.2016 uviedol, že „s inšpekčným záznamom oboznámim vedenie spoločnosti Labaš.“ A ako v inšpekčnom zázname zo dňa 27.10.2016 zamestnanec uviedol, že: „o kontrole budem informovať vedenie MO Labaš.“. Účastník konania ako predávajúci bol povinný poznať zákon a zabezpečiť na svojej prevádzke jeho dodržiavanie, rovnako aj zaškoliť svojich zamestnancov tak, aby sa riadili zákonom pri výkone svojej činnosti. Odvolací orgán má zato, že účastník konania ako predávajúci a zároveň ako zamestnávateľ objektívne zodpovedá za porušenie povinností svojich zamestnancov. Uvedený postup potvrdzujú aj rozsudky krajských súdov, viď napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave 2S/209/05 zo dňa 3.1.2007, keď v odôvodnení rozhodnutia súd uvádza: „Tu sa nemožno stotožniť s námietkou žalobcu, že nebol oboznámený s výsledkami kontrol, pretože tieto boli nesporne doručené príslušným zamestnancom žalobcu v priestoroch prevádzky, teda podľa § 15 Obchodného zákonníka inšpektori, pokiaľ konali s vedúcimi pracovníkmi prevádzky, konali so žalobcom. Nakoniec oznámenie o začatí správneho konania bolo doručené žalobcovi priamo do jeho sídla, takže aj v tomto štádiu mal možnosť vyjadriť sa k zisteniam kontrol. Pokiaľ teda neboli zo strany žalobcu namietané výsledky kontroly, nič nebránilo žalovanému tento skutkový stav považovať za dostatočne zistený.“ Krajský súd v Bratislave v rozsudku č. 2S/20/08 zo dňa 10.06.2009 konštatoval nasledovné: „..... kontrolou

SOI sa zisťuje skutkový stav vyskytujúci sa na mieste v čase výkonu kontroly a jeho následné zaznamenanie do inšpekčného záznamu. Pri kontrole je účasť osoby vystupujúcej na strane kontrolovanej osoby nevyhnutná. Aj súd je toho názoru, že pri kontrole uskutočňovanej v takýchto prevádzkach, ako je napr. prevádzka žalobcu, nie je potrebná prítomnosť štatutárneho zástupcu, ale osoby znalej pomerov na prevádzke a preto bola aj kontrola správne uskutočnená za prítomnosti vedúceho kontrolovanej prevádzky, prípadne vedúcich jednotlivých oddelení. Tieto osoby teda mali jednoznačne možnosť v závere kontroly uviesť svoje vyjadrenie k spísanému skutkovému stavu pri zisťovaní ktorého boli osobne prítomní a teda mali aj možnosť namietat' nesprávnosť zaznamenaného skutkového stavu. Oprávnenia inšpektorov SOI ako aj práva a povinnosti kontrolovaných subjektov vyplývajú zo zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa. "Odvolací orgán má za to, že účastníkovi konania nebolo zo strany správneho orgánu odopreté právo na oboznámenie sa s podkladmi správneho konania. Odvolací orgán dodáva, že z administratívneho spisu nevyplýva, uplatnenie si práva účastníka konania na nahliadnutie do spisu. Čo sa týka námietky účastníka konania o tom, že správny orgán mal vyhotoviť zápisnicu, odvolací správny orgán uvádza, že uvedená námietka je absolútne irelevantná a zo strany účastníka konania ide o jasné nepochopenie predmetného ustanovenia § 22 Správneho poriadku, nakoľko zápisnica je formálnym zaznamenaním ústnych prejavov účastníkov konania a je vyhotovovaná o ústnych podaniach, o ústnom pojednávaní alebo o hlasovaní v prípade ak vo veci koná a rozhoduje kolektívny orgán. Žalovaný správny orgán taktiež odmieta argumentáciu žalobou, že „správny orgán je povinný procesné práva obvineného z priestupku plne rešpektovať a nie až vtedy, ak sa ich dožaduje", nakoľko uvedené tvrdenie je v predmetnej veci absolútne irelevantné, pretože predmetné konanie nie je vedené o priestupku. K námietke účastníka konania, že prvostupňový orgán porušil právo účastníka konania na obhajobu, keď žiadal o dôsledné a objektívne objasnenie vecí za jeho prítomnosti, odvolací orgán poukazuje na ustanovenie § 21 ods. 1 Správneho poriadku, v zmysle ktorého správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha vecí, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Správny poriadok teda predpokladá dve formy konania pred správnym orgánom, administratívnu (písomnú) a ústnu. Z dikcie zákona vyplýva, že ústne pojednávanie sa musí uskutočniť len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon alebo správny orgán ústne pojednávanie nariadi. Na konanie o správnom delikte účastníka konania sa vzťahuje osobitný zákon, ktorým je zákon o ochrane spotrebiteľa, ktorý povinnosť nariadiť ústne pojednávanie správnemu orgánu neukladá a subsidiárne Správny poriadok, ktorý vyžaduje pojednávanie nariadiť, len ak to vyžaduje povaha vecí. Posúdenie vhodnosti resp. potreby nariadenia ústneho pojednávania neprislúcha účastníkovi konania, ale správnemu orgánu a to len vtedy, pokiaľ bude mať ústne pojednávanie svoje opodstatnenie. Odvolací orgán má za to, že postup ako aj rozhodnutie správneho orgánu je zákonné, nakoľko zvolením administratívnej formy konania správny orgán postupoval v súlade so Správnym poriadkom. Odvolací orgán zároveň dodáva, že vykonanie pojednávania pred správnym orgánom predstavuje ďalšie dodatočné náklady a správny orgán finančne zaťažuje, pričom jeho nariadenie v prípadoch, kedy vzhľadom na dostatočne zistený skutkový stav vecí nie je nevyhnutné, by bolo v rozpore so zásadami rýchlosti, hospodárnosti a efektívnosti správneho konania. Podľa § 3 ods. 4 Správneho poriadku správne orgány sú povinné svedomitě a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správnenému vybaveniu vecí. Konanie je uskutočnené hospodárne, ak prebieha čo najrýchlejšie a s čo najmenšími nákladmi, aby nedochádzalo k

zbytočnému zaťažovaniu subjektov správneho konania. Hospodárnosť sa posudzuje nielen z finančného ale aj z časového hľadiska a odvolací orgán považuje za neefektívne nariadovať ústne pojednávanie vtedy, keď ústne pojednávanie už nemôže prispieť k ďalšiemu objasneniu veci. V určitých záležitostiach je preto legitímne, keď vnútroštátne orgány berú do úvahy požiadavku efektivity a hospodárnosti konania. Odvolací orgán k námietke účastníka konania ohľadom Odporúčania výboru ministrov Rady Európy č. R (91) dodáva, že ide o právne nezáväzný dokument, ktorý je dôležitým interpretačným nástrojom pre národné správne súdy, ktorým odvolací ani prvostupňový správny orgán viazaným nie je. K námietke účastníka konania týkajúcej sa práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, odvolací orgán ďalej uvádza, že požiadavky Dohovoru sú v slovenskej právnej úprave zabezpečené inštitútom správneho súdnictva, v ktorom súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. K uplatňovaniu účastníkom konania poukázaných trestnoprávných zásad, odvolací orgán ešte dodáva, že pre administratívne trestanie platia trestnoprávne štandardy, avšak v zmysle judikatury Najvyššieho súdu SR pri zachovaní zdravého rozumu a s istou mierou voľnosti nemožno vyžadovať všetky trestnoprávne štandardy bezo zvyšku, pretože administratívne trestanie neprináša taký zásah do práv konkrétneho subjektu ako je to v trestnej veci. Čo sa týka námietok účastníka konania uvedených vo svojom odvolaní, kde poukazuje na nesprávne právne posúdenie veci, na nedostatočne a neobjektívne zistený a zadokumentovaný stav, na nevykonanie dôkazných prostriedkov, na neurčitosť odôvodnenia rozhodnutia, na nedodržanie súčinnosti v správnom konaní, na porušenie práva účastníka konania na obhajobu a riadny proces, práva byť prítomný pri dokazovaní veci, na porušenie práva klásť svedkom otázky a práva byť vypočutý a kde uvádza, že nemal právne možnosti, ako konanie a rozhodnutie ovplyvniť, ako v konaní obhajovať svoje záujmy na základe práv, priznaných správnym poriadkom a zákonnými predpismi, nakoľko správny orgán tieto práva nerešpektoval, porušoval ich a neumožnil ich efektívne vykonávanie a preto považuje rozhodnutie za nezákonné, odvolací správny orgán uvádza, že nie je možné súhlasiť s názorom účastníka konania, že mu bolo znemožnené byť prítomný pri prerokovaní veci, byť vypočutý, predložiť argumentáciu na podporu svojich stanovísk, vznášať námietky a návrhy, navrhovať a predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení, vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, klásť svedkom otázky, využívať právnu pomoc v konaní alebo uplatniť opravné prostriedky, nakoľko už zo samotného spisu je zrejmé, že inšpekčné záznamy boli odovzdané pri kontrole prítomným zamestnancom účastníka konania, pričom vo vysvetlivke k obsahu inšpekčných záznamov uviedli, že s inšpekčným záznamom oboznámiť vedenie spoločnosti, oznámenie o začatí konania bolo riadne doručené, účastník konania mal možnosť vyjadriť sa ku všetkým podkladom a skutočnostiam, čo účastník konania aj využil. K tomu odvolací orgán uvádza, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v súvislosti s námietkami účastníka konania má za to, že účastník konania v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti ani dôkazy, ktoré by ho zbavovali zodpovednosti za zistené nedostatky. Skutočnosti a dôvody uvedené v odvolaní nespochybujú uloženie sankcie zo strany správneho orgánu a nie sú tak dôvodom na zrušenie alebo zmenu prvostupňového rozhodnutia. Odvolací orgán trvá na kontrolných zisteniach, uvedených v inšpekčných záznamoch zo dňa 26.10.2016 a zo dňa 27.10.2016. Za zistené nedostatky zodpovedá účastník konania v plnom rozsahu. Pre postih za zistený skutkový stav je rozhodujúca skutočnosť, že bol porušený zákon a rozsah následkov protiprávneho konania bol zohľadnený pri určovaní výšky postihu. Na základe všetkých uvedených skutočností odvolací orgán pokladá skutkový stav za spoľahlivo zistený a jeho protiprávnosť za nepochybnú.

preukázanú, a teda nezistil v odvolacom konaní dôvod na zrušenie alebo zmenu napadnutého rozhodnutia. Výšku uloženej pokuty odvolací orgán pokladá za primeranú zistenému skutkovému stavu. O výške pokuty rozhoduje inšpektorát SOI, ktorý podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, uloží predávajúcemu za porušenie povinností ustanovených v tomto zákone pokutu až do výšky 66 400 eur. Podľa § 24 ods. 5 citovaného zákona pri určení výšky pokuty sa prihliada najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti. Odvolací orgán prihliadol pri určení výšky pokuty na porušenie povinností ustanovených v § 14a ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa v kontexte s vyššie uvedenými kritériami pre určenie výšky pokuty, nakoľko cenové informácie sú jednými z najdôležitejších, ktoré pri zvažovaní kúpy výrobku alebo služby hodnotí, spotrebiteľ je ukrátený jednak na svojom práve na informácie a tiež je ohrozené právo na ochranu jeho ekonomických záujmov, pretože práve predajná a jednotková cena je z hľadiska komparácie kritériom porovnania cien daného výrobku s výrobkami viacerých iných predávajúcich. Odvolací orgán má za to, že výška uloženej pokuty je vzhľadom na jej represívno-výchovnú funkciu, ako aj s prihliadnutím na zákonom stanovené medze pokutou primeranou a zároveň, pokutou zodpovedajúcou zistenému protiprávnemu stavu, charakteru a rozsahu porušenia zákona. Účastník konania je povinný po celý čas výkonu svojej podnikateľskej činnosti dodržiavať všetky právne predpisy vzťahujúce sa na ochranu spotrebiteľa, vrátane zákona o ochrane spotrebiteľa. Odvolací orgán považuje výšku uloženej pokuty za primeranú zistenému skutkovému stavu. Podkladom pre vydanie rozhodnutia bol presne a spoľahlivo zistený skutkový stav veci na základe čoho podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku odvolanie odvolací orgán zamietá ako nedôvodné." Rozhodnutie žalovaného bolo doručené žalobcovi dňa 09.11.2017.

2. Žalobca sa včas podanou žalobou, podanou osobne na súde dňa 27.12.2017, domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. SK/0128/99/2017 zo dňa 30.10.2017, ako aj rozhodnutia SOI, Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj č. P/0454/08/16 zo dňa 31.01.2017 a vrátenia vecí žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca v žalobe namieta v žalobnom bode I. nesprávny úradný postup, pričom uvádza, že: „Žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že správny orgán doručil vyjadrenie, v ktorom namietal konštatovania správneho orgánu uvedené v oznámení o začatí správneho konania, nakoľko skutky tak, ako ich opisuje správny orgán, sa nemuseli stať, oznámenie o začatí správneho konania je pre neho neurčité a nezrozumiteľné v časti špecifikácie druhov tovarov, ktoré nemali byť označené predajnými, resp. jednotkovými cenami. Správny orgán mu nepredložil spoľahlivé dôkazy, resp. podklady o tomto konštatovaní, nemá vedomosť, či správny orgán vykonal všetky zákonné možnosti na zabezpečenie konštatovania o porušovaní právnych predpisov v rozhodnom čase a mieste. Nie je mu zrejmé, či správny orgán kontroloval všetky zákonné možnosti na označovanie ponúkaných tovarov cenovými informáciami, resp. nie je zrejmé ani množstvo kontrolovaných tovarov a celkové množstvo ponúkaných tovarov. Poukazoval na neobjektívne a nedostatočne zistený skutkový stav a žiadal o zastavenie správneho konania. Žalovaný v 3. odseku na 5. strane rozhodnutia uvádza, že po preskúmaní Oznámenia o začatí konania, nemá za preukázané tvrdenia účastníka konania, nakoľko po preskúmaní predmetného Oznámenia o začatí správneho konania má odvolací správny orgán za to, že toto spĺňa všetky zákonom stanovené náležitosti a vo vzťahu k tvrdeniu, že prvostupňový správny orgán nebral do úvahy Vyjadrenie účastníka konania k oznámeniu o začatí správneho konania, odvolací správny orgán uvádza, že prvostupňový správny orgán sa s námietkami uvedenými vo Vyjadrení k oznámeniu o začatí konania náležite vypořiadal v odôvodnení

napadnutého rozhodnutia, a to konkrétne na strane 3 predmetného rozhodnutia. Žalobca nesúhlasí s právnym názorom žalovaného z dôvodu, že oznámenie o začatí správneho konania nespĺňa požiadavky na jeho zrozumiteľnosť a preskúmateľnosť. Žalovaný zákonnosť oznámenia zakladá len na citovaní zákona o obsahu oznámenia. V oznámení správny orgán poučuje žalobcu, že v zmysle § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, v znení neskorších predpisov má právo vyjadriť sa k dôvodom konania do 8 dní od doručenia tohto oznámenia, prípadne navrhnúť doplnenie dokazovania. Podľa § 34 ods. 1 správneho poriadku, na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Podľa § 34 ods. 2 správneho poriadku dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že inšpektorát v oznámení o začatí správneho konania ani príkladom neuvádza, čo považuje za dôvod konania, resp. či to, čo uvádza pod pojmom dôvod je aj dôkazom, resp. dôkazným prostriedkom a neuvádza ani prameň tohto dôvodu. Inšpektorát na začatie správneho konania používa len pojem „dôvody“. V správnom práve procesnom sa medzi podklady rozhodnutia zahrňujú ako dôkazy tak aj návrhy účastníkov, skutočnosti všeobecne známe (notoriety) alebo známe správnejmu orgánu z jeho činnosti, prípadne ďalšie skutočnosti. Pre predmetné správne trestanie žalobca považuje použitie v oznámení o začatí správneho konania len pojmu „dôvody“, bez uvedenia bližšej resp. žiadnej špecifikácie, za nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, pretože svojim neuzavretým výpočtom teoreticky umožňuje obchádzanie procesu dokazovania v správnom konaní. Žalobca nepoznal a nepozná dôvody, ku ktorým sa mal vyjadriť, prípadne ku ktorým dôvodom mal navrhnúť doplnenie dokazovania. Podľa názoru žalobcu bolo povinnosťou žalovaného oboznámiť žalobcu v oznámení o začatí správneho konania aj o dôkazoch a dôkazných prostriedkoch, ktoré chcel žalovaný použiť na dokazovanie správneho deliktu, a nie aby si žalobca sám zabezpečoval dôkazné prostriedky, ku ktorým sa má vyjadrovať, resp. navrhovať dôkazy, žalobca ani nemal vedomosť, čo môže byť dôkazom, čo je dôkazným prostriedkom, resp. akými inými podkladmi môže disponovať. „Inšpekčný záznam“, ktorý žalobca nepovažuje za dôkaz, ide len o poznatky inšpektorov žalovaného získané pred správny konaním. Žalovaný neuviedol ani v oznámení, že na správne konanie použije aj inšpekčný záznam. Tak isto žalovaný neuviedol, či k len tvrdeniam jeho aparátu si zabezpečil aj ďalšie podporné dôkazy dokazujúce nespochybniteľnosť len tvrdení inšpektorov.“ Ďalej žalobca namieta v žalobnom bode II. výrok rozhodnutia, pričom uvádza, že: „Žalobca v odvolaní v poslednom odseku na 2. strane a nasl. namietal, že výrok rozhodnutia inšpektorátu neobsahuje uvedenie konkrétnych druhov tovarov, ktoré nemali byť označené cenami a jednotkovými cenami, že výrok neobsahuje uvedenie času, kedy malo k spáchaniu správneho deliktu dôjsť, uvedenie času v podobe „času kontroly dňa...“ je nepostačujúce z dôvodov, že označovanie tovarov cenovými informáciami sa mení v závislosti na úmyselných, resp. neúmyselných zásahoch spotrebiteľov do cenoviek, na zmenách cien, ktorého uvedenie by bolo nespochybniteľné, čo spôsobuje podozrenie, že skutok môže byť zamienený s iným skutkom a následne táto skutočnosť spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov.“ Poukázal aj na to, že žalovaný použil nesprávnu právnu normu alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. K výroku rozhodnutia žalovaného v ďalšom texte uvádzal, čo uviedol v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu žalovaného a vyslovil nesúhlas s argumentáciou žalovaného k jeho odvolacím námietkam v žalovanom rozhodnutí. Preto k tomuto žalobnému bodu uzavrel, že: „Žalobca má za dôvodné, že nedostatočný výrok rozhodnutia spôsobuje podozrenie, že skutok môže byť zamienený s iným skutkom a následne

táto skutočnosť spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov." Ďalej žalobca namieta v žalobnom bode III. nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, pričom uvádza, že: „Žalobca v odvolaní v 2. odseku na 3. strane a nasl. namietal že žalovaný nepostupoval zákonným spôsobom pri vydaní rozhodnutia, keď v odôvodnení rozhodnutia neuviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie. Žalovaný len nedostatočne do rozhodnutia uviedol: „...Správny orgán po preskúmaní všetkých podkladov pre rozhodnutie dospel k záveru, že za nedostatky uvedené vo výroku rozhodnutia účastník konania v plnom rozsahu zodpovedá...“ Žalobca sa z rozhodnutia nedozvedel, aké skutočnosti - „všetky“ podklady, dôkazy boli podkladom pre rozhodnutie, ktoré podklady žalovaný pre rozhodnutie použil, ktoré podklady nepoužil, a z akých dôvodov ich nepoužil, čo je v rozpore s ustanoveniami § 47 ods. 3 správneho poriadku. Žalovaný v 5. odseku na 6. strane a nasl. rozhodnutia uvádza že: „...z odôvodnenia Rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že hlavným podkladom rozhodnutia bola kontrola vykonaná inšpektormi SOI dňa 26.10.2016 a kontrola vykonaná dňa 27.10.2016, tak ako je to uvedené v samotnom odôvodnení rozhodnutia. Výstup z kontroly tvoria Inšpekčné záznamy, ktoré mal k dispozícii aj samotný účastník konania. Hmotným dôkazom sú práve Inšpekčné záznamy, ktoré potvrdili porušenie zákona o ochrane spotrebiteľa, konkrétne § 14a ods. 1, ...“. Žalovaný považuje ďalej za potrebné uviesť, že podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku „V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.“, že citované zákonné ustanovenie teda nestanovuje žalovanému povinnosť uviesť v odôvodnení rozhodnutia podklady vo forme ich zoznamu (podľa názvu), že relevantné je uviesť skutočnosti, ktoré boli pre rozhodnutie správneho orgánu podkladom, že správny poriadok v danom smere rieši materiálnu stránku veci, keď samotné podklady, z ktorých dané skutočnosti vychádzajú sú obsiahnuté v príslušnom spisovom materiáli, do ktorého má účastník konania možnosť v priebehu správneho konania nazrieť. Žalobca nesúhlasí s právnym názorom žalovaného. Už len konštatovanie že: „...hlavným podkladom rozhodnutia bola kontrola vykonaná inšpektormi SOI dňa 26.10.2016 a kontrola vykonaná dňa 27.10.2016...“ je nezrozumiteľné. Samotná kontrola nie je dôkazom ani podkladom. Až vykonaný výstup z kontroly môže byť podkladom, resp. dôkazom pre rozhodnutie, avšak aby bol použitý ako dôkaz, musel by byť v správnom konaní vykonaný, čo nebol. To znamená, že len formálne odvolávanie sa na vykonanie kontroly nepostačuje na preukázanie skutočnosti, za ktoré je žalobca postihovaný. Žalovaný nemá zákonom stanovenú povinnosť vypracovať inšpekčný záznam, nie je zákonom dané, čo majú tieto poznámky, ktoré žalovaný nazýva inšpekčný záznam obsahovať, kde sa spisuje, s kým sa spisuje, s kým a kedy sa prerokováva, aké musí mať náležitosti, aby bol zákonným dôkazom. Potom nemôže žalovaný používať na dokazovanie len samotný inšpekčný záznam, z dôvodu absencie jeho zákonnosti. Žalobca poukazuje na skutočnosť, ako je už vyššie uvedené, že ani z oznámenia sa žalobca nedozvedel, aké podklady a dôvody má žalovaný k dispozícii v správnom konaní, tieto dôvody a podklady, resp. dôkazy ani neuviedol v prvostupňovom rozhodnutí. Len z druhostupňového rozhodnutia sa žalobca nedostatočne dozvedá, čo mal žalovaný použiť na rozhodnutie. Konštatovanie žalovaného, že: „...Správny orgán po preskúmaní všetkých podkladov pre rozhodnutie dospel k záveru, že za nedostatky uvedené vo výroku rozhodnutia účastník konania v plnom rozsahu zodpovedá...“ uvedené v prvostupňovom rozhodnutí, považuje žalobca za nepreskúmateľné z dôvodu, že mu nie sú známe „všetky podklady“, ktoré žalovaný mal preskúmať a je nepostačujúce, keď sa účastník konania len čiastočne

dozvedá o podkladoch pre rozhodnutie až z druhostupňového rozhodnutia.“ Ďalej žalobca namieta v žalobnom bode IV. nedostatočné, nezákonné dokazovanie, pričom uvádza, že: „S právnym posúdením a odôvodnením žalovaného nesúhlasíme. Podľa nášho názoru zákon stanovuje, že ak má byť niečo použité ako dôkaz, musí spĺňať jednak podmienku, že taký dôkaz prispieje k náležitému objasneniu veci, a jednak, že dôkaz musí byť získaný zákonným spôsobom. Za zákonný spôsob treba považovať nielen splnenie formálnych procesných podmienok na vykonanie konkrétneho dôkazu, ale aj splnenie obsahových podmienok, t. j. aby úkon - použitý dôkazný prostriedok na vykonanie dôkazu - bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť. V tomto prípade, podľa nášho názoru, preto ide o absolútne neprípustný dôkaz aj o relatívne neprípustný dôkaz, nakoľko relatívne neprípustné dôkazy môžu byť pripustené v konaní vzhľadom na drobné porušenie zákona, ale len s vysokou preukaznou hodnotou, čo v tomto prípade absentovalo. Vysoká preukazná hodnota len tvrdenia pracovníkov žalovaného, bez materiálneho dôkazu o chýbajúcich cenových informáciách, resp. bez riadneho preukázania viny v správnom konaní aj za prítomnosti žalobcu sa nepreukázala, najmä ak žalobca tento spôsob dokazovania namietal počas celého konania vo veci, a spôsobuje absolútnu neprípustnosť dôkazu, najviac ak žalobca tvrdil že označenie cenami mohlo byť inak vhodne sprístupnené (§ 14 zákona č. 250/2007 Z.z.). Pasivita zamestnanca (ktorý ani nepotvrdil osobnú prítomnosť pri inšpektoroch v čase zisťovania deliktu priamo pri ponukovom regáli) nepostačuje na preukázanie tvrdení inšpektorov žalovaného. Žalovaný sa nedôvodne domnieva, že ak do poznámok inšpektorov inšpektori napíšu, že stav zisťovali za osobnej prítomnosti vedúceho prevádzky, že to aj tak v skutočnosti bolo. K tomuto tvrdeniu si mali inšpektori zabezpečiť aj nespochybniteľné potvrdenie menovaného vedúceho prevádzky, čo si nezabezpečili, a tak namietané skutočnosti žalobcom o neprítomnosti vedúceho prevádzky pri zisťovaní stavu sú dané. Pre žalobcu je nezrozumiteľné konštatovanie žalovaného, že: „...Pre konštatovanie porušenia povinnosti je rozhodujúci skutkový stav zistený inšpektormi SOI počas výkonu kontroly...“ Pokiaľ by na postihovanie žalobcu a zasahovanie do jeho chránených práv vlastníť majetok postačovalo v právnom štáte len zistenie inšpektormi žalovaného, bez akéhokoľvek dokazovania v správnom konaní, tak potom sú porušované základné práva žalobcu byť prítomný pri dokazovaní veci. Nie je na mieste toto konštatovanie aj z dôvodu, že žalovaný dostatočne neobjasnil, z akých dôvodov považuje len zistenie za dostatočne na pokutovanie žalobcu. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný len zisťuje, ale nedokazuje delikty, čo žalobca považuje za rozporné s trestným a so správnym poriadkom. Žalovaný využíva stres kontrolovaných osôb na potvrdenie tvrdení inšpektorov uvedené na papieri a potom toto využíva pri odôvodňovaní rozhodnutia, že tieto osoby tieto poznámky podpísali a že stav v poznámkach uvedených pri kontrole nenamietali a žalovaný takýto stav považuje za preukázaný resp. dokázaný, pričom už neodôvodňuje, čo má na mysli pod pojmom „za preukázaný“, resp. neodôvodňuje, pred kým preukazoval stav zistený pri kontrole. Z konania a konštatovania žalovaného je zrejmé, že skutkový stav preukazuje a dokazuje len sám pred sebou, resp. v správnom konaní zistený stav vôbec nedokazuje a spolieha sa len na skutočnosť, že žalobca ani jeho zamestnanec v správnom konaní nenamietali prácu inšpektorov. Žalovaný neumožňuje žalobcovi, aby preukázal v správnom konaní nesprávne a nezákonné konanie aparátu žalovaného pri kontrole, napr. spočívajúce v tom, že inšpektori si zabezpečujú vyjadrenia kontrolovaných osôb, tieto vyjadrenia, resp. aj mlčanie týchto osôb používa žalovaný potom v rozhodnutí ako dôkazy, a pritom pred podaním vyjadrení inšpektori žalovaného vôbec nepoučujú tieto osoby o ich právach. Žalovaný tak úmyselné zaťažuje žalobcu a aj súdy SR, nakoľko podľa názoru žalobcu, pokiaľ by žalovaný vykonal

dôkazy a dostatočne by presvedčil žalobcu, že cenovky na uvedených tovaroch chýbali (pričom to je úplne jednoduché a nenáročné dokazovanie v správnom konaní), žalobca by ani nepodal odvolanie a nepodal by ani túto žalobu. Žalobca tu považuje za potrebné aj uviesť a poukázať na určitú nerovnosť pred zákonom, keď žalobca je postihovaný len represívne a obligatórne, za každý aj ten najmenší nedostatok, ale keď žalovaný, resp. jeho aparát urobí chybu (konvalidovanú v druhostupňovom rozhodnutí) a žalobca na ňu poukáže, a odvolací orgán len chybu odstráni a pokračuje v postihu ďalej, pričom je to práve orgán dozoru, ktorý s najväčšou prísnosťou kontroluje dodržiavanie zákonov a sám ich nedodržuje, resp. nepostupuje podľa zákonov. Žalobca tak svojím konaním, odvolávaním sa voči rozhodnutiam žalovaného, podávaním žaloby odstraňuje nedostatky v práci žalovaného a potom môže dôjsť k situácii, že žalobca sám prispeje k stavu, že pokuta bude uložená tak, že už rozhodnutie nebude mať žiadnu vadu a žalobca sa už nebude môcť brániť, lebo sám odstránil všetky nedostatky žalovaného. Aj podľa slovenskej súdnej judikatúry je v rozpore s právom obvineného na riadne dokazovanie, ak dôkazy nie sú vykonané zákonným spôsobom a zákonným spôsobom z nich nemožno náležite zistiť subjektívnu stránku konania obvineného, jeho zavinenie k spôsobenému následku a príčinnú súvislosť medzi jeho konaním a následkom. Domnienky žalovaného, že vedúci prevádzky v čase kontroly porušenie ustanovení § 14a ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov žiadnym spôsobom nespochybnili a: „...s takýmto konštatovaním súhlasili, ktorí sami vlastnoručne doplnili poznámku, ktorou uvedené zistenia nepopierajú ani ich žiadnym spôsobom nenamietajú, napriek skutočnosti, že boli osobne prítomní pri vykonaní kontrol, pri ktorých boli súčinní, ale iba uvádzajú (obaja zhodne), že budú informovať vedenie spoločnosti...“ nepostačujú na dokázanie, že § 14a ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov bol porušený. Zamestnanci žalobcu sa len vyjadrili, že oboznámia žalobcu s inšpekčným záznamom a nič viac, to znamená, že konštatovanie žalovaného, že nenamietali zistenia inšpektorov je zavádzajúce. Priznanie žalobca popierať. Pokiaľ sa žalovaný riadi domnienkou, že pokiaľ jedná s pracovníkom žalobcu ako so žalobcom (v zmysle § 15 obchodného zákonníka) je nelogické, aby sa k porušeniu zákona prostredníctvom svojho pracovníka priznal a zároveň popierať delikt v správnom konaní. Navyše pracovníci žalovaného v inšpekčnom zázname uviedli, že na mieste požadovali od žalobcu, prostredníctvom jeho zamestnancov k veci potrebné vysvetlenia, ktoré malo prispieť k objasneniu skutočností, dôležitých pre odhalenie správneho deliktu. Inšpekčný záznam však nevypovedá, že by si splnili svoju povinnosť a žalobcu pri tomto úkone poučili o možnosti odprieť výpovedi, ak by ňou mohol spôsobiť ujmu sebe alebo blízkej osobe. Bez tohto poučenia pritom platí, že aj keby sa žalobca, pred správny konaním, resp. v správnom konaní priznal, priznanie by sa javilo ako neúčinné. Okrem toho, aj v prípade priznania má žalovaný povinnosť správny delikt preukázať. Žalovaný sa podľa názoru žalobcu nesprávne domnieva, že zistenie a tvrdenie jeho inšpektorov je aj preukázaním iného správneho deliktu. Ide o všeobecnú prax žalovaného, keď k dokazovaniu používa len tvrdenia jeho aparátu, bez vykonania dokazovania v správnom konaní aj za prítomnosti žalobcu, ako účastníka správneho konania. Žalobca tvrdí, že v administratívnom spise nie je zdokumentovaný priestor, ktorý mali pracovníci správneho orgánu kontrolovať za účelom označovania tovarov cenami, ani priestor blízky týmto tovarom, aby mohlo byť s určitosťou konštatované, že nebola splnená ani zákonná požiadavka, že cena tovarov nebola ani inak vhodne sprístupnená. Žalovaný pri kontrole nevyčerpал všetky možnosti označenia tovarov cenami, a ani nezadokumentoval, že takým spôsobom vykonal kontrolu. Len konštatovanie, že sa niečo niekde nenachádza, je nedostatočné. Napadnuté rozhodnutie správneho orgánu je nezákonné.

pretože vychádza z popretia zásady in dubio pro reo a zásady správneho konania - materiálnej pravdy. Podľa názoru žalobcu, žalovaný úplne neprípustne vyvodil vinu žalobcu z toho, že sa proti obvineniu nebránil už pri samotných kontrolách dňa 26.10.2016, resp. 27.10.2016. Uprednostnil tým súkromnoprávnu zásadu vigilantibus iura pred trestnoprávnou zásadou in dubio pro reo. V tomto prípade žalovaný pozerá na správne konanie tak, že je to obvinený žalobca, ktorý sa má obvinenia zbaviť, a je teda nutné, aby v správnom konaní argumentoval, prečo nie je vinný. Podľa názoru žalobcu, s poukázaním na súdnu judikaturu, je to pritom ale štát, kto nesie dôkazné bremeno, bez ohľadu na aktivitu, či pasivitu obvineného. Podľa názoru žalobcu, žalovaný nezhrmaždil také dôkazy, ktoré nepochybne preukazujú vinu žalobcu. Nie je vôbec podstatné, či žalobca v čase kontroly popieral skutkový stav opísaný pracovníkmi žalovaného, alebo ho nepopieral, resp. či predložil nové skutkové tvrdenia, ale to, či dôkazy boli v konaní pred žalovaným vykonané, a či dostatočne preukázali spáchanie skutku a zavinenia žalobcu. Bez vykonania dôkazov nie je možné prijať záver, že k spáchaniu správnych deliktov vôbec došlo. Iba tvrdenie pracovníkov žalovaného, že predmetné tovary nemali byť označené cenami resp. jednotkovými cenami, a že vedúci prevádzky okamžite pri kontrole nenamietali toto tvrdenie pracovníkov žalovaného nedokazuje zavinenia žalobcu. Z toho, že žalobca prostredníctvom vedúceho prevádzky pri kontrole nič nenamietal nemožno vyvodzovať, že skutok sa stal a len tak, ako to opisujú pracovníci žalovaného, pričom ide výslovne o dokazovanie po vizuálnej stránke, na ktorú sa žalovaný spolieha. Podľa názoru žalobcu pokiaľ by to bolo tak, tak by to bolo v rozpore so zásadami trestného konania, ako aj samotného správneho konania. Písomné tvrdenie pracovníkov žalovaného tiež nie je dôkazom a k reprodukovanej výpovedi pracovníkov žalovaného nedošlo. Žalovaný námietku neuplatnil len tvrdenia jeho pracovníkov vôbec neodôvodnil. Žalobca poukazuje na právoplatný rozsudok KS Prešov č. 6Sa/24/2016, zo dňa 24.05.2017 odsek 55 a odsek 56. v ktorých súd konštatuje, že: „...Samotná kontrola resp. výstupy z nej (inšpekčný záznam) ešte nezasahujú do sféry subjektívnych práv kontrolovaného subjektu. K takémuto zásahu môže dôjsť až v prípade, keď bude následne začaté správne konania a vydané rozhodnutie. Súčasne platí, že aj keď výsledky kontroly majú byť podkladom pre začatie správneho konania a jedným z dôkazov pre vydanie rozhodnutia samy o sebe nenahrádzajú, ani nemôžu nahradiť dokazovanie vykonané postupom stanoveným Správnym poriadkom. Inšpekčný záznam je síce obvykle podstatným zdrojom pre zistenie skutkového stavu veci v správnom konaní, ide však iba o jeden zo skutkových podkladov pre rozhodnutie a nie je vylúčené i vykonanie ďalších dôkazov (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 3As 167/2014-41 zo dňa 9.3.2016). V predmetnom konaní správne orgány neodstránili dokazovaním, napr. konfrontáciou inšpektorov a žalobcu, prípadne predavača existujúce protichodné tvrdenia a teda nedostatočne zistili skutočný stav veci. Je úlohou správneho orgánu zistiť skutkový stav tak, aby bolo bez akýchkoľvek pochybností zrejmé a preukázané, že sa skutok stal a že sa ho dopustil žalobca. Pokiaľ správne orgány bez akýchkoľvek pochybností nepreukážu, že sa skutok stal a spáchal ho žalobca, nemožno dospieť k výroku o porušení právnej povinnosti žalobcom len na základe tvrdenia z jediného zdroja - inšpekčnému záznamu, ktorému dá správny orgán prednosť pred rovnocenným vyjadrením účastníka konania. Takýto názor vyplýva aj z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Sžd/39/2012 zo dňa 20.02.2014)...“ Obdobne posudzuje dokazovanie veci pred správnym orgánom aj judikatúra Najvyššieho správneho súdu Českej republiky v podobných veciach (rozsudok sp.zn. 5Ads 92/2015, 4Ads 177/2011-120), v ktorých Najvyšší správny súd dospel k záveru, že „nemožno súhlasiť s tým, aby pokuta za správny delikt, ktorá je trestným obvinením v zmysle čl. 6 Dohody o ochrane ľudských práv a

základných slobod bola uložená na základe jedného jediného podkladu (protokol o výkone kontroly), ktorý bol vyhotovený ešte pred začatím správneho konania. Tento záver platí tým viac, že v danom prípade k veľmi stručným kontrolným zisteniam pristupujú tvrdenia účastníka konania popierajúceho naplnenie protiprávneho konania¹. Žalobca si dovoľuje len príkladom uviesť, ako je už vyššie uvedené, že keby išlo o situáciu, keď už v samotnom správnom konaní žalovaný by si zabezpečil dostatočné množstvo dôkazov, ktoré s ohľadom na povahu veci samé o sebe s dostatočnou presvedčivosťou vedú k záveru, že žalobca sa príslušných správnych deliktov dopustil, tak by ani nepodal odvolanie, ani túto žalobu. Zároveň nesmú existovať žiadne rozumné dôvody na pochybnosti o vierohodnosti a úplnosti skutkových zistení pre posúdenie viny žalobcu zo správneho deliktu. Napr. ak by v správnom konaní žalovaný ukázal fotodokumentáciu s dôkazom, že bola vyhotovená v čase kontroly, a že z tejto dokumentácie by bolo zrejmé, že cenové informácie na predmetných tovaroch resp. v ich blízkosti chýbajú, tak by sa žalobcovi nepodarilo účinne spochybniť vierohodnosť alebo dostatočnosť žalovaným vykonaných dôkazov. V prípade žalobcu je typom situácia, že žalovaný v rámci správneho konania nevykonal dostatočne úplné dokazovanie rozhodujúcich skutočností. V takom prípade postačí žalobcovi, že poukazuje na iné skutočné varianty rozhodného skutkového stavu, ktoré neboli vykonaným dokazovaním vyvrátené. Žalovaným zabezpečený súhrn podkladov je na preukázanie viny žalobcu podľa žalobou nedostatočný. Žalovaný nevyvrátil s rozumnou mierou istoty iné varianty skutkového deja. Žalovaný svoje skutkové závery založil na tvrdeniach jeho pracovníkov, ktoré sú zaznamenané na papieroch, to znamená na svedectvách dvoch kontrolujúcich inšpektorov a na žalobcovej pasivite pri zisťovaní správneho deliktu. Inšpektori tvrdia, že predmetné tovary neboli označené cenami resp. jednotkovými cenami. Žalovaný takto zistený stav považoval za dostatočný. Takýto postup je však podľa názoru žalobcu chybný. Údajné tvrdenie inšpektorov žalovaného ani pasivitu žalobcu pri zisťovaní správneho deliktu podľa názoru žalobcu nie je možné v správnom konaní použiť ako dôkaz. V prvom rade, pokiaľ žalovaný požadoval od žalobcu písomné vyjadrenie k oznámeniu o začatí správneho konania, a žalobca toto vyjadrenie písomne podal, tak mal o tomto vyjadrení, ako dôležitom úkone a vyjadrení žalobcu spísať v zmysle § 22 ods. 1 správneho poriadku zápisnicu. Keďže žalovaný nespísal o tomto úkone zápisnicu, nepostupoval zákonným spôsobom, potom aj rozhodnutie vydané na základe nezákonného postupu je nezákonné. Uvedené závery vzťahujúce sa k trestnému konaniu sú plne aplikovateľné na konanie o správnom delikte. Správne súdy konštantne rozhodujú rovnako, že osobe obvinenej zo správneho deliktu resp. priestupku náležia procesné práva podobné tým, aké požíva obvinený z trestného činu. Podľa názoru žalobcu konštatovanie žalovaného, že žalobca pri kontrole nenamietal tvrdenie inšpektorov správneho orgánu je nepostačujúce k dokázaniu viny žalobcu. Taktiež podľa názoru žalobcu v súlade s právnymi názormi súdov SR jeden zo základných kameňov akéhokoľvek trestného konania v právnom štáte je, že mlčanie obvineného nemožno vykladať na jeho ťarchu. Je to štát, kto je povinný naplnenie všetkých potrebných elementov trestnej normy preukázať (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Saunders proti Spojenému kráľovstvu zo 17.12.1996, Zb VI/1996). Uvedený nedostatok pri zabezpečovaní dôkazov žalobca namietal už vo vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania ako aj v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu a žalovaný sa s touto námietkou vysporiadal len formálnym konštatovaním a citovaním právnych predpisov. Žalobca ďalej poukazuje aj na tú skutočnosť, že žalovaný nedostatočným spôsobom vykonáva dokazovanie, keď vôbec nevyužíva ustanovenie § 5 ods. 6 písm. h) zákona 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu, keď nevyužíva na dokázanie svojich skutkových tvrdení žiadne zvukové alebo zvukovoobrazové

záznamy, na čo má v súlade s týmto ustanovením zákonné právo. Jediným dôkazným prostriedkom je inšpekčný záznam, ktorý nemá žiadnu zákonnú oporu." Ďalej žalobca namieta v žalobnom bode V ne/nariadenie ústneho pojednávania žalovaným, pričom uvádza, že: „Žalobca v odvolaní v 4. odseku na 6. strane a nasl. namietal, že sa nemohol pred vydaním prvostupňového rozhodnutia k veci vyjadriť ústne, nemohol klásť svedkom otázku, nebol prítomný pri dokazovaní veci. Nebola dodržaná zásada úzkej súčinnosti v správnom konaní, okrem doručeného oznámenia o začatí správneho konania bez doručenia akýchkoľvek podkladov pre správne konanie. Žalovaný v 2. odseku na 9. strane a nasl. rozhodnutia uvádza, že: „...pokiaľ ide o poukázanie účastníka konania na potrebu ústneho pojednania veci s odkazom na nález Ústavného súdu SR č. 231/2010. odvolací orgán poukazuje na Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 134/2014-19, kde „podľa názoru ústavného súdu v danom prípade neuskutočnenie ústneho pojednávania v konaní pred radou (správnym orgánom) nespôsobuje ujmu požiadavkám podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočívajúcim v zachovaní princípu ústnosti, verejnosti a prítomnosti na prerokovaní veci. Správny orgán, akým bola v tomto konkrétnom prípade rada ako orgán výkonnej moci štátu, totiž nespĺňal a nespĺňa atribúty nestranného a nezávislého súdu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Verejné prerokovanie trestného obvinenia, resp. uskutočnenie ústneho pojednávania pred takýmto orgánom, preto nemôže naplniť čl. 6 ods. 1 dohovoru, kto/ý zaručuje takéto prerokovanie pred nestranným a nezávislým súdom (argumetum a simili PL. ÚS 12/97)“. Odvolací orgán v súvislosti s konštatovaním o porušení procesného práva vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia k spôsobu jeho zistenia a nasledujúc uvádza, že vo Vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania žiadosť o nariadenie ústneho konania účastníka konania nenavrhol, ale rovno žiadal len o zastavenie konania. Odvolací orgán na druhej strane zväzil, či by nariadenie ústneho pojednávania bolo bývalo prispelo k objasneniu veci. Podľa názoru odvolacieho orgánu by však ani nariadenie ústneho pojednávania nezmenilo skutkový stav zistený v čase kontroly vykonanej inšpektormi SOI, v priebehu ktorej inšpektori SOI zistili porušenie § 14a ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, a za ktorý účastník konania zodpovedá objektívne. Uvedené skutočnosti potvrdzuje aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4Sžo/262/2015 zo dňa 01.12.2016, keď „...správny orgán sa má riadiť správnym poriadkom, a teda nariadiť ústne pojednávanie len v prípade, ak tak ustanovuje osobitný predpis alebo v prípade, ak to vyžaduje povaha veci. Preto v preskúvanom prípade rozhodnutiami a postupom správnych orgánov nebola žalobcovi odmietnutá spravodlivosť (denegatio iustitiae). Najvyšší súd zdôrazňuje, že v konaní o správnych deliktoch sa v plnom rozsahu uplatňuje zásada písomnosti konania...“. Odvolací orgán má za to, že účastník konania mal možnosť navrhnúť dôkazy, či inak hájiť svoje práva. Účastník konania v reakcii na Oznámenie o začatí správneho konania zaslal svoje Vyjadrenie. Správny orgán sa vysporiadal s obsahom vyjadrenia v odôvodnení svojho rozhodnutia a po preskúmaní odvolací orgán konštatuje, že sa správny orgán s uvedeným Vyjadrením vysporiadal dostatočne. Odvolací orgán má za to, že námietky uvádzané účastníkom konania už boli zodpovedané a vyvrátené v odôvodnení rozhodnutia vydaného prvostupňovým správnym orgánom. ...“ Žalobca nesúhlasí s právnym názorom žalovaného. Za podstatné a zásadné nesprávne právne posúdenie žalovaným považujeme námietku nenariadenia ústneho pojednávania - odôvodnenie vo vyššie uvedenom 2. odseku na 9. strane a nasl. druhostupňového rozhodnutia. Nesprávnosť právneho posúdenia vidíme v tom, že žalovaný argumentuje nesprávnym rozhodnutím - nálezom Ústavného súdu, keď používa rozhodnutie II. ÚS 134/2014. Považujeme za potrebné uviesť, že toto rozhodnutie sa viaže na správne konanie s úplne odlišným účastníkom konania a v konaní pred radou pre televízne vysielanie a retransmisiu. V tomto konaní išlo o dokumentačné dokazovanie, teda dokazovanie

listinnými dôkaznými prostriedkami. Samozrejme, nariadenie ústneho pojednávania v tejto veci by neprispelo k objasneniu veci. Prípado žalobcu je však odlišný, a to hlavne v tom, že v správnom konaní došlo k rozporom vo vyjadreniach žalobcu a inšpektorov, žalobca v správnom konaní namietal zistenia inšpektorov, že sa nezakladajú na správnych skutkových základoch a tieto rozpory sa dali odstrániť jedine predložením materiálnych dôkazov a výsluchom inšpektorov, nie iba tvrdením inšpektorov, ktoré je zaznamenané na papieri - inšpekčnom zázname. V prípade nálezu ÚS SR č. II. ÚS 134/2014, predmetom bolo dokazovanie, či už pred samotnou kontrolou vzniknutý a pracovníkmi Rady neovplyvnený stav, bol zákonný alebo nezákonný. Rada pre retransmisiu a vysielanie neovplyvnila skutkový stav pri vykonávaní kontroly. Avšak v prípade žalobcu, práve aparát žalovaného mohol ovplyvniť a ovplyvnil správny delikt, čo je podstatný rozdiel! V týchto porovnávaných prípadoch ide o úplne rozdielne dokazovanie veci. Rada nevykonáva kontroly a nezisťuje skutkový stav rovnakým spôsobom ako žalovaný, kedy žalovaný, resp. jeho aparát je vlastne pôvodcom správneho deliktu. Bez ingerencie konkrétnych osôb, aj žalovaného, by sa správny delikt vlastne nestal. Preto žalobca považuje dokazovanie správneho deliktu za obzvlášť závažné, najmä ak pokuty sú niekedy vyššie ako za trestný čin (viď rozsah pokút ukladaných žalovaným podľa jednotlivých zákonov, ktoré žalovaný dozoruje, niekedy v státisícoch eur), a žalobca je toho názoru, že pokiaľ sa na delikte zúčastňuje aj subjektívne hodnotenie kontrolujúcich osôb, tak potom je ústne pojednávanie a vykonávanie dôkazov priam nevyhnutné v každom prípade, nakoľko práve toto je tá povaha veci, na základe ktorej je potrebné naplniť požiadavky § 21 správneho poriadku. V opačnom prípade ide len o zneužívanie práva v neprospech kontrolovaných osôb a porušenie práva na obhajobu a riadny proces. V právnom a materiálnom štáte nie je možné trestať osoby, resp. zasahovať do ich práva vlastníť majetok, len na základe vyjadrenia kontrolujúcich osôb, a bez vykonania dôkazov z poznatkov žalovaného, získaných pri kontrole. Ak žalovaný argumentuje uznesením ÚS 134/2014-19, tak hneď v prvej vete jeho citácie v bode 29 ods. 2 rozsudku sa uvádza, že Ústavný súd však nemá v okolnostiach posudzovanej veci pochybovať o správnosti. Tým je vlastne odôvodnený § 21 ods. 1 SP, a teda, že správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak si to vyžaduje povaha veci... V danom prípade si to povaha veci vyžadovala, pretože inšpektori a žalobca tvrdili rôzne a odlišné skutočnosti rozhodné pre spravodlivé správne rozhodnutie. Z toho dôvodu považujeme v danej konkrétnej veci rozhodnutie žalovaného za nesprávne právne posúdené. Žalovaný riadne a dostatočne neodôvodnil povahu veci, aby mohol konštatovať, že v zmysle § 21 SP nemusel žalovaný nariadiť ústne pojednávanie. Ústavný súd SR v náleze č. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04 okrem iného uvádza, že: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam...“. Ústavný súd SR však dodáva, že: „Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument...“ (II. ÚS 410/06). Žalobca práve poukazuje na predmetnú povahu veci, ako dôležitý argument, pre ktorý sa vyžaduje špecifická odpoveď, aby súd mohol relevantne svoje rozhodnutie ohľadom neporušenia práva sťažovateľa nenariadením ústneho pojednávania odôvodniť. Z administratívneho spisu je zrejmé, že pri samotnej kontrole samotný pracovník žalobcu ostal pasívny pri tvrdení inšpektorov opísaných v inšpekčnom zázname, následne žalobca vo vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania rozporoval tvrdenia inšpektorov žalovaného. To isté vykonal aj v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu, to znamená, že je zrejmé, že rozpory existovali už od samého počiatku začatia správneho konania, ako aj počas jeho celého konania. Žalovaný mal evidentne za preukázané, že v konaní vystupuje účastník konania a správny orgán s

protichodnými záujmami, keď treba vypočúvať svedkov, resp. vykonávať iné dôkazy, a tiež ústne pojednávanie poskytne najvhodnejšiu príležitosť na to, aby všetky osoby, ktoré majú zákonné právo zúčastniť sa na ústnom pojednávaní, t.j. účastníci konania, mohli v rámci neho realizovať svoje procesné práva. Žalobca evidentne navrhoval vykonanie dôkazov aj za jeho prítomnosti, tak v jeho prospech, ako aj v jeho neprospech a žalovaným mu bolo odopreté právo byť v jeho veci vypočutý. Žalobca poukazuje na čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru, ktorého obsahom je právo obvineného dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok. Uvedené oprávnenia obvineného zaraďuje štrasburská doktrína pod právo na riadne dokazovanie. Čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru síce nepredpokladá povinnosť súdov predvolať všetkých svedkov označených obžalovaným, ale jeho cieľom je zabezpečiť rovnosť prostriedkov. Posúdenie významu výpovede svedka pre trestné konanie je v dispozícii príslušného súdu. Podľa názoru žalobcu, dôkazy v zásade musia byť predložené obvinenému na verejnom konaní ku kontradiktórnej diskusii. Ani odôvodnenie rozhodnutia: „...podľa názoru ústavného súdu v danom prípade neuskutočnenie ústneho pojednávania v konaní pred radou (správnym orgánom) nespôsobuje ujmu požiadavkám podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočívajúcim v zachovaní princípu ústnosti, verejnosti a prítomnosti na prerokovaní veci. Správny orgán, akým bola v tomto konkrétnom prípade rada ako orgán výkonnej moci štátu, totiž nespĺňal a nespĺňa atribúty nestranného a nezávislého súdu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Verejné prerokovanie trestného obvinenia, resp. uskutočnenie ústneho pojednávania pred takýmto orgánom, preto nemôže naplniť čl. 6 ods. 1 dohovoru, kto/ý zaručuje takéto prerokovanie pred nestranným a nezávislým súdom (argumentum a simili PL. ÚS 12/97)“ " sa nevysporiadalo s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá vyvodila, že „súdom v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru nemusí nevyhnutne byť iba jurisdikčný orgán klasického typu, integrovaný do štruktúry všeobecných súdov daného štátu. Pri rozhodovaní o tom, či orgán možno považovať za nezávislý a nestranný tribunál, nezávislý najmä na výkonnej moci a na stranách daného prípadu, je nutné prihliadať k spôsobu vymenovania jeho členov, k dĺžke ich funkčného obdobia, existujúcim predpisom upravujúcich ich odvolanie alebo záruky ich neodvolateľnosti, k zákonom zakazujúcim udeľovať im inštrukcie zo strany exekutívy pri ich rozhodovaní, k existencii právnych záruk proti vonkajším tlakom a k otázke, či sa orgán skutočne javí ako nezávislý, (viď: POUPEROVÁ, O. Čl. 6 Úmluvy a správni řízení. In: Vliv EU a Rady Evropy na správní řízení v ČR a v polsku. Brno: Tribun EU. 2010. s. 22-23). V zmysle vyššie uvedeného názoru Európskeho súdu pre ľudské práva a jej judikatúry je aj žalobca názoru, požiadavka nezávislosti, nestrannosti, zákonného zriadenia a adekvátnej právomoci v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru sa preto neviaže iba na súd v pravom zmysle slova. Môže ísť aj o orgán spĺňajúci takéto požiadavky a stojaci mimo súdnej sústavy. Podľa judikatúry štrasburských orgánov ochrany práv nemožno za súd považovať ministra alebo vládu a za určitých podmienok parlament, (viď: KOŠIČIAROVÁ. Soňa. Požiadavky Rady Európy na súdny prieskum správnych aktov podľa odporúčania REC (2004) 20 výboru ministrov. In: MASLEN, M. (ed.) Správne súdnictvo a jeho rozvojové aspekty. Zborník príspevkov z vedeckej konferencie s medzinárodnou účasťou konanej 7. 8. Marca 2011 v Trnave. Bratislava: IKARUS.SK - EUROUNION. 2011 s. 89). Pokiaľ žalovaný porovnáva rozsudky NS SR, v ktorých NS SR vyslovil názor, že nie je potrebné nariadiť ústne pojednávanie, tak žalobca považuje za potrebné poukázať na prípady, v ktorých správne konanie v rámci dokazovania spáchania správneho deliktu je založené, už na spáchanom správnom delikte bez ingerencie žalovaného, resp. jeho aparátu (viď rozsudok, v ktorom žalovaným bola Rada pre vysielanie a retransmisiu). V tomto prípade správny orgán

posudzoval, už spáchaný správny delikt, na ktorom sa nezúčastnili pracovníci žalovaného. Avšak v prípadoch kontrolných orgánov typu žalovaného, kde žalovaný na zisťovanie a dokazovanie správnych deliktov používa konkrétne osoby, ktorých správanie a konanie (nie je vylúčené ani subjektívne konanie týchto pracovníkov) priamo ovplyvňuje správny delikt, hodnotenie pracovníkov žalovaného je príčinnou súvislosťou správneho deliktu, nemenej dôležitá je ústna aj iná komunikácia pracovníkov žalovaného s kontrolovanou osobou (ktorá ani nie je nikdy opísaná v poznámkach inšpektorov, ktoré označia ako inšpekčný záznam), zisťovanie správneho deliktu závisí od odbornosti inšpektorov, od ich zmyslových vnemov, ich možnej zaujatosti voči žalobcovi, nedostatočným právnym vedomím pri dodržiavaní procesných práv kontrolovaných osôb. do svojich poznámok (do inšpekčného záznamu opisujú len to, čo sami uznajú za vhodné a stav, ako stav videli a vnímali len títo pracovníci) a kontrolovaná osoba - žalobca rozporuje stav, ako ho videli a opísali pracovníci žalovaného, navrhuje vykonanie dôkazov, žalobca považuje za potrebný výsluch svedkov vo svoj prospech aj vo svoj neprospech, a žalovaný tak nevykoná, potom je namieste otázka, či má vôbec význam sa vyjadrovať v správnom konaní len písomnou formou, keď napr. žalovaný en block, neprihľadia na tieto len písomné vyjadrenia, vôbec nenariaďuje ústne pojednávanie, bez toho aby dostatočným spôsobom odôvodnil povahu veci. Práve povaha veci. ako je uvedená vyžaduje naplnenie požiadaviek § 21 SP. Nie je vylúčené ani hájenie záujmov žalovaného. Podľa názoru žalobcu, zmyslom prístupu k súdu je aplikovať na oblasť správneho trestania rovnaký štandard ochrany verejných subjektívnych práv, ako je tomu v prípade trestnoprávneho postihu. Toto je vyjadrením princípu viazanosti právom. Z povahy predmetnej veci žalobcu je zrejmé, že vyšetrovateľom identického správneho deliktu, žalobcom aj sudcom je v tomto prípade žalovaný v jednej osobe. Vzhľadom na splývanie úloh „žalobcu“ aj „sudcu“¹¹ v pozícii správneho orgánu zakotvila Rada Európy štandard ochrany práv obvineného v rovine administratívneho trestania. Podľa čl. 6 Odporúčania R (91) 1 je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie výboru ministrov Rady Európy č. (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní. A vzhľadom na skutočnosť, že samotné konanie o preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy nemožno považovať za pokračovanie správneho konania, a pred súdom súd a zákon stavia správny orgán do procesnej rovnosti so žalobcom - pôvodne účastníkom správneho konania, z uvedených dôvodov vyvíja Rada Európy úsilie pri formulácii princípov dobrej verejnej správy. Ako rámcové pravidlá požadujú aplikáciu procesných záruk už v rovine správneho konania. Úloha súdov pri prieskume správnych aktov je predovšetkým úlohou dozoru. Súdne rozhodnutia nemajú nahrádzať správne akty. Aplikáciou princípov dobrej verejnej správy sledujú tvorcovia odporúčaní Výboru ministrov Rady Európy predovšetkým kvalitný výkon správy, ktorý nebude zbytočne zaťažovať súdy a zároveň bude jasný a prehľadný voči jej adresátom. Je potrebné uviesť, v prípade akým je žalobcov, pokiaľ žalobca v správnom konaní namietal nevykonanie a nepreukázanie dôkazov o tvrdeniach inšpektorov aj rozporoval kontrolné zistenia, tak táto povaha veci je daná na nariadenie ústneho pojednávania podľa § 21 SP. Navyše je potrebné poukázať, že žalovaný, ako správny orgán, je viazaný aj zásadou vyhľadávacou a prejednávacou, ktorú nedodržel. Žalovaný nedodržel zásadu správnej úvahy. Podľa nášho názoru, s poukazaním na právnu náuku, žalovaný správnu úvahu o nariadení ústneho pojednávania dôkladne neodôvodnil. Napríklad žalovaný neodôvodnil, prečo neuveril žalobcovi a bezhranične uveril len pracovníkom žalovaného. Žalovaný ani nekomentoval nález ÚS SR č. 231/2010, ktorý sa týka práve žalovaného, ale vybral sa inou cestou a už komentoval nález ÚS SR, ktorý sa týka inej povahy veci, ako je žalobcova. Obdobne žalobca

poukazuje a dáva do pozornosti rozsudok NS SR č. 6Sžo/123/2015, zo dňa 26.04.2017, ktorý sa tak isto týka žalovaného, v ktorom NS SR okrem iného uviedol, že: „Ďalej NS SR uviedol, že úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážiť dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.)...“ a ďalej, že: „...Taktiež považuje odvolací súd za nesprávne, aby žalovaný vzhľadom na vytknuté nedostatky trval na tom, že skutkový stav bol zistený správne a že ústne pojednávanie nebolo potrebné, nakoľko by neprispelo k objasneniu veci a zistený skutkový stav uvedený v inšpekčnom zázname považoval za dostatočne a úplne zistený. Po preskúmaní inšpekčného záznamu odvolací súd uvádza, že skutkový stav je nedostatočne zistený...“ Žalobca poukazuje na skutočnosť, že žalovaný na prvom stupni rozhodovania, a ani na druhom stupni nenariadil ústne pojednávanie vo veci spáchania iného správneho deliktu, pričom podľa nášho názoru pri ústnom pojednávaní a výsluchu svedkov by došlo k spoľahlivému, dostatočnému a objektívnemu objasneniu veci. Podľa názoru Ústavného súdu (napr. I.ÚS 314/2015, zo dňa 16.12.2015) úlohou právneho štátu je pripraviť legitímne podmienky, ktoré by boli zárukou spravodlivého prerokovania veci pred kompetentným orgánom verejnej moci. Vytvorenie takýchto podmienok tkvie v právnej úprave jednotlivých konaní, v rámci ktorých dochádza k ochrane hmotnoprávných vzťahov, a tým aj k reálnemu výkonu a ochrane základných práv a slobôd. Je nepochybné, že len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie (m. m. III. ÚS 226/06. III. ÚS 283/2010). Preto z uvedených dôvodov má žalobca „za to, že žalovaný aj inšpektorát svojím nesprávnym úradným postupom porušil základné právo žalobcu na spravodlivý proces a základné právo na inú právnu ochranu podľa ČI. 46 ods. 1 Ústavy SR, vec nesprávne právne posúdil, vôbec resp. nedostatočne preukázala spáchanie iného správneho deliktu, keď podkladom pre rozhodnutie bol iba inšpekčný záznam, ktorý nemá zákonnú oporu, pri žiadnom úkone žalobcu (vyjadrenie k začatiu správneho konania, odvolanie) nespísal zápisnicu v súlade s § 22 ods. 1 SP, neodstránil rozpory vytýkané žalobcom nariadením ústneho pojednávania podľa § 21 ods. 1 SP, rozhodnutia žalovaného a inšpektorátu nie sú riadne a dostatočne odôvodnené v súlade s § 47 ods. 3 SP, administratívny spis nie je riadne žurnalizovaný (listiny, ktoré tvoria obsah spisu nie sú očíslované), pri rozhodovaní porušil jednu zo základných zásad správneho konania, a to zásadu materiálnej pravdy, v správnom konaní nepostupoval v úzkej súčinnosti so žalobcom podľa § 3 ods. 2 SP, a týmto postupom došlo k vydaniu nezákonných rozhodnutí. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a naše vyjadrenia sa domnievame, že žaloba je podaná oprávnene. Preto žiadame, aby správny súd preskúmal napadnuté rozhodnutia žalovaného a inšpektorátu, spisový materiál na vec sa vzťahujúci, postup ktorý jeho vydaniu predchádzal, a po nariadení pojednávania (§ 182 ods. 1

písni, g) S.s.p.) vyniesol tento rozsudok: Rozhodnutie žalovaného sp. zn.: SK/0128/99/2017, zo dňa 30.10.2017 a SOI, Inšpektorát SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj, sp. zn. : P/0454/08/16, zo dňa 31.01.2017 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania titulom súdneho poplatku v sume 70,- € a trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby v sume 312,34 € = (147,33 + 8,84) x 2, do 15 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o trovách konania, a to na účet právneho zástupcu žalobcu, IBAN: ...“

3. K žalobe žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu dňa 07.02.2018, v ktorom reagujúc na jednotlivé body žaloby žalobcu uviedol k žalobnému bodu I.: „1. Žalovaný správny orgán k žalobnému bodu I. „Nesprávny úradný postup“ v ktorom žalobca opätovne napáda Oznámenie o začatí správneho konania z dôvodu neurčitosti a nepreskúmateľnosti, nakoľko prvostupňovým správnym orgánom bol v predmetnom Oznámení o začatí správneho konania použitý pojem „dôvody konania“, pričom žalobca má za to, že týmto správnym orgánom umožňuje obchádzanie procesu dokazovania v správnom konaní, uvádza, že predmetné tvrdenia považuje za účelové a tendenčné s cieľom vyhnúť sa postihu za porušenie zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom predmetné tvrdenia žalobcu nemajú žiadnu oporu v práve. V tejto súvislosti žalovaný správny orgán uvádza, že v súlade so správnym poriadkom je taká prax keď správny orgán - zvyčajne písomnou formou - vyzve osobu, aby sa vyjadrila k podkladom a k spôsobu ich zistenia pred vydaním rozhodnutia, a súčasne určí na tento úkon primeranú lehotu. Žalovaný ako odvolací správny orgán uvádza, že v odvolacom konaní po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu prvostupňového správneho orgánu mal za jednoznačne preukázané, že prvostupňový správny orgán postupoval procesne správne v súlade so všetkými príslušnými právnymi predpismi a v súlade s overenou praxou, keď listom zo dňa 10.01.2017 zaslal žalobcovi ako účastníkovi konania Oznámenie o začatí správneho konania, doruč. 12.01.2017, v ktorom prvostupňový správny orgán presne a určito špecifikoval kontrolu vykonanú inšpektormi Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj, dňa 26.10.2016 v prevádzkarni Supermarket FRESH, Železiarska 80, Košice - Šaca a kontrolu vykonanú dňa 27.10.2016 v prevádzkarni Supermarket FRESH, Hraničná 2C, Košice. V predmetnom Oznámení o začatí správneho konania prvostupňový správny orgán taktiež presne a určito špecifikoval zistené porušenie zákona o ochrane spotrebiteľa a zároveň, toto subsumoval pod príslušnú právnu normu. Prvostupňový správny orgán v Oznámení o začatí správneho konania žalobcu ako účastníka konania taktiež riadne oboznámil s jeho zákonom garantovaným právom vyjadriť sa k dôvodom konania, t. z. ku všetkým skutkovým aj právnym okolnostiam konkrétneho prejednávaneho prípadu, ako aj bol zároveň žalobca ako účastník konania oboznámený s právom navrhnúť doplnenie dokazovania a na tieto úkony prvostupňový správny orgán zároveň určil primeranú lehotu. Žalovaný správny orgán má tiež za to, že pokiaľ ide o konkretizáciu dôvodov konania, tieto nie je možné jednoznačne bližšie špecifikovať, nakoľko dôvodmi konania sú všetky skutočnosti, ktoré odôvodňujú začatie správneho konania voči žalobcovi, a práve uvedenie ich výpočtu by mohlo byť na ujmu žalobcovi ako účastníkovi konania. Žalovaný správny orgán zároveň rázne odmieta akékoľvek tvrdenia, že týmto je umožnené obchádzanie procesu dokazovania v správnom konaní, pretože účastníkovi konania bez akýchkoľvek pochybností bola daná možnosť vyjadriť sa k prejedávaniu prípadu ako aj mu bola daná možnosť predložiť dôkazy na podporu svojich tvrdení, na základe ktorých by mohol správny orgán objektívne rozhodnúť v prospech žalobcu ako účastníka konania. Žalobca dokonca svoje právo vyjadriť sa k začatému konaniu využil, listom zo dňa

13.01.2017, doruč. 17.01.2017, v ktorom síce vyslovuje svoj názor, že skutky sa nemuseli stať, avšak žalobca ako účastník konania nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by dojem žalobcu ako účastníka konania objektívne potvrdzoval. Na tomto mieste musí žalovaný správny orgán taktiež poukázať na to, že obe predmetné kontroly vykonané inšpektormi SOI, boli vykonané za prítomnosti zamestnancov žalobcu, ktorí sú vedúcimi kontrolovaných prevádzok, ktorí mali možnosť počas kontroly aktívne spolupracovať s inšpektormi, pričom boli oboznámení so zistenými porušeniami a v prípade pochybností alebo nesprávne zadokumentovaného zisteného skutkového stavu v čase kontroly mali možnosť vyjadriť sa k inšpekčnému záznamu formou poznámky, mohli tak rozporovať nielen samotný výkon kontroly ale aj zistené porušenia, čo však, ako vyplýva zo spisového materiálu, neurobili. Vedúci oboch prevádzok, ktorí boli počas predmetných kontrol prítomní kontrolné postupy ako ani žiadne zistenia nespochybnili, nevyvrátili, neoznačili za nesprávne a ani žiadnym iným spôsobom nenamietali, preto žalovaný správny orgán nevidí dôvod pochybovať o legitímnosti vykonanej kontroly inšpektormi, ktorí zisťujú dodržiavanie povinností vyplývajúcich zo zákona o ochrane spotrebiteľa. 2. Žalovaný správny orgán k žalobnému bodu 2 „Výrok rozhodnutia“ uvádza, že sa nestotožňuje so žalobcom, nakoľko výrok rozhodnutia nie je zameniteľný s iným skutkom, to znamená, že výrok rozhodnutia žalovaný správny orgán nepokladá za nedostatočný a nepreskúmateľný. Žalovaný správny orgán zároveň odmieta tvrdenie žalobcu, že bola aplikovaná nesprávna právna norma. Žalovaný správny orgán uvádza, že výrok musí byť formulovaný jasne, stručne a pritom určite, aby účastník konania i orgán, ktorý má rozhodnutie preskúmať, mohol bezpečne a bez pochybností poznať výsledok konania. Žalovaný správny orgán má za to, že výrok napadnutého rozhodnutia obsahuje všetky náležitosti tak, ako to ustanovuje Správny poriadok v príslušných ustanoveniach. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že vo výroku je presne a nezameniteľne identifikovaný skutok, ktorý je podľa správneho orgánu porušením ustanovenia § 14a ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa. Máme za to, že z výroku prvostupňového rozhodnutia je tiež zrejme, aké povinnosti boli zo strany žalobcu porušené a na základe akých zákonných ustanovení je žalobcovi uložená povinnosť, spolu s lehotou na plnenie, čo sú jediné náležitosti výroku rozhodnutia podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku. Rovnako žalovaný správny orgán uvádza, že čas kontroly bol vo výroku rozhodnutia jednoznačne určený dátumom 26.10.2016 v kontrolovanej prevádzkarni Supermarket FRESH, Železiarská 80, Košice - Šaca a dňa 27.10.2016 kontrola vykonaná v prevádzkarni Supermarket FRESH, Hraničná 2C, Košice, pričom z inšpekčného záznamu vyplýva aj uvedenie presného času kontroly, ktorá bola vykonaná dňa 26.10.2016 o 9:10 hod. a dňa 27.10.2016 o 9:20 hod. Žalovaný správny orgán preto uvádza, že vo výroku rozhodnutia je konkretizovaný účastník konania - žalobca, kontrolný orgán, čas a miesto výkonu kontroly, stručné popísanie skutkového stavu ako aj ustanovenie právneho predpisu, ktoré bolo porušené, čím bola daná nezameniteľnosť konania. K samotnému vymedzeniu času spáchania iného správneho deliktu žalovaný správny orgán opätovne uvádza, že uvedený atribút výroku rozhodnutia je splnený, ak je vo výroku uvedený dátum vykonanej kontroly, v čase ktorej bolo zistené porušenie zákona, s čím sa stotožňujú aj samotné súdy (viď. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/34/2013 zo dňa 22.02.2013 ako aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Sžo/33/2014). Čo sa týka tvrdenia žalobcu, že označovanie tovarov cenovými informáciami sa mení v závislosti na zásahoch spotrebiteľov, na zmenách cien a následnej kontrole týchto cenových informácií zamestnancami žalobcu, a tak uvedenie času spáchania predmetného správneho deliktu je potrebné pre nezameniteľnosť jeho spáchania v inom čase, žalovaný správny orgán uvádza, že toto tvrdenie považuje za irelevantné, pretože len žalobca ako účastník konania zodpovedá za zistené porušenia zákona

o ochrane spotrebiteľa na základe objektívnej zodpovednosti. Žalovaný správny orgán zároveň uvádza, že ak by mal žalobca vedomosť o tom, že k zistenému porušeniu zákona o ochrane spotrebiteľa došlo na základe konania inej osoby (spotrebiteľa, ktorý odstránil cenové informácie ako uvádza žalobca), jeho právo na náhradu škody nie je dotknuté, môže sa domáhať svojho práva v civilnoprávných prípadne trestnoprávných sporoch, rozhodujúci presný časový údaj vykonanej kontroly je zaznamenaný v inšpekčnom zázname, avšak uvedené nemá vplyv na predmetné správne konanie ako ani nezabavuje žalobcu ako účastníka konania objektívnej zodpovednosti za prejednávané porušenie zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný správny orgán má rovnako za to, že výrok a odôvodnenie prvostupňového správneho rozhodnutia je potrebné vnímať v intenciách ich vzájomnej súvislosti. Súčasne platí tiež zásada správneho práva, že hoci ustanovenie § 47 Správneho poriadku vymedzuje podstatné a obligatórne náležitosti rozhodnutia správneho orgánu, je nutné rozhodnutie chápať ako univerzálny celok. Najvyšší súd SR sp. zn. I Sžd/26/2011 zo dňa 28.02.2012 vo svojom rozsudku k uvedenému dodáva, že: „...je nutné rozhodnutie chápať ako univerzálny celok. Preto výroková časť rozhodnutia obsahuje iba výnimočne opis skutku, časové, platobné alebo iné doložky a naopak odôvodnenie rozhodnutia obsahuje argumentáciu, ktorá sa síce vo výrokovej časti explicitne nenachádza, ale bez jej vyjadrenia by bola výroková časť nepreskúmateľná pre nedostatok dôvodov. Takisto argumentácia odôvodnenia nesmie byť celkom alebo v niektorej svojej časti v evidentnom rozpore s výrokovou časťou rozhodnutia správneho orgánu, lebo tým sa argumentácia odôvodnenia stáva pre účastníka konania nezrozumiteľnou a toto je dôvod na jeho zrušenie podľa § 250j ods.2 písm. d/ OSP pre nepreskúmateľnosť. Pokiaľ je argumentácia odôvodnenia rozhodnutia rozporná iba v niektorej svojej časti s výrokom rozhodnutia, tento stav môže správny súd podľa jej závažnosti na zrozumiteľnosť výrokovej časti.“ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. I Sžd/26/2011 zo dňa 28.02.2012). Žalovaný správny orgán teda zastáva názor, že medzi výrokom a odôvodnením správneho rozhodnutia je úzky súvis a postačuje pokiaľ je podrobný opis skutku s bližšou charakteristikou zistených porušení uvedený v odôvodnení správneho rozhodnutia. Rovnako zastávame názor, že prvostupňový správny orgán v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poskytol dostatočnú skutkovú i právnu oporu enunciatu rozhodnutia, náležite vysvetlil a odôvodnil svoj názor na prejednávanú vec a dostatočne odôvodnil, akými úvahami sa zaoberal pri určení výšky pokuty. 3. K žalobnému bodu III. „Nedostatočne odôvodnené rozhodnutie“, v ktorom žalobca opätovne útočí na zákonnosť vykonaných kontrol ako aj na zákonnosť inšpekčného záznamu, nakoľko žalovaný nemá zákonom stanovenú povinnosť vypracovať inšpekčný záznam, nie je zákonom dané, čo má obsahovať, kde sa spisuje, s kým sa spisuje, s kým a kedy sa prerokováva, aké musí mať náležitosti, aby bol zákonným dôkazom, žalovaný správny orgán uvádza, že kontrola SOI spočíva v porovnaní zisteného skutočného stavu so stavom predpísaným, to znamená ustanoveným všeobecným záväzným právnym predpisom. Vyhodnotením tohto porovnania je výsledok kontroly, z ktorého musí byť zrejmé, či zistený skutkový stav vyhovoval alebo nevyhovoval predpísanému stavu. Kontrolnú činnosť môžu vykonávať len zamestnanci, ktorí získali špeciálnu odbornú spôsobilosť na výkon kontroly a preukaz SOI, resp. poverenie na výkon kontroly. Inšpektori sú povinní preukázať sa preukazom SOI, vykonať záznam z každej kontroly (aj z nedokončenej), postupovať pri kontrole v súlade s platnými právnymi predpismi, vychádzať len z vlastných zistení, objektívne zisťovať a posudzovať skutkový stav, ku kontrolovaným osobám sa správať nepredpojata a korektne, odmietnuť všetky formy korupcie, utajovať meno pisateľa podania, okrem prípadov, kedy podanie nie je možné prešetriť bez toho, aby boli doklady od pisateľa použité pri kontrole ako dôkazový materiál.

zachovávať mlčanlivosť o služobnom, hospodárskom a štátnom tajomstve a o skutočnostiach, o ktorých sa dozvie pri kontrole a v súvislosti s ňou. Inšpekčný záznam patrí medzi relevantné podklady k rozhodnutiu a je záznamom z kontroly, v ktorom konajúci inšpektori opíšu objektívne zistený stav na mieste samom, prípadne aj problematiku podnetov, k čomu sa vyjadrí zodpovedná osoba prítomná pri výkone kontroly a správnosť záznamu potvrdí svojím podpisom, resp. uvedie, s čím nesúhlasí. Zároveň v tejto súvislosti dodávame, že kontrola bola vykonaná v súlade s právnymi predpismi a prvostupňový správny orgán správne posúdil skutkový stav, žalobca počas celého správneho konania nepredložil jediný dôkaz, ktorý by preukazoval opak a preto žalovaný správny orgán trvá na tom, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe objektívne zistených skutočností zaznamenaných v inšpekčnom zázname, ktoré neboli žiadnym spôsobom hodnoverne a preukázateľne spochybnené. 4. K námietkam uvedeným v žalobnom bode IV. „Nedostatočné, nezákonné dokazovanie“ žalovaný správny orgán uvádza, že predmetné námietky považuje za irelevantné nakoľko vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu, ktorý zároveň odmieta tvrdenia o tom, že pri dokazovaní úmyselne či neúmyselne vynechal možnosti dokazovania. Čo sa týka inšpekčného záznamu tento je písomným záznamom vyhotoveným počas vykonanej kontroly, ktorý odzrkadľuje priebeh kontroly a následne sú v ňom v prípade zistenia zaznamenané porušenia. Žalovaný správny orgán uvádza, že Inšpekčný záznam z vykonanej kontroly zo dňa 26.10.2016 v prevádzkarni - Supermarket FRESH, Železiarská 80, Košice - Šaca, ako aj Inšpekčný záznam z vykonanej kontroly zo dňa 27.10.2016 v prevádzkarni - Supermarket FRESH, Hraničná 2C, Košice, zachytávajúci vykonané kontroly u žalobcu, jasne deklarujú zistené porušenia zákona o ochrane spotrebiteľa. Čo sa týka tvrdenia žalobcu, ktorý uvádza, že počas konania tvrdil, že označenie cenami mohlo byť inak vhodne sprístupnené (§ 14 zákona o ochrane spotrebiteľa), k tomu žalovaný správny orgán uvádza, že uvedené tvrdenie žalobcu nemôže mať za následok neprípustnosť inšpekčného záznamu ako dôkazu, ako ani nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko tvrdenie, že označenie cenami mohlo byť inak vhodne sprístupnené nebolo ničím podložené, na „inak sprístupnené cenové informácie“ neupozornili ani vedúci prevádzok, ktorí boli osobne prítomní pri vykonávaní kontrol a rovnako ani samotný žalobca ako účastník konania počas celého konania dané tvrdenie žiadnym dôkazným prostriedkom nepodložil a nepreukázal. Žalovaný správny orgán v tejto súvislosti opätovne uvádza, že žalobca ako účastník konania má nielen právo navrhnúť dôkazy, ale na potvrdenie pravdivosti svojho tvrdenia má súčasne aj povinnosť dôkazy správne orgánu predkladať, pričom nesplnenie tejto povinnosti môže mať za následok neunesenie jeho dôkaznej povinnosti ovplyvňujúcej výsledok konania. Čo sa týka námietky účastníka konania o tom, že žalovaný správny orgán mal vyhotoviť zápisnicu v zmysle § 22 Správneho poriadku o písomnom Vyjadrení účastníka konania ku začatiu správneho konania, žalovaný správny orgán uvádza, že uvedená námietka je absolútne irelevantná a zo strany žalobcu ide o jasné nepochopenie predmetného ustanovenia zákona, nakoľko zápisnica je formálnym zaznamenaním ústnych prejavov účastníkov konania a je vyhotovovaná o ústnych podaniach, o ústnom pojednávaní alebo o hlasovaní v prípade ak vo veci koná a rozhoduje kolektívny orgán. K tvrdeniu žalobcu, že inšpektori si mali zabezpečiť aj nespochybniteľné potvrdenie menovaného vedúceho prevádzky, že inšpektori zaznamenaný stav zisťovali za osobnej prítomnosti tohto zamestnanca žalovaný správny orgán uvádza, že považuje za dostačujúce preukázanie tejto skutočnosti, tým spôsobom, že inšpektori tento fakt o prítomnosti zamestnanca zaznamenali do inšpekčného záznamu, ktorý samotný zamestnanec vlastnoručne na znak súhlasu a potvrdenia v ňom uvedených skutočností podpísal bez uvedenia akýchkoľvek výhrad, námietok, vysvetliviek či poznámok, preto žalovaný správny orgán

nemá pochybnosti o vykonanej kontrole a jej zákonnosti, keďže ako už bolo viackrát spomenuté, inšpektori ako aj žalovaný správny orgán môžu konať a postupovať len na základe zákona. 5. K žalobnému bodu V. „Nenariadenie ústneho pojednávania“, žalovaný správny orgán uvádza, že zo strany správneho orgánu nedošlo k uvedeným porušeniam procesných práv žalobcu a v tejto súvislosti poukazuje na zásadu jednotnosti, v zmysle ktorej mohol žalobca podávať vyjadrenia, návrhy, námietky a navrhovať a predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení počas celého správneho konania, čo účastník konania aj využil. Žalobcovi bola daná možnosť vyjadriť sa k dôvodom konania popísaným v oznámení o začatí správneho konania v súlade s § 32 ods. 2 Správneho poriadku, čo vyplýva už zo samotného poučenia, ktoré je súčasťou Oznámenia o začatí správneho konania zo dňa 10.01.2017. Žalobca však nepredložil jediný dôkaz, resp. neuviedol také skutočnosti, ktoré by mali vplyv na prehodnotenie porušenia zákona. Žalovaný sa aj naďalej pridŕža svojho právneho názoru vyjadreného v odôvodnení svojho druhostupňového rozhodnutia. Žalovaný správny orgán zároveň uvádza, že správne konanie je spravidla ovládané zásadou písomnosti a neverejnosti a preto vo všeobecnosti, na rozdiel od súdneho konania sa ústne konanie nevyžaduje. Ústne pojednávania správny orgán nariaďuje len v prípadoch, ak to vzhľadom na povahu prejednávaneho prípadu považuje za potrebné za účelom zistenia a objasnenia skutkového stavu veci, ktorý bol podľa žalovaného správneho orgánu jednoznačne preukázaný, keď si žalobca nesplnil svoju zákonom stanovenú povinnosť. Pre ústne pojednávania je charakteristické, že v ňom vystupuje viaceró účastníkov konania, často s protichodnými záujmami. Cieľom ústneho pojednávania je predovšetkým zistiť skutočný stav veci a pokiaľ možno odstrániť rozpory medzi účastníkmi konania. K uvedenému je tiež potrebné uviesť, že v predmetnom konaní nevystupuje viaceró účastníkov konania a teda ani nie je možné tvrdiť, že počas správneho konania boli zistené rozpory, ktoré by bolo možné odstrániť na základe ústneho pojednávania. Z opatrnosti si dovoľuje žalovaný správny orgán uviesť, že v zmysle teórie správneho práva procesného a definícií účastníka konania nie je žalovaný správny orgán účastníkom konania. Cieľom ústneho pojednávania je taktiež poskytnúť účastníkom konania možnosť, aby na ňom vyjadrili svoje návrhy, uplatnili podnety a pripomienky ku skutku, o ktorom sa koná. K uvedenému žalovaný správny orgán uvádza, že nenariadením ústneho pojednávania však žiadnym spôsobom nedošlo k ujme na právach priznaných účastníkovi konania, nakoľko tento mal možnosť vyjadriť svoje návrhy, podnety a pripomienky písomne, čo účastník konania aj využil. Navyše odvolací orgán nepovažuje za potrebné nariaďovať výsluch účastníka konania a svedka a ich následnú konfrontáciu, nakoľko ako je zrejmé z inšpekčného záznamu, účastník konania počas výkonu kontroly ani nebol prítomný na mieste výkonu kontroly, kde bol objektívne zistený skutkový stav pri osobnej účasti zamestnanca účastníka konania, ktorý zistenia z uvedenej kontroly na znak súhlasu podpísal a opatril odtlačkom pečiatky svojho zamestnávateľa - účastníka konania, čím je nepochybné, že uvedený zamestnanec bol poverený prevádzkou podniku. Žalobca v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu žiadal o nariadenie ústneho pojednávania, pričom s uvedenou požiadavkou sa v plnej miere vysporiadal druhostupňový správny orgán, ktorý rozhodoval o odvolaní účastníka konania/žalobcu. Žalovaný správny orgán považuje za dôležité tiež uviesť, že práve pripustením dodatočných nepreukázaných tvrdení osôb, ktoré sa dokonca počas vykonania kontroly ani nenachádzali v prevádzke, by sa vytvoril precedenčný stav, kedy akýkoľvek účastník konania by mohol namietat' a rozporovat' zistenia kontrolných orgánov bez akéhokoľvek dôkazu, a tým by kontrolné orgány a ich zistenia strácali akýkoľvek zmysel. Žalovaný ďalej k dôvodom, v ktorých podľa žalobcu spočíva nesprávnosť právneho posúdenia žalovaného a porušenia práva na spravodlivý proces, uvádza, že zamietol

vykonanie ústneho pojednávania na základe relevantných dôvodov, ktoré ako uviedol v odôvodnení svojho I. stupňového, tak aj v odôvodnení II. stupňového rozhodnutia. Ďalej podľa názoru žalovaného správneho orgánu žalobca ani nevyvíjal dostatočnú súčinnosť pri správnom konaní za účelom dostatočného a objektívneho objasnenia veci, ale len za účelom zbavenia sa zodpovednosti a s cieľom zastavenia správneho konania. Čo sa týka argumentácie žalobcu ohľadom Odporúčania výboru ministrov č. 91 žalovaný správny orgán uvádza, že predmetné odporúčanie rešpektuje, avšak opakovane uvádza, že je len na posúdení správneho orgánu či je ústne pojednávanie potrebné nariadiť, nie je to jeho povinnosťou a v predmetnej prejednávanej veci má žalovaný správny orgán aj naďalej za to, že ústne pojednávanie nebolo nutné nariadiť. K poukazu žalobcu na nález ústavného súdu č. 231/2010 žalovaný správny orgán cituje z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžo/286/2015 zo dňa 25.01.2017, v ktorom sa uvádza: „Odvolací súd nespochybňuje závery nálezu Ústavného súdu SR č. III. Ú S/231 /2010-3 8 zo dňa 25.08.2010, na ktoré krajský súd poukazuje, ale odvolací súd v tomto prípade dodáva, že podľa judikatúry ESLP neuskutočnenie ústneho pojednávania nespôsobuje ujmu požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru vo vzťahu k ústnosti a verejnosti konania v prípadoch, keď skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitosťou (napr. ... proti Portugalsku rozhodnutie zo dňa 25.04.2002, č. sťažnosti 64336/01). Odvolací súd poukazuje na zrejmy skutkový stav, ktorý by ústnym pojednávaním neprispel k jeho ďalšiemu objasneniu. Zároveň najvyšší súd zdôrazňuje, že právo na verejné prejednanie trestných obvinení, v tomto prípade správneho deliktu, čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaručuje a priznáva v konaní pred nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. V tomto prípade však žalovaná, ako orgán štátnej správy podľa § 3 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, nespĺňa atribúty nestranného a nezávislého súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Z uvedeného dôvodu tak podľa názoru odvolacieho súdu neuskutočnenie ústneho pojednávania v konaní pred správnymi orgánmi nespôsobuje ujmu požiadavkám podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru spočívajúcim v zachovaní princípu ústnosti, verejnosti a prítomnosti na prerokovaní veci, v prípade, že rozhodnutia správnych orgánov je možné preskúmať súdom, ktorý spĺňa požiadavky uvedené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru. V danej veci odvolací súd odkazuje na uznesenie Ústavného súdu SR II. ÚS 134/2014-19 zo dňa 5. februára 2014, v ktorom ústavný súd uviedol, že „Ústavný súd však nemá v okolnostiach posudzovanej veci dôvod pochybovať o správnosti záveru najvyššieho súdu, podľa ktorého nenariadením ústneho prerokovania veci radou sťažovateľke nebola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom. Tento záver v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Z namietaného rozsudku najvyššieho súdu v podstatnej časti opierajúceho o rozhodnutie rady totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. V zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnosti zápisníc o hlasovaní a § 49, § 53, § 54. § 56 až § 68 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení účinnom v rozhodujúcom období. V zmysle ustanovenia § 21 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Najvyšší súd sťažovateľkou namietaný postup rady s poukazom na ustanovenie § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii v spojení s ustanovením § 21 ods. 1 Správneho poriadku ústavne súladným spôsobom odôvodnil, keď ustálil, že (osobitný) zákon

o vysielaní a retransmisii nariadenie ústneho pojednávania rade neukladá, nevyžaduje si to ani povaha veci, a do odôvodnenia svojho rozsudku uviedol aj postup, akým dospel k názoru, že nariadenie ústneho pojednávania by neprispelo ani k jej ďalšiemu objasneniu. ... Podľa názoru ústavného súdu v danom prípade neuskutočnenie ústneho pojednávania v konaní pred radou (správnym orgánom) nespôsobuje ujmu požiadavkám podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru spočívajúcim v zachovaní princípu ústnosti, verejnosti a prítomnosti na prerokovaní veci. Správny orgán, akým bola v tomto konkrétnom prípade rada ako orgán výkonnej moci štátu, totiž nespĺňal a nespĺňa atribúty nestranného a nezávislého súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Verejné prerokovanie trestného obvinenia, resp. uskutočnenie ústneho pojednávania pred takýmto orgánom, preto nemôže naplniť čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý zaručuje takéto prerokovanie pred nestranným a nezávislým súdom (argumentum asimili PL. ÚS 12/97). Absenciu nezávislého súdu, ktorý by preskúmal správne rozhodnutie, skonštatoval ESLP aj v rozsudku z 2. Septembra 1998 v prípade Lauko proti Slovenskej republike č. 26138/95. Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí uviedol, že napriek tomu, že zverenie úlohy stíhať a trestať priestupky správnym orgánom nie je s dohovorom nezlučiteľné, dotknutá osoba musí mať možnosť nechať rozhodnutie prijaté proti nej preskúmať súdom, ktorý spĺňa záruky čl. 6 ods. 1 dohovoru. V predmetnom prípade však sťažovateľ (...) na rozdiel od prípadu sťažovateľky nemal možnosť nechať preskúmať rozhodnutia správnych orgánov nezávislým a nestranným súdom. A teda z tohto dôvodu nebolo rešpektované jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Obdobne rozhodol ESLP aj rozsudkom z 2.9.1998 vo veci ... proti Slovenskej republike, č. sťažnosti 27061/95. Zároveň však ESLP uviedol, že prerokovanie priestupkov (a analogicky potom aj správnych deliktov) správnymi orgánmi nie je v rozpore s dohovorom, ak rozhodnutia správnych orgánov je možné preskúmať súdom, ktorý napĺňa znaky čl. 6 dohovoru, teda je nestranný, nezávislý a zriadený zákonom." Žalovaný má za to, že čo sa týka skutkových okolností, tieto po celý čas trvania správneho konania neboli sporné, pričom sa prípad taktiež nevyznačuje osobitnou zložitou, a teda je možné použiť uvedené rozhodnutie na prejednávaný prípad. Nakoľko žalobca opätovne uvádza opakujúce sa a nezmenené argumenty, žalovaný trvá na svojich vyjadreniach a dôvodoch uvedených v rozhodnutiach. Žalovanému však nedá opätovne odporovať tvrdeniu žalobcovho poukazu na nález US č. 231/2010-38, keď tvrdí, že porovnáva prípad Rady pre vysielanie a transmisii s prípadom žalobcu, ale neporovnáva prípad uvedeného nálezu Ústavného súdu č. 231/2010-38, ktoré sa výslovne týka žalovaného a prípadu, ktorý je rovnaký ako u žalobcu. Žalovaný má za to, že ak Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. 10Sžo/286/2015 zo dňa 25.01.2017 použil argumentáciu, v ktorej posúdil oba nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález Ústavného súdu SR č. III. ÚS 231/2010-38 zo dňa 25.08.2010 a nález Ústavného súdu SR II. ÚS 134/2014-19 zo dňa 05.02.2014), pričom ich posudzoval v prípade, keď žalovaným v prípade bola Slovenská obchodná inšpekcia (a v ktorej prospech zároveň rozhodol), tak poukaz žalovaného na uvedené rozhodnutie je opodstatnený a relevantný. Navyše, Ústavný súd v náleze z roku 2010 konštatoval, že „Všeobecné súdy nebrali tieto námietky sťažovateľky vôbec do úvahy a ich výklad a aplikácia Správneho poriadku sa javí vo vzťahu k judikatúre ESLP v daných súvislostiach príliš formalistickou alebo nesprávnou, takže ju objektívne nemožno akceptovať (obdobne napr. m. m. I. ÚS 54/08). V tejto súvislosti navyše iný senát najvyššieho súdu v obdobnom prípade sťažovateľky zrušil rozhodnutia správnych orgánov a vec im vrátil na ďalšie konanie". Žalovaný má za to, že v priebehu celého správneho konania sa v dostatočnej miere vyrovnal s námietkami žalobcu, pričom ich aj primerane odôvodnil a žalobca mal možnosť počas celého správneho konania právo a možnosť predložiť argumentáciu na

podporu svojich stanovísk, vznášať námietky a návrhy, navrhovať a predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení, vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. To, že žalobca podal správnu žalobu, nakoľko má za to, že jeho práva boli porušené, je jeho subjektívnym právom, pričom uvedenú možnosť mal taktiež právo využiť a aj ju využil. Na základe uvedeného žalovaný správny orgán nemá za to, že v rámci správneho konania, alebo po jeho skončení, boli práva žalobcu akýmkoľvek spôsobom porušené. Čo sa týka poukazu žalobcu na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 6 Sžo/123/2015, žalovaný správny orgán uvádza, že síce sa v predmetnom prejednávacom prípade jednalo o rovnakého žalovaného, avšak právny zástupca vo svojej žalobe neuviedol skutočnosť, že v danom prípade došlo k porušeniu procesných povinností správneho orgánu, avšak predpokladom, že účastníkovi konania bolo upreté právo vyjadriť sa z dôvodu, že nebol oboznámený s inšpekčným záznamom a: „nedoručil žiadne písomnosti týkajúce sa správneho konania, ale v rozpore so zákonom vydal rozhodnutie o uložení pokuty bez toho, aby účastníka konania riadnou formou oboznámil so všetkými podkladmi pre rozhodnutie a nevyužil všetky možnosti k dosiahnutiu uplatnenia práva účastníka konania na riadne a spravodlivé správne konanie, nepredložil k objasneniu veci poklady k rozhodnutiu a ani nenariadil ústne pojednávanie pre objasnenie veci.“ nakoľko správny orgán zaslal Oznámenie o začatí konania na nesprávnu adresu, čo však nie je možné považovať za rovnakú skutkovú povahu veci ako v tomto prejednávacom prípade. Vzhľadom na uvedené preto nie je možné súhlasiť s názorom žalobcu, že mu bolo znemožnené byť prítomný pri prerokovaní veci, byť vypočutý, predložiť argumentáciu na podporu svojich stanovísk, vznášať námietky a návrhy, navrhovať a predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení, vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, klásť svedkom otázku, využívať právnu pomoc v konaní alebo uplatniť opravné prostriedky, nakoľko už zo samotného spisu je zrejmé, že oznámenie o začatí konania na rozdiel od žalobcom predloženého judikátu, bolo riadne doručené, účastník konania mal možnosť nahliadnuť do spisu, čo znamená, že mal možnosť sa riadne a bez pochybností so spisovým materiálom oboznámiť, a tým pádom mal možnosť vyjadriť sa ku všetkým podkladom a skutočnostiam, čo účastník konania aj nepochybne a vyčerpávajúco využil. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR 8Sžo/52/2014: „Pokiaľ ide o otázku nevykonania dôkazu a vyjadreniu sa k podkladom rozhodnutia, zastáva odvolací súd názor, že vypočutie zamestnanca žalobcu by nemalo na objasnenie iného správneho deliktu žalobcom vplyv. Výsluch svedka by len zbytočne predĺžil konanie a nemal by žiaden vplyv na zistené skutočnosti. Správny orgán bol jednak povinný a aj oprávnený v každej fáze správneho konania zvažovať, ktoré dôkazy je potrebné vykonať, či je potrebné doterajší stav dokazovania doplniť a súčasne je povinný posudzovať dôvodnosť návrhov na doplnenie dokazovania. Taktiež platí i zásada voľného hodnotenia dôkazov, z čoho vyplýva, že správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia. Hodnotenie a aj vykonávanie dôkazov patrí do právomoci správneho orgánu. Na druhej strane sa však správny orgán musí zaoberať dôvodmi, pre ktoré nevykonal dôkazné prostriedky navrhované účastníkom konania. V konečnom dôsledku správny orgán uviedol dôvody, prečo nevykonal navrhovaný dôkaz - výsluch svedka. V tomto prípade bol už správny delikt dokonaný v okamihu, keď bola zákazníkovi vygenerovaná cena nezodpovedajúca cenníku, a teda výpoveď svedka - bowlera by už neprispela k objasneniu veci. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd nepovažoval túto námietku žalobcu za relevantnú.“ Čo sa týka zásady ústnosti, žalovaný správny orgán si dovoľuje ešte na podporu svojich tvrdení tiež uviesť Rozsudok Najvyššieho súdu SR 4 Sžo/262/2015 zo dňa 01.12.2016 v ktorom Najvyšší súd SR k nenariadeniu ústneho pojednávania uviedol: „... správny orgán sa má riadiť správnym poriadkom, a teda nariadiť ústne pojednávanie, ak tak ustanovuje osobitný predpis.

alebo v prípade, ak to vyžaduje povaha vecí. Preto v preskúvanom prípade rozhodnutiami a postupom správnych orgánov nebola žalobcovi odmietnutá spravodlivosť (denegatio iustitiae). Najvyšší súd zdôrazňuje, že v konaní o správnych deliktoch sa v plnom rozsahu uplatňuje zásada písomnosti konania. " Žalovaný správny orgán záverom k predmetnému žalobnému bodu uvádza, že svoje tvrdenia v priebehu konania jednoznačne argumentačne podložil, pričom povaha odkazu na judikaturu súdnych autorít je len podporná a slúži na preukázanie správnosti tvrdení vo vyjadrení k správnej žalobe obsiahnutých. Žalovaný správny orgán taktiež odmieta tvrdenia žalobcu, že aparát žalovaného mohol ovplyvniť a ovplyvnil správny delikt alebo dokonca tvrdenia, že žalovaný správny orgán je vlastne pôvodcom správneho deliktu, pretože ako už bolo niekoľkokrát uvedené, žalovaný správny orgán len preveruje súlad v porovnaní zisteného skutočného stavu so stavom predpísaným a jediným pôvodcom prejednávaneho porušenia zákona o ochrane spotrebiteľa je práve žalobca, ktorý si nesplnil zákonné povinnosti a žiadnym relevantným podaním, resp. dôkazom, nepodložil svoje subjektívne tvrdenia o nezákonnosti čo nepreskúmateľnosti celého správneho konania. K subjektívnym tvrdeniam právneho zástupcu žalobcu správny orgán uvádza, že eviduje skutočnosť, že zastupuje viacerých klientov, ktorých žalovaný postihuje. Žalovaný však eviduje aj tú skutočnosť, že v mnohých prípadoch až do prevzatia právneho zastúpenia títo klienti, v poznámkach k inšpekčným záznamom, vo svojich vyjadreniach (k oznámeniu o začatí správneho konania) uvedomujúc si svoje previnenie sa títo klienti priznávali k spáchaným skutkom, tieto skutky oľutovali, následne však po vydaní I. stupňového rozhodnutia, ktorým sa im uložila pokuta a hlavne po prevzatí zastúpenia dotýčným právnym zástupcom svoje dovtedajšie vyjadrenia buď zásadne menili, alebo títo klienti uvádzali celkom nové skutočnosti, ktoré až do prevzatia právneho zastúpenia dotýčným právnym zástupcom v priebehu správneho konania vôbec neobjavili. Dotýčný právny zástupca spravidla v každej žalobe napáda porušenie práva na vyjadrenie sa k veci, nezákonný postup, nenariadenie ústneho pojednávania, nezákonnosť dôkazných prostriedkov, nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, nedostatočný výrok rozhodnutia a pod., nakoľko s niektorými skutočnosťami a postupmi kategoricky nesúhlasí. Uvedený subjektívny názor právneho zástupcu žalobcu však správny orgán nevie ovplyvniť, nakoľko podľa § 4 ods. 1 zákona č. 128/2002 Z. z. Slovenská obchodná inšpekcia kontroluje vnútorný trh podľa § 2 a podľa osobitných predpisov, pričom podľa § 3 ods. 1 cit. zákona je vo svojej kontrolnej a rozhodovacej činnosti nezávislá." Z uvedených dôvodov žalovaný navrhol žalobu žalobcu zamietnuť a žalobcovi nepriznať právo na náhradu trov konania.

4. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného podrobne vyjadril replikou doručenu súdu dňa 05.03.2018, pričom uviedol, že: „Považujeme za potrebné uviesť, že postavenie žalovaného, v prípade vykonávania kontrol v súlade so zákonom o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa, nespochybňujeme a rešpektujeme ho, ako štátnu autoritu. Musíme však uviesť, že žalovaný, prostredníctvom svojich inšpektorátov, môže vykonávať kontroly podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, v jej rozsahu a medziach a spôsobom, ako to ustanoví osobitný predpis (zákon o štátnej kontrole vnútorného trhu v oblasti ochrany spotrebiteľa, správny poriadok). Sme toho názoru, že žalovaný, ako aj inšpektorát, vydali nezákonné rozhodnutia, ktorým predchádzal aj nesprávny - nezákonný úradný postup. A keďže správne súdy preskúmajú zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov (§ 6 ods. 1 S.s.p.), podali sme správnu žalobu vo veci správneho trestania. Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi (§ 3 ods. 1 SP), musia účastníkom konania poskytovať poučenie, aby pre neznalosť zákona neutrpeli ujmu (§ 3 ods. 2 SP), sú povinné sa každou vecou zaoberať svedomitě a

zodpovedne (§ 3 ods. 4 SP). Okrem toho, správne orgány v správnom konaní sa riadia zásadou materiálnej pravdy. Kontrolou u žalobcu boli zistené nedostatky, na základe čoho žalovaný uložil žalobcovi pokutu. Avšak žalobca napáda nesprávny úradný postup, ako aj samotné nezákonné rozhodnutia tak, ako to popísal žalobca v žalobných bodoch. Žalovaný so žalobnými námietkami nesúhlasí z dôvodu, že všetky úkony boli urobené v súlade so zákonom, rozhodnutia obsahujú všetky zákonom stanovené náležitosti, nariadiť ústne pojednávanie nebolo potrebné, pretože si to povaha veci nevyžadovala a neprispelo by sa tým k jej objasneniu, odôvodnenia rozhodnutí obsahujú podklady, ktoré boli pre rozhodnutia podkladom. Na základe týchto svojich vyjadrení žiada žalovaný žalobu zamietnuť. S týmto názorom žalovaného sa nestotožňujeme. K bodu 1 čl. I. vyjadrenia žalovaného žalobca uvádza, že nesúhlasí s názorom žalovaného. Žalovaný mal s oznámením o začatí správneho konania preukázateľne oboznámiť žalobcu o konkrétnych podkladoch a dôkazných prostriedkoch, a presne ich konkretizovať, ktoré podklady mieni použiť na rozhodnutie. Žalobca podrobne v žalobe uviedol, z akých dôvodov nevedel posúdiť, čo žalovaný považuje za dôvody a podklady pre rozhodnutie. Podľa nášho názoru, je absolútne irelevantné vyjadrenie žalovaného, že: „...prvostupňový správny orgán postupoval procesne správne v súlade so všetkými príslušnými právnymi predpismi a v súlade s overenou praxou, keď listom zo dňa 10.01.2017 zaslal žalobcovi ako účastníkovi konania Oznámenie o začatí správneho konania, doruč. 12.01.2017, v ktorom prvostupňový správny orgán presne a určito špecifikoval kontrolu vykonanú inšpektormi Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj, dňa 26.10.2016 v prevádzkarni Supermarket FRESH, Železiarska 80, Košice -Šaca a kontrolu vykonanú dňa 27.10.2016 v prevádzkarni Supermarket FRESH, Hraničná 2C, Košice. V predmetnom Oznámení o začatí správneho konania prvostupňový správny orgán taktiež presne a určito špecifikoval zistené porušenie zákona o ochrane spotrebiteľa a zároveň, toto subsumoval pod príslušnú právnu normu...“ a že: „...Žalovaný správny orgán má tiež za to, že pokiaľ ide o konkretizáciu dôvodov konania, tieto nie je možné jednoznačne bližšie špecifikovať, nakoľko dôvodmi konania sú všetky skutočnosti, ktoré odôvodňujú začatie správneho konania voči žalobcovi, a práve uvedenie ich výpočtu by mohlo byť na ujmu žalobcovi ako účastníkovi konania. ...“, nakoľko len porušenia povinnosti žalobcu nie sú podkladom pre rozhodnutie. Žalovaný si sám priznáva, že nemusí jednoznačne bližšie špecifikovať a konkretizovať dôvody konania, nakoľko dôvodmi konania sú všetky skutočnosti, ktoré odôvodňujú začatie správneho konania voči žalobcovi. Podľa nášho názoru neohraničením dôvodov a podkladov pre rozhodnutie žalovaný spôsobil porušenie práva žalobcu na obhajobu a spravodlivý správny proces. Žalovaný aj svoje následne vyjadrenie v tomto bode opiera o domnienku, že: „...obe predmetné kontroly vykonané inšpektormi SOI, boli vykonané za prítomnosti zamestnancov žalobcu, ktorí sú vedúcimi kontrolovaných prevádzok, ktorí mali možnosť počas kontroly aktívne spolupracovať s inšpektormi, pričom boli oboznámení so zistenými porušeniami a v prípade pochybností alebo nesprávne zadokumentovaného zisteného skutkového stavu v čase kontroly mali možnosť vyjadriť sa k inšpekčnému záznamu formou poznámky, mohli tak rozporovať nielen samotný výkon kontroly ale aj zistené porušenia, čo však, ako vyplýva zo spisového materiálu, neurobili. Vedúci oboch prevádzok, ktorí boli počas predmetných kontrol prítomní kontrolné postupy ako ani žiadne zistenia nespochybnili, nevyvrátili, neoznačili za nesprávne a ani žiadnym iným spôsobom nenámietali, preto žalovaný správny orgán nevidí dôvod pochybovať o legitímnosti vykonanej kontroly inšpektormi, ktorí zisťujú dodržiavanie povinností vyplývajúcich zo zákona o ochrane spotrebiteľa...“, pričom žalobca musí poukázať na skutočnosť, že žalovaný len formálne konštatuje, že vedúci kontrolovaných prevádzok boli

oboznámení so zistenými porušeniami a v prípade pochybnosti alebo nesprávne zadokumentovaného zisteného skutkového stavu v čase kontroly mali možnosť vyjadriť sa k Inšpekčnému záznamu (ďalej iba IZ) formou poznámky, mohli tak rozporovať nielen samotný výkon kontroly ale aj zistené porušenia, čo však, ako vyplýva zo spisového materiálu, neurobili. Žalobcovi nie je zrejmé, a právne nie je odôvodnené toto vyjadrenie žalovaného, hlavne ak vedúcemu prevádzky nevyplýva z pracovnej zmluvy podávanie námietok voči tak závažným a neobvyklým úkonom, akými sú zásahy žalovaného do práv žalobcu. Vedúci pracovníci nie sú právnikmi ani osobami, ktoré sú oprávnené konať v mene žalobcu, a nakoľko by mohli svojim neodborným úkonom resp. neodborným vyjadrením, zásahom poškodiť žalobcu, tak nemôže ani podávať na mieste námietky voči zásahom žalovaného. Takéto námietky by ani nemali právne opodstatnenie z dôvodu, že podať námietky v zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z. má len kontrolovaná osoba, a tou je len žalobca a nie jeho zamestnanec. Toto vyjadrenie a domnienka žalovaného, že zamestnanec žalobcu mal podať námietky voči tvrdeniam inšpektorov priamo na mieste kontroly a v čase kontroly, a keďže ich nepodal tak sa má za to, že súhlasil s tvrdením žalovaného, nemá právne opodstatnenie. Za zavádzanie považuje žalobca vyjadrenie žalovaného, že: „...Žalovaný správny orgán zároveň rázne odmieta akékoľvek tvrdenia, že týmto je umožnené obchádzanie procesu dokazovania v správnom konaní, pretože účastníkovi konania bez akýchkoľvek pochybností bola daná možnosť vyjadriť sa k prejedávanému prípadu ako aj mu bola daná možnosť predložiť dôkazy na podporu svojich tvrdení, na základe ktorých by mohol správny orgán objektívne rozhodnúť v prospech žalobcu ako účastníka konania. Žalobca dokonca svoje právo vyjadriť sa k začatému konaniu využil, listom zo dňa 13.01.2017, doruč. 17.01.2017, v ktorom síce vyslovuje svoj názor, že skutky sa nemuseli stať, avšak žalobca ako účastník konania nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by dojem žalobcu ako účastníka konania objektívne potvrdzoval...“ nakoľko ani z toho vyjadrenia nie je zrejmé, ktoré konkrétne podklady, dôkazy, dôkazné prostriedky mal žalovaný v úmysle použiť v správnom konaní, pričom nepostačuje len odkaz na zistený skutkový stav pri kontrole. Žalobca sa z oznámenia nedozvedel, či podkladom bol alebo nebol IZ, či podkladom bolo alebo nebolo aj mlčanie vedúceho prevádzky, či okrem IZ žalovaný mienil použiť ešte aj iný dôkaz. resp. dôkazný prostriedok, a práve na absenciu takejto konkretizácie podkladov a dôvodov žalobca poukazoval. Žalovaný sa nesprávne domnieva, že dokazovaním je len jeho vyjadrenie uvedené v IZ. Čo sa týka vyjadrenia žalovaného, že: „...nevidí dôvod pochybovať o legitímnosti vykonanej kontroly inšpektormi, ktorí zisťujú dodržiavanie povinností vyplývajúcich zo zákona o ochrane spotrebiteľa, pretože vedúci oboch prevádzok, ktorí boli počas predmetných kontrol prítomní kontrolné postupy ako ani žiadne zistenia nespochybnili, nevyvrátili, neoznačili za nesprávne a ani žiadnym iným spôsobom nenamietali...“ žalobca poukazuje na skutočnosť, že táto legitímnosť vykonanej kontroly by bola nespochybniteľná, a ani žalobca by nič nenamietal, a ani by nepodal predmetnú žalobu, keby žalovaný napr. uviedol do IZ, že pri kontrole cenových informácií žalovaný postupoval podľa § 14 zákona č. 250/2007 Z.z. a kontroloval by všetky možnosti označovania ponúkaných tovarov cenovkami (informáciu o cene inak vhodne sprístupniť), v zmysle tohto paragrafu. Túto činnosť by aj náležite a podrobne opísal do IZ a navyše, by to podporil prerokovaním IZ osobne so žalobcom, alebo s jeho splnomocneným zástupcom, a materiálnym dôkazom, napr. fotodokumentáciou, k čomu ho oprávňuje aj ustanovenie § 4 ods. 3, písm. f), zákona č. 128/2002 Z.z. Navyše žalovaný nespochybňuje tvrdenie jeho inšpektorov, ale neuviedol prečo spochybňuje tvrdenie žalobcu. Žalobca nemôže akceptovať ani domnienku žalovaného, že pokiaľ inšpektori jednájú so zamestnancom kontrolovanej osoby, potom jednájú s

kontrolovanou osobou, a takto sa aj domnievajú, že aj ak IZ len ponechajú zamestnancovi žalobcovi, tak žalobca, ako kontrolovaná osoba, musí mať informáciu o IZ. Takýto právny názor žalobca nemôže akceptovať z dôvodu, že ak žalovaný uvádza, že IZ iba prevzal vedúci, a to žalovaný považuje za doručenie záznamu žalobcovi, tak takéto konanie nemôže byť v súlade so zákonom, nakoľko neexistuje právny predpis, ktorý by takýto postup upravoval a žalovanému umožňoval. Žalobca žiada, aby súd preskúmal nielen zákonnosť rozhodnutia, ale aj zákonnosť postupu, ako žalovaný k rozhodnutiu dospel. K bodu 2 čl. I. vyjadrenia. Žalobca nesúhlasí s názorom žalovaného. Žalobca podrobne v žalobe uviedol, v čom vidí nepreskúmateľnosť výroku rozhodnutia a aj dôvody. Podľa názoru účastníka konania, nešpecifikovanie tovarov, ktoré nemali byť označené predajnou cenou a jednotkovou cenou spôsobuje nepreskúmateľnosť výroku rozhodnutia, takisto aj neuvedenie presného času zistenia tohto nedostatku počas kontroly, nakoľko v inom čase počas kontroly mohol byť stav označenia tovarov cenovkami iný. Obdobe je to aj s uvedením nesprávneho právneho predpisu vo výroku rozhodnutia, tak ako to žalobca opísal v žalobe. K vyjadreniu žalovaného, že: „...rozhodujúci presný časový údaj vykonanej kontroly je zaznamenaný v inšpekčnom zázname, avšak uvedené nemá vplyv na predmetné správne konanie ako ani nezbavuje žalobcu ako účastníka konania objektívnej zodpovednosti za prejednávane porušenie zákona o ochrane spotrebiteľa...“ žalobca uvádza, že namietal neuvedenie presného času zistenia konkrétneho nedostatku preto, lebo počas kontroly, ktorej čas je zaznamenaný len časom začatia a časom ukončenia kontroly, žalovaný zisťuje stav a porovnáva ho so zákonom, v rôznych priestoroch a rôznom čase, rôznych právnych ustanovení. Napr. kontrolný nákup vykonáva žalovaný v začiatku kontroly pri pokladni, až po vykonaní nákupu sa inšpektori preukazujú preukazmi. Potom vykonáva kontrolu v samotných priestoroch prevádzky, v predajni v inom čase, v sklade, v inom čase, v kancelárii, v inom čase, tak námietka na uvedenie presného času spáchania konkrétneho deliktu je dôvodná, pričom žalobca nesúhlasí ani s odkazom žalovaného na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/34/2013 zo dňa 22.02.2013, ako aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/33/2014, z dôvodu, že žalovaný neuviedol, či v týchto rozsudkoch bolo predmetom posudzovania deliktov spáchaných v čase kontroly, a ktorých spáchanie mohlo ovplyvniť aj nedostatočné zisťovanie aparátu žalovaného, resp. či tieto delikty už boli spáchané pred samotnou kontrolou a boli len zistené a len overované v čase kontroly. Žalobca je taktiež toho názoru, že medzi výrokom a odôvodnením správneho rozhodnutia je úzky súvis, avšak už nesúhlasí s názorom žalovaného, že postačuje, pokiaľ je podrobný opis skutku s bližšou charakteristikou zistených porušení uvedený v odôvodnení správneho rozhodnutia, nakoľko žalobca považuje práve výrok rozhodnutia za najdôležitejší, a len výrok rozhodnutia je preňho záväzný, a pokiaľ sa z výroku rozhodnutia nedozvie, ktoré konkrétne tovary nemali byť označené cenami a jednotkovými cenami, tak je preňho výrok rozhodnutia nepreskúmateľný. Žalobca poukazuje na rozsudok NS SR č. 2Sžo/53/2013, zo dňa 16.04.2014. K bodu 3 čl. I. vyjadrenia. Žalobca môže súhlasiť len s názorom žalovaného, že: „...kontrola SOI spočíva v porovnaní zisteného skutočného stavu so stavom predpísaným, to znamená ustanoveným všeobecným záväzným právnym predpisom. Vyhodnotením tohto porovnania je výsledok kontroly, z ktorého musí byť zrejmé, či zistený skutkový stav vyhovoval alebo nevyhovoval predpísanému stavu. Kontrolnú činnosť môžu vykonávať len zamestnanci, ktorí získali špeciálnu odbornú spôsobilosť na výkon kontroly a preukaz SOI, resp. poverenie na výkon kontroly. Inšpektori sú povinní preukázať sa preukazom SOI...“ S názorom žalovaného, že inšpektori sú povinní vykonať záznam z každej kontroly (aj z nedokončenej), postupovať pri kontrole v súlade s platnými právnymi predpismi, vychádzať len z vlastných zistení, objektívne zisťovať a posudzovať

skutkový stav, že IZ patrí medzi relevantné podklady k rozhodnutiu a je záznamom z kontroly, v ktorom konajúci inšpektori opíšu objektívne zistený stav na mieste samom, prípadne aj problematiku podnetov, k čomu sa vyjadří zodpovedná osoba prítomná pri výkone kontroly a správnosť záznamu potvrdí svojim podpisom, resp. uvedie, s čím nesúhlasí, žalobca výslovne nesúhlasí, a ani nemôže súhlasiť z dôvodu, že toto vyjadrenie žalovaného sa neopiera o žiadny právny predpis SR. Žiadny právny predpis neukladá povinnosť pre inšpektora žalovaného, vykonať záznam z každej kontroly (aj z nedokončenej). Žiadny právny predpis nepojednáva o skutočnosti, že IZ patrí medzi relevantné podklady k rozhodnutiu a je záznamom z kontroly, v ktorom konajúci inšpektori opíšu objektívne zistený stav na mieste samom, prípadne aj problematiku podnetov. Nie je zrejmé, a taktiež žalovaný neuvádza, čo má na mysli pod pojmom, že IZ je relevantným podkladom k rozhodnutiu, kedy sa vlastne stáva tento záznam relevantným, čo postačuje k tomu, aby bol relevantným podkladom. Žiadny právny predpis nepojednáva o tom, že zodpovedná osoba prítomná pri výkone kontroly správnosť záznamu potvrdí svojim podpisom, resp. že táto osoba má uviesť, s čím nesúhlasí. Za obzvlášť nezrozumiteľné žalobca považuje aj vyjadrenie žalovaného, že: „...Zároveň v tejto súvislosti dodávame, že kontrola bola vykonaná v súlade s právnymi predpismi a prvostupňový správny orgán správne posúdil skutkový stav, žalobca počas celého správneho konania nepredložil jediný dôkaz, ktorý by preukazoval opak a preto žalovaný správny orgán trvá na tom, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe objektívne zistených skutočností zaznamenaných v inšpekčnom zázname, ktoré neboli žiadnym spôsobom hodnoverne a preukázateľne spochybnené...“ z dôvodu, že žalovaný nemá právnymi predpismi stanovený postup pri vykonávaní kontroly, a žalobca je toho názoru, že pokiaľ by bol tento postup stanovený, tak žalovaný by aj konkrétne uviedol, podľa ktorých právnych predpisov vykonáva kontrolu a v ich súlade. Žalobca len opakovane dodáva, že žalovaný nemá stanovený postup, ako má postupovať, ak pri kontrole zistí nedostatky. Nie je zákonom dané, že má, alebo musí vyhotoviť IZ, aké náležitosti tento záznam musí obsahovať, kedy sa považuje za prerokovaný a relevantný podklad, s kým sa má, resp. môže prerokovať, kým má byť, resp. môže byť podpísaný, kedy sa považuje za doručený kontrolovanej osobe. IZ ani nie je definovaný v žiadnom zákone, ktorý žalovaný dozoruje. Potom je zrejmé, že IZ nie je nič iné. ako len poznámky inšpektorov žalovaného a tieto je potrebné následne vyhodnotiť ale už aj za prítomnosti žalobcu, ako kontrolovanej osoby. Podľa názoru žalobcu, nie je možné, aby len poznámky inšpektorov žalovaného, bez zákonného dôvodu, boli relevantným podkladom pre rozhodnutie, ktorým žalovaný zasahuje do vlastníckych práv a povinností žalobcu. Žalobca tu považuje za potrebné poukázať na iné zákony, ktoré dozorujú podobné orgány dozoru, ako je žalovaný a v ktorých majú tieto orgány dozoru jasne a zrejme právnym predpisom určené, ako majú postupovať pri kontrolách a hlavne, majú zákonom určené, aké doklady majú pri kontrolách vyhotovovať a čo sa robí s týmto dokladom o výsledku kontroly. Napr. podľa § 13 ods. zákona č. 125/2006 Z.z., o inšpekcii práce, v prípade zistenia nedostatkov u kontrolovaného zamestnávateľa alebo kontrolovanej fyzickej osoby, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom, je inšpektor práce povinný vypracovať protokol a ten prerokovať so zamestnávateľom alebo ním povereným zamestnancom, alebo s fyzickou osobou, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom. Inšpektor práce je povinný pri vypracúvaní protokolu prihliadať na vyjadrenia a doklady uplatnené alebo predložené kontrolovaným zamestnávateľom alebo kontrolovanou fyzickou osobou, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom, počas výkonu inšpekcie práce do prerokovania protokolu. Ďalšie povinnosti sú uvedené v odseku 3 citovaného zákona. Napr. podľa § 25 zákona č. 314/2001 o požiarnej ochrane, o vykonanej protipožiarnej kontrole

podľa odseku 1 písm. a), d), f) až h) vyhotoví orgán vykonávajúci štátny požiarny dozor zápisnicu, v ktorej uvedie označenie kontrolovaného subjektu, miesto a čas vykonania kontroly, kto kontrolu vykonal, preukázané kontrolné zistenia vrátane zistených nedostatkov. V zápisnici sa uvedú uložené opatrenia a lehoty na odstránenie zistených nedostatkov, dátum prerokovania zápisnice, vyjadrenie a podpis štatutárneho zástupcu právnickej osoby alebo zodpovedného zástupcu fyzickej osoby - podnikateľa. Prílohou zápisnice je obrazový záznam podľa odseku 2 druhej vety. Napr. podľa § 13 ods. 1 písm. a) - h) zákona č. 10/1996 o kontrole v štátnej správe, o výsledku vykonanej kontroly, ktorou boli zistené nedostatky, vypracujú pracovníci kontroly protokol, ktorý obsahuje najmä..., konkrétne sú ďalej uvedené pomerne rozsiahle a podrobné náležitosti protokolu. Žalobca nesúhlasí ani s vyjadrením žalovaného, že: „...žalobca počas celého správneho konania nepredložil jediný dôkaz, ktorý by preukazoval opak a preto žalovaný správny orgán trvá na tom, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe objektívne zistených skutočností zaznamenaných v inšpekčnom zázname, ktoré neboli žiadnym spôsobom hodnoverne a preukázateľne spochybnené...“ z dôvodu, že je povinnosťou žalovaného dokázať tvrdenie jeho aparátu, a nie aby žalobca dokazoval svoju nevinu. Navyše, ako je už vyššie uvedené, nemôžu byť len poznámky inšpektorov, bez ich vykonania, považované za relevantný dôkaz v správnom konaní. K bodu

4 čl. I. vyjadrenia. Žalobca nesúhlasí s týmto vyjadrením. Žalovaný uvádza, že: „...predmetné námietky považuje za irelevantné nakoľko vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu, ktorý zároveň odmieta tvrdenia o tom, že pri dokazovaní úmyselne či neúmyselne vynechal možnosti dokazovania...“. Žalobca tu poukazuje na skutočnosť, že súhlasí, že vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu, avšak žalovaný opomenul vyjadriť sa k námietke žalobcu, čo resp., ktorý spôsob vykonania považuje za vykonanie dôkazov. Žalobca je toho názoru, že pod pojmom vykonanie dôkazov je potrebné považovať situáciu, keď pri tomto vykonávaní dôkazov je prítomný aj žalobca, ako kontrolovaná osoba. V opačnom prípade žalovaný vykonáva dokazovanie správnych deliktov v správnom konaní (nie je vylúčené, že ich považuje za preukázané, aj pred správne konaním) len sám pred sebou, a toto vykonanie dôkazov považuje za postačujúce, aby uložil kontrolovanej osobe pokutu. Žalobca je toho názoru, že len samotné poznatky žalovaného uložené na papieri, pred začatím správneho konania, nemôžu byť bez riadneho vykonania aj za prítomnosti žalobcu (aj keď sa zdá, že ide o drobný nedostatok) relevantným dôkazom porušenia právnych predpisov žalobcom. K bodu

5 čl. I. vyjadrenia. Žalobca nesúhlasí s týmto vyjadrením. V prvom rade žalobca poukazuje na skutočnosť, že ohľadom problematiky nariadenia ústneho pojednávania v zmysle požiadaviek § 21 správneho poriadku je potrebné pristupovať z rôznych hľadísk, a nielen z jeho výslovného znenia a možnosti nenaradiť ústne pojednávanie, a potom túto možnosť neustále využívať na porušovanie práva účastníkov konania na obhajobu a riadny proces, nakoľko to povaha veci nevyžaduje, resp. že žalovaný nie je súdom zriadený zákonom. Podľa názoru žalobcu, dôležitým atribútom na posúdenie povahy vecí, je spôsob vykonávania kontroly (ktorý je v každom prípade osobný), spôsob zisťovania stavu žalovaným, keď je zrejmé, že pri kontrole je často zainteresovaných viac osôb, že nie je zrejmá komunikácia inšpektorov so zamestnancami kontrovanej osoby, že je možné ovplyvňovanie týchto osôb pri podávaní ich vyjadrenia priamo do záznamu z kontroly, že stav nemusí byť taký, aký je opísaný v zázname, a najmä, ak žalovaný nemá zákonom stanovený spôsob dokumentácie zisteného skutkového stavu, nemá stanovené, kedy je tento záznam považovaný za dokázaný a prerokovaný. Správne konanie musí prebehnúť v čo najčistejšej podobe, aby neboli vôbec žiadne pochybnosti o činnosti žalovaného pri kontrole samotnej a aj pri správnom konaní a jeho vedení. Žalobca je toho názoru, že keď raz právny predpis s najväčšou právnou silou, akým je

Dohovor, umožňuje žalobcovi právo dať vypočúvať svedkov vo svoj prospech aj vo svoj neprospech a žalobca toto právo využil, tak nie je možné toto právo uprieť len odkazom na § 21 správneho poriadku, a len odkazom, že to povaha veci nevyžaduje. Žalovaný ústavne nekonformným výkladom vnútroštátneho poriadku nemôže popierať práva žalobcu dané mu silnejším právnym prepisom, ako je vnútroštátny poriadok. Tu sa treba zaoberať aj otázkou, či je možné k dokazovaniu použiť len samotné tvrdenie inšpektorov žalovaného uvedené v ich poznámkach bez toho, aby toto tvrdenie mohol prerokovať aj žalobca. K vyjadreniu žalovaného, v ktorom poukazuje na ustanovenie § 21 ods. 1 SP. v zmysle ktorého „správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon žalobca dodáva, že podrobne opísal dôvody, z ktorých žalovaný mal nariadiť ústne pojednávanie vo veci. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že ani vo vyjadrení žalovaného žalovaný neodôvodnil povahu veci, aby mohol uplatniť § 21 ods. 1 SP v celom jeho znení, a žalobca považuje práve povahu veci, ktorú podrobne v žalobe opísal, ako dôvod na ústne pojednávanie. Žalovaný opakovane, len formalistický, si vykladá § 21 ods. 1 SP, bez toho, aby naplnil všetky požiadavky tohto ustanovenia a zdôvodnil žalobcovi, prečo považuje povahu veci len za dokumentačnú a nie za vec, ktorú ovplyvnilo aj subjektívne hodnotenie fyzických osôb, ktoré ako nesprávne, nedostatočné a neobjektívne žalobca namietal v konaní namietal. Podľa názoru žalobcu, argumentácia žalovaného nálezom Ústavného súdu SR II. ÚS 134/2014-19, zo dňa 05.02.2014, uznesením NS SR sp. zn. 10Sžo/286/2015, zo dňa 25.01.2017, rozsudkom NS SR 4 Sžo/262/2015, zo dňa 01.12.2016 v ktorom Najvyšší súd SR k nenariadeniu ústneho pojednávania uviedol: „...správny orgán sa má riadiť správnym poriadkom, a teda nariadiť ústne pojednávanie, ak tak ustanovuje osobitný predpis, alebo v prípade, ak to vyžaduje povaha veci. Preto v preskúvanom prípade rozhodnutiami a postupom správnych orgánov nebola žalobcovi odmietnutá spravodlivosť (denegatio iustitiae). Najvyšší súd zdôrazňuje, že v konaní o správnych deliktach sa v plnom rozsahu uplatňuje zásada písomnosti konania.“ nie je na mieste z dôvodu, že najprv mal žalovaný posúdiť povahu veci, ako základný atribút na ďalšie odôvodnenie a citovanie § 21 SP, a aby mohol s istotou konštatovať, že táto povaha veci si nevyžaduje nariadenie ústneho pojednávania. Žalobca si všimol, že ani v jednom z uvedených rozsudkov a uznesení súdov, nie je vôbec odôvodnená povaha konkrétnych vecí, ktoré boli predmetom posudzovania, či je alebo nie je potrebné nariadiť ústne pojednávanie. Všetky rozhodnutia súdov nerozoberajú a neodôvodňujú činnosť žalovaného, ako zisťuje správne delikty, ako ich následne dokazuje, resp. že ich vôbec nedokazuje, že najdôležitejším aspektom na požiadavku žalobou na nariadenie ústneho pojednávania je skutočnosť, že správne delikty, ich rozsah a závažnosť značným spôsobom ovplyvňuje verbálne aj neverbálne správanie sa a konanie inšpektorov, ako osôb pri kontrolách, že tieto osoby môžu pri kontrolách robiť chyby, že môžu byť v správnom konaní navrhovaní ako svedkovia, nakoľko sú svedkami správnych deliktov dokonca sú ich súčasťou, že ich odbornosť (aj keď majú preukazy) nemusí byť na požadovanej úrovni, že môžu byť zaujatí voči kontrolovanej osobe, že správne delikty závisia od právnej vedomosti a jej realizácii pri posudzovaní stavu, a hlavne, že stav nie je zdokumentovaný tak, aby zaberol rozsah kontroly v celom obsahu paragrafového znenia zákona (napr. v tomto prípade § 14 zákona č.250/2007 Z.z.), a najmä, ak správny delikt sa nezisťuje len sledovaním činnosti žalobcu, ale spáchanie deliktu je výslovne závislé od konkrétnej osobnej činnosti žalovaného. Ústavný súd SR v náleze č. II. ÚS 251/04, 111. ÚS 209/04 okrem iného uvádza, že: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam...“ Ústavný súd SR však dodáva, že: „Ak však ide o argument, ktorý je pre

rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument..." (II. US 410/06). Účastník konania práve poukazuje na predmetnú povahu veci, ako dôležitý argument, pre ktorý sa vyžaduje špecifická odpoveď, aby správny orgán mohol relevantne svoje rozhodnutie ohľadom neporušenia práva účastníka konania nenariadením ústneho pojednávania odôvodniť. Podľa názoru žalobcu, žalovaný vychádza z nesprávneho právneho názoru o tom, akým spôsobom sa má dôkaz vykonať. Je neprípustné, aby žalobca bol postihovaný len na základe opisu pracovníkov žalovaného a bez možnosti tento opis aj riadne vykonať, to znamená, aby bola dodržaná nielen zásada vyhľadávacia, ale čo je podstatné, aby bola dodržaná aj zásada prejednávacia. Pokiaľ by sa malo vo všeobecnosti postupovať spôsobom, ako ho opisuje žalovaný, potom nie sú potrebné ústavné práva, ako aj práva v zmysle Dohovoru, že každý má pravo dať vypočúvať svedkov proti sebe ako aj v prospech seba, a hlavne aj byť prítomný pri dokazovaní veci a výsluchu svedkov a práva na obhajobu a riadny proces. V zmysle judikatúry ústavného súdu, ako aj štrasburskej judikatúry, právo na riadny proces a obhajobu sa vzťahuje aj na prejednávanie administratívnych vecí, v opačnom prípade by to bolo v rozpore so zásadami právneho demokratického štátu, ktorého primárnou úlohou je postupovať, v akomkoľvek konaní s každým rovnako a za rovnakých podmienok. Pričom nie je podstatný vnútroštátny poriadok, pokiaľ práva obvinenej osoby sú chránené predpisom s väčšou právnou silou, ako je vnútroštátny poriadok. Podľa názoru žalobcu, nie je vôbec podstatné, či žalobca v Čase kontroly, v správnom konaní, popieral skutkový stav opísaný pracovníkmi žalovaného alebo ho nepopieral, resp. či predložil nové skutkové tvrdenia, ale to, či dôkazy boli v konaní pred správnym orgánom vykonané, a či dostatočne preukázali spáchanie skutku a zavinenia žalobcu, pričom ani nepostačuje právne nedôvodná domnienka žalovaného, že IZ je relevantným podkladom k rozhodnutiu. Žalobca poukazuje na rozsudok NS SR sp. zn. 6Sžo/123/2015, zo dňa 26.04.2017, ako aj na rozsudok NS ČR č. j. 4 Ads 177/2011-120, v ktorých sa sudy priklonili k názoru, že úradný záznam má len povahu prvotnej informácie vo veci, no nie je možné považovať ho za dôkaz. Sila tohto podkladu sa však v správnom konaní rovná sile len podpornému dôkazu. To znamená, že žalobca, ako obvinený, teoreticky nemôže byť uznaný vinným len na základe úradného záznamu, pričom fakticky správny orgán k tomu obvykle pripojí len podpisy jeho pracovníkov, ktorí ho spisali a žalobca sa dostáva do neľahkej pozície. Podľa názoru žalobcu, zákon stanovuje, že ak má byť niečo použité ako dôkaz, musí spĺňať jednak podmienku, že taký dôkaz prispeje k náležitému objasneniu veci, a jednak, že dôkaz musí byť aj vykonaný. Za zákonný spôsob treba považovať nielen splnenie formálnych procesných podmienok na zabezpečenie konkrétneho dôkazu, ale aj splnenie obsahových podmienok, t. j. aby úkon - použitý dôkazný prostriedok na vykonanie dôkazu - bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť. V tomto prípade IZ neobsahuje pomerne podrobný opis komunikácie, jeho spôsobu, verbálneho spôsobu komunikácie s osobou, ktorá mala byť prítomná pri kontrole zo strany žalobcu. Je zrejmé, že uvedená skutočnosť spôsobuje nepreskúmateľnosť stavu ohľadom označovania tovarov cenovými informáciami a následne aj nepreskúmateľnosť výroku rozhodnutia a jeho odôvodnenia. Žalobca poukazuje na právoplatný rozsudok KS v Prešove sp. zn. 6Sa/24/2016, zo dňa 24.05.2017 body 55 a 56, v ktorých súd konštatuje, že: „.....Samotná kontrola resp. výstupy z nej (inšpekčný záznam) ešte nezasahujú do sféry subjektívnych práv kontrolovaného subjektu. K takémuto zásahu môže dôjsť až v prípade, keď bude následne začaté správne konanie a vydané rozhodnutie. Súčasne platí, že aj keď výsledky kontroly majú byť podkladom pre začatie správneho konania a jedným z dôkazov pre vydanie rozhodnutia samy o sebe nenahrádzajú, ani nemôžu nahradiť dokazovanie vykonané postupom stanoveným Správnym poriadkom. Inšpekčný záznam je

síce obvykle podstatným zdrojom pre zistenie skutkového stavu veci v správnom konaní, ide však iba o jeden zo skutkových podkladov pre rozhodnutie a nie je vylúčené i vykonanie ďalších dôkazov (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 3As 167/2014-41 zo dňa 9.3.2016). V predmetnom konaní správne orgány neodstránili dokazovaním, napr. konfrontáciou inšpektorov a žalobcu, prípadne predavača existujúce protichodné tvrdenia a teda nedostatočne zistili skutočný stav veci. Je úlohou správneho orgánu zistiť skutkový stav tak, aby bolo bez akýchkoľvek pochybnosti zrejmé a preukázané, že sa skutok stal a že sa ho dopustil žalobca. Pokiaľ správne orgány bez akýchkoľvek pochybností nepreukážu, že sa skutok stal a spáchal ho žalobca, nemožno dospieť k výroku o porušení právnej povinnosti žalobcom len na základe tvrdenia z jediného zdroja - inšpekčného záznamu, ktorému dá správny orgán prednosť pred rovnocenným vyjadrením účastníka konania. Takýto názor vyplýva aj z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Sžd/39/2012 zo dňa 20.02.2014)...“ Obdobne posudzuje dokazovanie vecí pred správny orgánom aj judikatúra Najvyššieho správneho súdu Českej republiky v podobných veciach (rozsudok sp.zn. 5Ads 92/2015, 4Ads 177/2011-120), v ktorých Najvyšší správny súd dospel k záveru, že „nemožno súhlasiť s tým, aby pokuta za správny delikt, ktorá je trestným obvinením v zmysle čl. 6 Dohody o ochrane ľudských práv a základných slobôd bola uložená na základe jedného jediného podkladu (protokol o výkone kontroly), ktorý bol vyhotovený ešte pred začatím správneho konania. Tento záver platí tým viac, že v danom prípade k veľmi stručným kontrolným zisteniam pristupujú tvrdenia účastníka konania popierajúceho naplnenie protiprávneho konania“. V prípade žalobcu existujú rozumné dôvody na pochybnosti o vierohodnosti a úplnosti skutkových zistení pre posúdenie viny žalobcu zo správneho deliktu. Napr., ak by v správnom konaní žalovaný ukázal fotodokumentáciu s dôkazom, že bola vyhotovená v čase kontroly, a že z tejto dokumentácie by bolo zrejmé, že cenové informácie na predmetných tovaroch resp. v ich blízkosti chýbajú, tak by sa žalobcovi nepodarilo účinne spochybníť vierohodnosť alebo dostatočnosť žalovaným vykonaných dôkazov. Žalovaný svoje skutkové závery založil na tvrdeniach jeho pracovníkov, ktoré sú zaznamenané na papieri, to znamená na svedectvách dvoch kontrolujúcich inšpektorov, na nesprávnom výklade právnych predpisov a na odmietnutí navrhovaných dôkazov žalobcom. Inšpektori tvrdia, že predmetné tovary neboli označené cenami resp. jednotkovými cenami. Žalovaný takto zistený stav považoval za dostatočný. Takýto postup je však podľa názoru žalobcu chybný. Údajné tvrdenie inšpektorov žalovaného ani odmietnutie vykonania navrhovaných dôkazov, bez relevantného odôvodnenia pri zisťovaní správneho deliktu, podľa názoru žalobcu, nie je možné v správnom konaní použiť ako dôkaz. Uvedené závery vzťahujúce sa k trestnému konaniu sú plne aplikovateľné na konanie o správnom delikte. Správne súdy konštantne rozhodujú rovnako, že osobe obvinenej zo správneho deliktu resp. priestupku náležia procesné práva podobné tým, aké požíva obvinený z trestného činu. Žalobca poukazuje na čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru, ktorého obsahom je právo obvineného dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok. Uvedené oprávnenia obvineného zaraďuje štrasburská doktrína pod právo na riadne dokazovanie. Čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru síce nepredpokladá povinnosť súdov predvolať všetkých svedkov označených obžalovaným, ale jeho cieľom je zabezpečiť rovnosť prostriedkov. Posúdenie významu výpovede svedka pre trestné konanie je v dispozícii príslušného súdu. Podľa názoru žalobcu, dôkazy v zásade musia byť predložené obvinenému na verejnom konaní ku kontradiktórnej diskusii. Ani vyjadrenie žalovaného v ktorom odkazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžo/286/2015 zo dňa 25.01.2017, v ktorom

je okrem iného uvedené, že: „...V tomto prípade však žalovaná, ako orgán štátnej správy podľa § 3 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, nespĺňa atribúty nestranného a nezávislého súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorý zaručuje takéto prerokovanie pred nestranným a nezávislým súdom (argumetum a shnili PL. ÚS 12/97)“....“ nepovažuje žalobca za rozhodujúce, a žalobca poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ako najsilnejšieho jurisdikčného orgánu, ktorá vyvodila, že „súdom v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru nemusí nevyhnutne byť iba jurisdikčný orgán klasického typu, integrovaný do štruktúry všeobecných súdov daného štátu. Pri rozhodovaní o tom, či orgán možno považovať za nezávislý a nestranný tribunál, nezávislý najmä na výkonnej moci a na stranách daného prípadu, je nutné prihliadať k spôsobu vymenovania jeho členov, k dĺžke ich funkčného obdobia, existujúcim predpisom upravujúcich ich odvolanie alebo záruky ich neodvolateľnosti, k zákonom zakazujúcim udeľovať im inštrukcie zo strany exekutívy pri ich rozhodovaní, k existencii právnych záruk proti vonkajším tlakom a k otázke, či sa orgán skutočne javí ako nezávislý, (viď: ..., O. Čl. 6 Úmluvy a správni řízení. In: Vliv EU a Rady Evropy na správní řízení v ČR a v polsku. Brno: Tribun EU. 2010. s. 22 - 23). V zmysle vyššie uvedeného názoru Európskeho súdu pre ľudské práva a jej judikatúry je aj žalobca názoru, že požiadavka nezávislosti, nestrannosti, zákonného zriadenia a adekvátnej právomoci v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru sa preto neviaže iba na súd v pravom zmysle slova. Môže ísť aj o orgán spĺňajúci takéto požiadavky a stojaci mimo súdnej sústavy. Podľa judikatúry štrasburských orgánov ochrany práv nemožno za súd považovať ministra alebo vládu a za určitých podmienok parlament, (viď: .... Požiadavky Rady Európy na súdny prieskum správnych aktov podľa odporúčania REC (2004) 20 výboru ministrov. In: MASLEN, M. (ed.) Správne súdnictvo a jeho rozvojové aspekty. Zborník príspevkov z vedeckej konferencie s medzinárodnou účasťou konanej 7. 8. Marca 2011 v Trnave. Bratislava: IKARUS.SK - EUROUNION. 2011 s. 89). Podľa názoru žalobcu, zmyslom prístupu k súdu je aplikovať na oblasť správneho trestania rovnaký štandard ochrany verejných subjektívnych práv, ako je tomu v prípade trestnoprávneho postihu. Toto je vyjadrením princípu viazanosti právom. Z povahy predmetnej veci žalobcu je zrejmé, že vyšetrovateľom identického správneho deliktu, žalobcom aj sudcom je v tomto prípade žalovaný v jednej osobe. Vzhľadom na splývanie úloh „žalobcu“ aj „sudcu“ v pozícií správneho orgánu zakotvila Rada Európy štandard ochrany práv obvineného v rovine administratívneho trestania. Podľa čl. 6 Odporúčania R (91) 1 je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie výboru ministrov Rady Európy č. (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní. A vzhľadom na skutočnosť, že samotné konanie o preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy nemožno považovať za pokračovanie správneho konania, a pred súdom súd a zákon stavia správny orgán do procesnej rovnosti so žalobcom - pôvodne účastníkom správneho konania, z uvedených dôvodov vyvíja Rada Európy úsilie pri formulácii princíпов dobrej verejnej správy. Ako rámcové pravidlá požadujú aplikáciu procesných záruk už v rovine správneho konania. Úloha súdov pri prieskume správnych aktov je predovšetkým úlohou dozoru. Súdne rozhodnutia nemajú nahrádzať správne akty. Aplikáciou princíпов dobrej verejnej správy sledujú tvorcovia odporúčaní Výboru ministrov Rady Európy predovšetkým kvalitný výkon správy, ktorý nebude zbytočne zaťažovať súdy a zároveň bude jasný a prehľadný voči jej adresátom. Právny zástupca žalobcu považuje za potrebné sa vyjadriť aj k vyjadreniu žalovaného na 12. strane posledný odsek. Žalovaný uvádza, že: „...eviduje aj tú skutočnosť, že v mnohých prípadoch až do

prevzatia právneho zastúpenia títo klienti, v poznámkach k inšpekčným záznamom, vo svojich vyjadreniach (k oznámeniu o začatí správneho konania) uvedomujúc si svoje previnenie sa títo klienti priznávali k spáchaným skutkom, tieto skutky oľutovali, následne však po vydaní I. stupňového rozhodnutia, ktorým sa im uložila pokuta a hlavne po prevzatí zastúpenia dotýčným právnym zástupcom svoje dovtedajšie vyjadrenia buď zásadne menili, alebo títo klienti uvádzali celkom nové skutočnosti, ktoré až do prevzatia právneho zastúpenia dotýčným právnym zástupcom v priebehu správneho konania vôbec neobjavili. Dotýčný právny zástupca spravidla v každej žalobe napáda porušenie práva na vyjadrenie sa k veci, nezákonný postup, nenariadenie ústneho pojednávania, nezákonnosť dôkazných prostriedkov, nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, nedostatočný výrok rozhodnutia a pod., nakoľko s niektorými skutočnosťami a postupmi kategoricky nesúhlasí...“ Právnemu zástupcovi nie je dostatočne zrejmé toto vyjadrenie žalovaného, nie je mu zrejmé, z akých dôvodov napadá činnosť právneho zástupcu žalovaného, ako advokáta, pričom je povinnosťou advokáta oboznámiť klienta s nezákonným konaním žalovaného, s právami žalobcu a možnosťami obhajoby v správnom konaní a pred súdom. Žalovaný využíva právnú nevedomosť/neodbornosť kontrolovaných osôb, ako slabšej strany, na ukládanie pokút, pričom využíva len podklad IZ, ako relevantný dôkaz, ako aj mlčanie osôb prítomných pri kontrolách, ako dôkaz správnosti tvrdenia jeho inšpektorov. Právnemu zástupcovi nie je zrejmé, prečo by kontrolované osoby a účastníci konania nemohli zmeniť svoje vyjadrenia, najmä ak tieto osoby následne zistili, že pri kontrolách boli inšpektormi žalovaného verbálne ovplyvnení. Takisto nie je právnemu zástupcovi zrejmé, prečo by v každej správnej žalobe nemohol napádať porušenie práva na vyjadrenie sa k veci, nezákonný postup, nenariadenie ústneho pojednávania, nezákonnosť dôkazných prostriedkov, nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, nedostatočný výrok rozhodnutia a pod., nakoľko s niektorými skutočnosťami a postupmi kategoricky nesúhlasí, keď žalovaný kategoricky, vždy a v každej veci postupuje rovnako, ako v prípade žalobou. Za pozoruhodné považuje právny zástupca aj vyjadrenie žalovaného, že: „...Uvedený subjektívny názor právneho zástupcu žalobcu však správny orgán nevie ovplyvniť, nakoľko podľa § 4 ods. 1 zákona č. 128/2002 Z. z. Slovenská obchodná inšpekcia kontroluje vnútorný trh podľa § 2 a podľa osobitných predpisov, pričom podľa § 3 ods. 1 cit. zákona je vo svojej kontrolnej a rozhodovacej činnosti nezávislá...“ Právny zástupca má po tomto vyjadrení žalovaného pocit, že žalovaný by chcel kontrolovať aj advokátov a ovplyvňovať nielen výsledky kontrol, ale aj usmerňovať advokátov, nakoľko si dovoľujú oponovať žalovanému, ktorý nepostupuje pri kontrolách a správnom konaní zákonným spôsobom, ale spôsobom minimálne zákonu nevyhovujúcim. Na základe vyššie uvedeného, ako aj v súlade s našou správnu žalobou trváme na žalobných bodoch, pričom nepopierame funkčnosť a účelnosť žalovaného, ako kontrolného orgánu v oblasti štátnej kontroly verejného trhu vo veci ochrany spotrebiteľov, ale tvrdíme, že správne orgány majú túto kontrolu vykonávať v súlade so zákonom a v jeho medziach, čo v danom konkrétnom prípade sa nestalo. Preto žiadame, aby súd vyhovel petitu našej žaloby a rozhodol v súlade s našim žalobným návrhom a priznal žalobcovi trovy právneho zastúpenia aj za toto vyjadrenie.“

5. Žalovaný sa k replike žalobcu, ktorú mu súd doručil dňa 13.03.2018. už duplikou nevyjadril.

6. Súd v konaní podľa ust. § 194 a nasl. zákona č. 162/2015 Z.z. o Správnom súdnom poriadku (ďalej len „SSP“), po preskúmaní rozhodnutia žalovaného, po oboznámení sa s

administratívnymi spismi správnych orgánov, za dodržania postupu podľa ust. § 105 ods. 1 písm. a) a c) a § 106 ods. 1 SSP, po vypočutí účastníkov konania na pojednávaní, dospel k záveru, že žalobe žalobcu nemožno priznať úspech z ďalej uvedených dôvodov.

7. Na pojednávaní súdu právny zástupca žalobcu vo veci uviedol, že: „Váženy súd, trváme na podanej žalobe a žiadame rozhodnúť v súlade so žalobným návrhom. Viac sa nebudem vo veci vyjadrovať.“ Poverená zástupkyňa žalovaného na pojednávaní súdu vo veci uviedla, že: „My sa takisto pridriavame svojich písomných vyjadrení a navrhujeme žalobu zamietnuť.“

8. Podľa ust. § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

Podľa ust. § 134 ods. 1 SSP je správny súd viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak nie je ďalej ustanovené inak.

Podľa ust. § 135 ods. 1 SSP na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy.

Podľa ust. § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

Podľa ust. § 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších priestupkov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) na účely tohto zákona sa rozumie predávajúcim osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti alebo povolenia, alebo osoba konajúca v jej mene alebo na jej účet.

Podľa ust. § 14a ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci je povinný označiť výrobok predajnou cenou a jednotkovou cenou. Jednotková cena nemusí byť vyznačená, ak je zhodná s predajnou cenou.

Podľa ust. § 3 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Podľa ust. § 3 ods. 4 Správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa list. § 3 ods. 5 Správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa ust. § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa ust. § 33 ods. 1 Správneho poriadku je správny orgán povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa ust. § 34 ods. 1 Správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Podľa ust. § 34 ods. 4 Správneho poriadku vykonávanie dôkazov patrí správne mu orgánu.

Podľa ust. § 34 ods. 5 Správneho poriadku správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa ust. § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný a musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa ust. § 47 ods. 1,2, a 3 Správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu. Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon. V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa ust. § 59 ods. 2 Správneho poriadku, ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

9. Z obsahu spisovej dokumentácie žalovaného vyplýva, že správny orgán na základe vykonanej kontroly u žalobcu zistil skutkový stav podľa ktorého, v čase kontroly dňa 26.10.2016, vykonanej v prevádzkarni Potraviny FRESH, Železiarská 80, Košice - Šaca, v ponuke na predaj nachádzalo 7 druhov výrobkov, ktoré neboli označené predajnou cenou (Tyčinka Mars 47 g, Tyčinka LION Nestlé 42 g, Sušienky Chipicao biscuits 50 g, Želé

TUTTI FRUTTI 15 g, Lizátko Chupa Chups 29 g, Drops Chupa Chups crazy dips 14 g, Bryndzové oblátky slané TINA 50 g) a 5 druhov výrobkov, ktoré neboli označené predajnou a jednotkovou cenou (Čokoláda Milka Choco&Biscut 300 ml, Dezert Toffifee 125 g, Maslové praclíky z lístkového cesta Dr. Gerard French Pasateries 158 g. Oblátky s kakaovým krémom Naty Waters Cocoa 180 g, Celozrnné Ceresky Nature line 180 g) a v čase kontroly dňa 27.10.2016, vykonanej v prevádzkarni Supermarket FRESH, Hraničná 26, Košice, v ponuke na predaj nachádzalo 6 druhov výrobkov, ktoré neboli označené predajnou cenou (Viedenské párky pre deti 300 g BUBO UZENINY, Papierové vreckovky ADESSO balenie po 10 ks. Sada kúpeľňovej predložky ERNESTO, Jablková šťava ZDRAVO 100%, 0,75 l, MAUBY strong nápoj 0,33 l, Kukuričky lahodné EFKO 1 80 g). Správny orgán na základe uvedeného zistenia spísal inšpekčné záznamy jednak zo dňa 26.10.2016 za prítomnosti vedúceho prevádzkarne ..., ktorý k nemu uviedol len, že s inšpekčným záznamom oboznámi vedenie spoločnosti, a jednak zo dňa 27.10.2016 za prítomnosti vedúceho prevádzkarne ..., ktorý k nemu uviedol len, že o kontrole bude informovať vedenie MO Labaš s.r.o. Ani jeden z vedúcich prevádzkarne voči zisteniam správneho orgánu nič nenamietal.

10. Podľa názoru súdu nie je dôvodná žalobná procesná námietka žalobcu uvedená v bode I. žaloby týkajúca sa nesprávneho úradného postupu žalovaného, pretože oznámenie o začatí správneho konania spĺňa všetky zákonom stanovené náležitosti a vo vzťahu k tvrdeniu, že prvostupňový správny orgán nebral do úvahy vyjadrenie žalobcu k oznámeniu o začatí správneho konania, súd uvádza, že prvostupňový správny orgán sa s námietkami žalobcu uvedenými vo vyjadrení k oznámeniu o začatí konania náležite vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, a to na strane 3 a 4 prvostupňového rozhodnutia a opakovane na strane 5 napadnutého žalovaného rozhodnutia. Súd k tomu dodáva, že žalobca mal vedomosť o tom, čo je predmetom začatia správneho konania, pretože mu boli po výkone kontroly odovzdané oba inšpekčné záznamy, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie žalovaného. Namietané oznámenie obsahuje aj poučenie o práve žalobcu sa k oznámeniu vyjadriť, prípadne navrhnúť dôkazy. Žalovaný podľa názoru súdu nebol povinný poučovať žalobcu o práve vyjadriť sa k dôvodom začatia správneho konania, pretože z ust. § 18 ods. 3 Správneho poriadku vyplýva, že žalovaný len upovedomí všetkých známych účastníkov konania o začatí konania, čo žalovaný vykonal predmetným oznámením, a teda nie je tu dôvod pre konštatovanie o porušení ust. § 18 ods. 3 Správneho poriadku. O žalobcovi sa nerozhodovalo bez neho, ale v úzkej súčinnosti s ním a žalobca preto mal možnosť si uplatňovať svoje práva v súlade so Správnym poriadkom. Žalobca sa k predmetnému oznámeniu o začatí správneho konania vyjadril podaním zo dňa 13.01.2017, v ktorom namietal „konštatovania správneho orgánu uvedené v oznámení o začatí správneho konania z dôvodu, že skutky tak ako ich opisuje správny orgán sa nemuseli stať, per (zrejme správne má byť pre, poznamenáva súd) účastníka konania je oznámenie o začatí správneho konania neurčité a nezrozumiteľné v časti špecifikácie druhov tovarov, ktoré nemali byť označené predajnými, resp. jednotkovými cenami. Správny orgán nepredložil účastníkovi konania spoľahlivé dôkazy, resp. podklady o tomto konštatovaní, účastník konania nemá vedomosť, či správny orgán vykonal všetky zákonné možnosti na zabezpečenie konštatovania o porušovaní právnych predpisov účastníkov konania v rozhodnom čase a mieste. Účastníkovi konania nie je zrejme, či správny orgán kontroloval všetky zákonné možnosti na označovanie ponúkaných tovarov cenovými informáciami, resp. nie je zrejme ani množstvo kontrolovaných tovarov a celkové množstvo ponúkaných tovarov." Žalobca ako vyplýva z tohto vyjadrenia sa vyjadril značne všeobecne, nekonkrétne a nenavrhol žiadne dôkazy, ktoré by správny orgán mal vykonať. Preto

prvostupňový správny orgán dňa 31.01.2017 vydal rozhodnutie č. P/0454/08/16, ktorým žalobcovi uložil pokutu vo výške 500,- eur, ktoré žalovaný na odvolanie žalobcu zmenil tak, ako je to uvedené v bode 1 tohto rozsudku.

11. Pokiaľ žalobca v bode II. žaloby namieta nedostatočný výrok rozhodnutia, súd zastáva názor, že špecifikácia sankcionovaných skutkov vo výroku žalovaného rozhodnutia je dostatočná, pretože je z nej možné presne zistiť, ktorému konkrétnemu kontrolovanému subjektu je ukladaná sankcia, je z nej možné určiteľne a zrozumiteľne zistiť čas spáchania oboch skutkov, miesto spáchania oboch skutkov, aké konkrétne príslušné zákonné ustanovenia právneho predpisu žalobca porušil, o porušenia ktorých konkrétnych právnych povinností v danej veci ide, v čom spočíva porušenie týchto právnych povinností a akým spôsobom došlo k porušeniu týchto zákonných povinností. Preto súd má za to, že špecifikácia skutkov uvedených vo výroku rozhodnutia je vymedzená takým spôsobom, aby tieto skutky nebolo možné v inom administratívno-deliktuálnom konaní zameniť s inými skutkami, a teda výrok rozhodnutia žalovaného obsahuje všetky zákonné náležitosti uvedené v ust. § 47 ods. 2 Správneho poriadku, ako aj tie, o ktorých pojednáva aplikačná prax správnych súdov v správnom súdnictve a výroková časť rozhodnutia žalovaného plne korešponduje s jeho odôvodnením. K tvrdeniu žalobcu, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je nepreskúmateľná pre zameniteľnosť skutku s iným skutkom, súd uvádza, že z prvostupňového rozhodnutia je zrejmé, aké povinnosti boli žalobcom porušené a na základe akých zákonných ustanovení je žalobcovi uložená povinnosť, spolu s lehotou na plnenie, čo sú podľa ust. § 47 ods. 2 Správneho poriadku náležitosti výroku rozhodnutia. Čas kontroly je vo výroku rozhodnutia jednoznačne určený dátumom 26.10.2016 v kontrolovanej prevádzkarni Supermarket FRESH, Železiarská 80, Košice - Šaca a dňa 27.10.2016 kontrola vykonaná v prevádzkarni Supermarket FRESH. Hraničná 2C, Košice, pričom z inšpekčného záznamu vyplýva aj uvedenie presného času kontroly, ktorá bola vykonaná dňa 26.10.2016 o 09:10 hod. a dňa 27.10.2016 09:20 hod. K vymedzeniu času spáchania iného správneho deliktu súd zhodne so žalovaným uvádza, že atribút výroku rozhodnutia je splnený, ak je vo výroku uvedený dátum vykonanej kontroly, v čase ktorej bolo zistené porušenie zákona, s čím sa stotožňuje aj súd, pretože aj Najvyšší súd SR v rozsudku sp.zn. 6Sžo/34/2013 zo dňa 22.02.2013 potvrdil dostatočnosť výrokovej časti preskúmaného rozhodnutia žalovaného, ktorý čas spáchania iného správneho deliktu vymedzil v rozhodnutí dňom vykonania kontroly, ako na to správne poukázal v rozhodnutí aj žalovaný. Preto súd žalobný dôvod žalobcu, spočívajúci v tvrdení, že výrok rozhodnutia žalovaného je nedostatočný, považuje za nedôvodný.

12. Súd taktiež nepovažuje za akceptovateľnú ani žalobnú námietku žalobcu spočívajúcu v žalobcom tvrdenom nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia, pretože z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného je poznateľné, ktoré konkrétne skutočnosti, či skutkové okolnosti boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, akými úvahami bol správny orgán vedený pri hodnotení získaných dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, akým spôsobom sa vyrovnal s namietanými argumentáciami žalobcu uvedenými v odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu a aké relevantné závery urobil o tom, do akej miery mala alebo nemala tá ktorá namietaná odvolacia námietka žalobcu vplyv na právne posúdenie preskúmanej veci žalobcu. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že hlavným podkladom rozhodnutia bola kontrola vykonaná inšpektormi SOI dňa 26.10.2016 a kontrola vykonaná

dňa 27.10.2016, tak ako je to uvedené v samotnom odôvodnení prvostupňového rozhodnutia žalovaného, kde sa uvádza, že výstup z kontroly tvoria inšpekčné záznamy, ktoré mal k dispozícii aj žalobca. Rozhodným hmotným dôkazom sú práve oba inšpekčné záznamy, ktoré ako dôkazy dokazujú porušenie zákona o ochrane spotrebiteľa žalobcom, konkrétne jeho ust. § 14a ods. 1, tým, že predávajúci si nespĺnil svoju zákonom stanovenú povinnosť označiť výrobky jednotkovou či predajnou cenou a v niektorých prípadoch si nespĺnil povinnosť označiť výrobky oboma požadovanými cenovými údajmi a s týmto konštatovaním nevyslovili nesúhlas ani vedúci kontrolovaných prevádzkarní (... a ...), ktorí nepopierali ani žiadnym iným spôsobom nenamietali kontrolou zistené porušenia zákona o ochrane spotrebiteľa, napriek tomu, že boli osobne prítomní pri vykonaní kontrol, pri ktorých boli aj súčinní, ale iba uvádzajú, že budú informovať spoločnosť, resp. oboznámiť vedenie spoločnosti. Tam v oboch inšpekčných záznamoch zistené skutočnosti, že dňa v prevádzkarni Potravinový FRESH, Železiarska 80, Košice - Šaca v ponuke na predaj sa nachádzalo 7 druhov výrobkov, ktoré neboli označené predajnou cenou (Tyčinka Mars 47 g, Tyčinka LION Nestlé 42 g, Sušienky Chipicao biscuits 50 g, Želé TUTTI FRUTTI 15 g, Lizátka Chupa Chups 29 g, Drops Chupa Chups crazy dips 14 g, Bryndzové oblátky slané TINA 50 g) a 5 druhov výrobkov, ktoré neboli označené predajnou a jednotkovou cenou (Čokoláda Milka Choco&Biscuit 300 ml, Dezert Tot'f'dee 125 g, Maslové praclíky z lístkového cesta Dr. Gerard French Pasateries 158 g, Oblátky s kakaovým krémom Naty Waters Cocoa 180 g, Celozrnné Ceresky Nature line 180 g) a že dňa 27.10.2016 v prevádzkarni Supermarket FRESH, Hraničná 26, Košice v ponuke na predaj sa nachádzalo 6 druhov výrobkov, ktoré neboli označené predajnou cenou (Viedenské párky pre deti 300 g BUBO UZENINY, Papierové i vreckovky ADESSO balenie po 10 ks, Sada kúpeľňovej predložky ERNESTO, Jablková šťava ZDRAVO 100%, 0,75 l, MAUBY strong nápoj 0,33 l, Kukuričky lahodné EFKO 180 g), nikto iný ako vyššie uvedený vedúci prevádzkarní žalobcu by nemohol podľa názoru súdu jednoznačnejšie spochybníť, pretože nebol nikto iný súčinný pri vykonávaných kontrolách, čo vyplýva z oboch inšpekčných záznamov. Súd súčasne uvádza, že žalovaný sa s každou jednou odvolacou námietkou žalobcu odborne na dostatočnej úrovni vo svojom rozhodnutí, na str. 5 až 12 rozhodnutia, vysporiadal. Aj preto súd, ako v úvode tohto bodu uvádza, súčasne konštatuje, že odôvodnenie žalovaného rozhodnutia ako správneho aktu obsahuje všetky obsahové zákonné náležitosti, ktoré sú prepísané ust. § 47 ods. 3 Správneho poriadku a že rozhodnutie žalovaného je v časti odôvodnenia vydané v súlade so Správnym poriadkom. Preto súd žalobný dôvod žalobcu spočívajúci v žalobcom tvrdenom nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia nepovažuje za dôvodný.

13. K žalobnej námietke žalobcu, že správny orgán v správnom konaní vykonal nedostatočné, nezákonné dokazovanie a ani nenariadil ústne pojednávanie, súd uvádza, že ak správny orgán považoval dôkazy obstarané ešte v štádiu výkonu inšpekcie práce, ktoré súd na pojednávaní oboznámil a ktorej inšpekcie cieľom bolo zistiť, či došlo k porušeniu zákona, a teda či je dôvod na začatie správneho konania vo veci správneho trestania za dostatočné, keďže tieto dôkazy nevykazovali žiaden rozpor a na ich podklade bol skutkový stav zistený presne a určito, potom správnomu orgánu tieto dôkazy slúžili následne v začatom deliktuálnom správnom konaní ako relevantné a vyhodnotené správnymi orgánmi ako hodnoverné a pravdivé. Preto aj z uvedeného dôvodu nebolo potrebné v rámci začatého správneho konania vykonávať ďalšie dokazovanie, ktoré žalobca ani v priebehu správneho konania do vydania prvostupňového rozhodnutia nenavrhol, a z toho istého dôvodu nebolo ani potrebné nariadovať ústne pojednávanie za účelom presného a úplného zistenia

skutkového stavu, keďže v danom posudzovanom prípade si to nevyžadovala ani povaha veci, pretože skutkový stav ohľadne oboch skutkov bol presne a dostatočne zistený a žalobca tento pred vydaním rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu ani nenamietal, ani nepopieral. Žalobca ani v oznámení zo dňa 13.01.2017 žiadne dôkazy nenavrhol vykonať vo veci žalobcu. K tomu súd dodáva, že z ustanovenia § 21 ods. 1 prvá veta Správneho poriadku, v zmysle ktorého správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon jednoznačne vyplýva, že správny orgán má obligatórnu zákonnú povinnosť nariadiť ústne pojednávanie len za predpokladu, ak to ustanovujú osobitné právne predpisy alebo to vyžaduje povaha veci. Teda vo všetkých ostatných prípadoch správny orgán má len zákonnú možnosť, nie zákonnú povinnosť, nariadiť ústne pojednávanie v každom začatom správnom konaní. Z takejto zákonnej úpravy, ako aj z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR vo veciach správneho trestania je preto možné dedukovať, že správny orgán nariadi ústne pojednávanie za predpokladu, ak si to bude vyžadovať povaha veci, teda v tých prípadoch, v ktorých ústne pojednávanie bude mať svoje opodstatnenie a bude nevyhnutné na splnenie účelu konania, predovšetkým ak ústne pojednávanie bude môcť prispieť k objasneniu skutkových okolností prípadu. Skutočnosť, či takáto situácia v praxi nastala, posudzuje správny orgán podľa konkrétnych okolností toho ktorého prípadu. Vzhľadom na skutočnosť, že v danom posudzovanom prípade nenastala ani jedna z vyššie uvádzaných situácií, teda ani potreba nariadenia ústneho pojednávania, pretože si to nevyžadovala ani samotná povaha veci, lebo v tomto prípade takáto právna situácia nenastala, prvostupňový správny orgán nebol povinný nariadiť ústne pojednávanie, čo nakoniec rešpektoval aj jeho nadriadený orgán, napriek tomu, že v skoršom svojom rozhodnutí prvostupňovému správnomu orgánu takúto povinnosť nariadiť ústne pojednávanie uložil, pretože pri svojom žalovanom rozhodnutí vychádzal už z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR vo veciach správneho trestania. Ako vyplýva aj z doručeného oznámenia o začatí správneho konania doručeného žalobcovi dňa 12.01.2017, žalobca bol v súlade so zákonom, a teda zákonným spôsobom informovaný o tom, že správny orgán začína správne konanie vo veciach zistených správnych deliktov, a taktiež bol zrozumiteľným spôsobom poučený o možnosti, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohol vyjadriť k jeho podkladu i spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Žalobca svoje procesné práva využil, teda k veci sa vyjadril, avšak nenavrhol žiadne dôkazy, nenavrhol vykonanie ústneho pojednávania ani vypočutie svedkov a iba všeobecne namietal, že skutky, tak ako ich popisuje správny orgán, sú podľa žalobcu neurčité a nezrozumiteľné, ale neuviedol, v čom sú neurčité a nezrozumiteľné, a tiež iba uviedol, že správny orgán mu ako účastníkovi konania nepredložil spoľahlivé dôkazy, resp. podklady o svojom konštatovaní a že nemá vedomosť o tom, či správny orgán vykonal všetky zákonné možnosti na zabezpečenie svojho konštatovania v rozhodnom čase a mieste. Podľa názoru súdu ani povaha veci si nevyžadovala nariadenie ústneho pojednávania, pretože prvostupňový správny orgán mal na základe písomných podkladov a vykonanej inšpekcie v dňoch 26.10.2016 a 27.10.2016 za dostatočne preukázané porušenie povinností v oblasti označovania výrobkov predajnou a jednotkovou cenou. Správny orgán v tomto prípade zistil presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si v súlade s vyššie citovaným ust. § 32 ods. 1 Správneho poriadku zaobstaral všetky potrebné dôkazy. Pritom správny orgán nie je viazaný len návrhmi účastníka. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje v zmysle vyššie citovaného ust. § 32 ods. 2 Správneho poriadku správny orgán. Je potrebné zdôrazniť, že žalobca nariadenie ústneho pojednávania nevyžadoval, pri začatí správneho konania ani neskôr do vydania prvostupňového rozhodnutia žalovaného. Súd poukazuje i na aktuálnu

súdnu rozhodovaciú prax (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Sžo/262/2015 zo dňa 01.12.2016), kde súd judikoval „...správny orgán sa má riadiť správnym poriadkom, a teda nariadiť ústne pojednávanie len v prípade, ak tak ustanovuje osobitný predpis alebo v prípade, ak to vyžaduje povaha veci. Preto v preskúvanom prípade rozhodnutiami a postupom správnych orgánov nebola žalobcovi odmietnutá spravodlivosť (denegatio iustitiae). Najvyšší súd zdôrazňuje, že v konaní o správnych deliktoch sa v plnom rozsahu uplatňuje zásada písomnosti konania ...“. Súd vychádzajúc napr. aj z právnej úpravy stanovenej v § 19 v spojení s § 21 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z.z. konštatuje, že zákonodarca výslovne nestanovil inšpektorátu práce povinnosť vo veci administratívneho trestania nariadenie ústneho pojednávania; z týchto dôvodov, pokiaľ správne orgány v danom prípade nenariadili ústne pojednávanie, nepostupovali v konaní v rozpore so zákonom, a teda nezaťažili konanie takou vadou, ktorá by mohla mať sama o sebe za následok nezákonnosť rozhodnutia, a na ktorú by musel súd v procese súdneho prieskumu prihliadať z úradnej povinnosti. Aj napr. v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 10Sžo/387/2015 zo dňa 27. februára 2017, kde ide tiež o správne trestanie, súd vyslovil názor, že tým, že správny orgán vo veci nenariadil ústne pojednávanie nemohlo dôjsť k takej procesnej vade, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia; že osobitný zákon, v tomto prípade zákon č. 125/2006 Z.z., nariadenie ústneho pojednávania neukladá; že neuskutočnenie ústneho pojednávania v konaní pred správnymi orgánmi nespôsobuje ujmu požiadavkám podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru spočívajúcim v zachovaní princípu ústnosti, verejnosti a prítomnosti na prerokovaní veci v prípade, že rozhodnutia správnych orgánov je možné preskúmať súdom, ktorý spĺňa požiadavky uvedené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko žalovaný ako orgán štátnej správy podľa § 3 zákona č. 125/2006 Z.z. nespĺňa atribúty nestranného a nezávislého súdu. Preto z uvedených dôvodov súd žalobné dôvody žalobcu, spočívajúce v tvrdení, že správny orgán v správnom konaní vykonal nedostatočné, nezákonné dokazovanie a ani nenariadil ústne pojednávanie, považoval za nedôvodné.

14. Okrem už uvedeného v bodoch 10 až 13 tohto rozsudku súd musí k žalobcom namietaným procesným dôvodom žaloby konštatovať, že žalobcovi bolo správnym orgánom prvého stupňa umožnené riadnymi procesnými úkonmi uplatniť jeho procesné právo navrhovať dôkazy, ako aj ich doplnenie, právo vyjadriť sa pred vydaním samotného rozhodnutia vo veci samej k jeho podkladom a k spôsobu ich zisťovania. Zo samotného administratívneho spisu žalovaného je zrejmé, že žalobca využil toto svoje procesné právo v súlade s ust. § 33 ods. 2 Správneho poriadku. Ak teda žalobca mal záujem prispieť k spoľahlivému objasneniu skutkového stavu veci, mal v rámci celého prebiehajúceho začatého správneho konania doplniť dôkazy, resp. označiť vykonanie nových dôkazov, čo však neurobil konkrétne a urobil tak iba vo všeobecnej rovine. Súd súčasne zdôrazňuje, že správny súd nie je súdom skutkovým a že pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel, a posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Účelom správneho súdnictva je rozhodovať vo veciach, ktoré majú dopad na subjektívne práva fyzických a právnických osôb. a preto nemôže ísť o „súdnictvo pre súdnictvo“. Ak správne súdy poskytujú efektívnu ochranu v primeranom čase, musia sa materiálne zaoberať iba takými vecami, ktoré majú skutočný dopad na postavenie žalobcov.

Maličkosťami sa súd nezaobrá. Pokiaľ by súdy boli nútené materiálne preskúmať každú žalobnú námietku i v prípade, že zjavne nemôže ovplyvniť výsledok správneho konania, mohlo by to viesť až k ohrozeniu súdnej ochrany správnych orgánov a taký stav je nežiaduci. Opačný výklad by viedol k nezmyselnej situácii, pretože súdy by sa museli materiálne vyjadrovať k záverom, ktorých korekcia by žiadnym spôsobom nemohla zasiahnuť do právneho postavenia žalobcov.

15. Súd preto uzatvára, že správne orgány plne rešpektovali procesné práva žalobcu, ktoré si žalobca všeobecne a nekonkrétne aj uplatnil v správnom deliktuálnom konaní do vydania prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu a odvolací správny orgán sa s odvolacími námietkami žalobcu dostatočne vysporiadal. Pretože žalobca podľa názoru súdu v rámci prebiehajúceho správneho konania pred žalovaným neuviedol a nedoplnil konanie o nové skutočnosti ani o také dôkazy, s ktorými by sa žalovaný nebol vysporiadal (pozri bod 1 tohto rozsudku) a s ktorými by bol žalobca preukázal konkrétne porušenie alebo ohrozenie svojich subjektívnych práv a ani svojou žalobou (pozri bod 2 tohto rozsudku) nepreukázal, že žalovaný svojím postupom porušil základné zásady správneho konania zakotvené v Správnom poriadku, súd zastáva názor, že v predmetnom administratívnom deliktuálnom konaní ako vydané rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - inšpektorátu práce, tak aj rozhodnutie žalovaného vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a zo správneho právneho posúdenia veci a že obe tieto rozhodnutia boli vydané za dodržania zásady materiálnej pravdy, ako aj zásady voľného hodnotenia dôkazov, a to v intenciách a v súlade s vyššie v bode 8 tohto rozsudku citovanými ustanoveniami Správneho poriadku.

16. Z uvedených dôvodov preto súd, nepovažujúc žalobné body žaloby za dôvodné, žalobu žalobcu podľa ust. § 190 SSP ako nedôvodnú zamietol.

17. Neúspešnému účastníkovi konania, ktorým bol žalobca, súd právo na náhradu trov konania nepriznal v súlade s ust. § 167 ods. 1 SSP, a keďže žalovaný si právo na náhradu trov konania v zmysle ust. § 168 SSP neuplatnil, súd vyslovil vo výroku svojho rozsudku, že účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznáva.

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá musí byť podaná na Krajskom súde v Košiciach v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania.

Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby

bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník.
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie.
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správnomu súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

V Košiciach dňa 8. novembra 2018

JUDr. Milan Konček
predseda senátu
(sudca spravodajca)

JUDr. Eva Baranová
členka senátu

JUDr. Valéria Mihalčinová
členka senátu

Za správnosť vyhotovenia: ...